GEORGE ANN JANSSON

Tu ești roșcata mea

Traducerea și adaptarea în limba română de:
SÎNZIANA MIHALACHE

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

– Dacă veți continua să-l jeliți pe tatăl tău, nici tu nici mama ta n-o să treceți niciodată peste durerea asta, îi zise domnul Treadmarsh Amandei Stewart. Regretele singure nu fac decât să prelungească durerea.

– Nu-mi pot stăpâni sentimentele, zise Amanada. Când mă gândesc la ce i-a făcut Homefare…S-ar zice că ei i-au cauzat moartea!

– Dacă nu erau ei, ar fi fost alt lanț de magazine. Oricât de mult regretăm situația prezentă, zilele micilor întreprinzători sunt numărate.

– Știu, răspunse ea amarnic. Azi sunt supermarketuri, mâine devin hipermarketuri. Unde o să se ajungă?

– La nimicirea tuturor micilor comercianți, zise el preocupat. Îmi pare rău, n-am vrut să…

– Nu-i nimic, înghiți fata în sec, știind că moartea tatălui o afectase mult prea mult ca să se prefacă. Era prea tânăr ca să moară.

Avea doar șaizeci de ani, la fel ca mama, care acum a rămas fără nimeni.

– Te are pe tine.

– Nu e același lucru.

– Ce ai de gând să faci?

– Nu știu. Bineînțeles, se pune și problema banilor.

– Mama ta va primi pensia de militar a tatălui. Nu e cine știe ce, dar e de-ajuns pentru cele necesare, și bătrânul avocat începu să caute printre foile de pe masă. Niciodată n-am înțeles de ce tatăl tău a vrut să intre în industria alimentară. Adică nu la asta te aștepți de la un fost general în armată. Una e să te ocupi de analiză de piață, dar să vinzi mezeluri într-un oraș mic…

– Era ceva mai mult decât atât, domnule Treadmarsh. Magazinul lui era inima orașului, locul unde-și dădeau toți întâlnire. Știu cum era tata – la trei luni după ce s-au mutat, a devenit conducătorul comitetului bisericesc și secretarul clubului de grădinari. Viața satului devenise viața lui. Ar fi făcut orice ca situația să rămână neschimbată. De aceea, când Homefare i-a propus să vândă la prețul dorit de ei, a refuzat. Și-a dat seama că riscă, pentru că dacă apărea un supermarket, apăreau și altele.

– Țin minte când a venit să-mi spună despre asta. Nu înțelegea de ce o companie mare ca a lor vrea să cumpere un magazinaș. Am crezut că nimeni de pe-aici nu -și dorește un supermarket.

– De fapt, nu se intenționa deschiderea lui aici. Voiau să cumpere afacerea tatei și să-l lase pe el director. Aceeași ofertă au făcut-o și altor magazine de profil din zonă, iar tata a fost singurul care a refuzat să vândă. Apoi, când au deschis magazinul acela mare

din Bradford, le-au închis pe toate cele mici, ca să forțeze comercianții să se mute acolo.

– Deci, chiar și tatăl tău ar fi trebuit să vândă ca să rămână la conducere un timp, și să-și piardă slujba în câțiva ani?

– Exact. Deși toți foștii patroni de magazine au fost îndepărtați cu prețul unor mari sume de bani. Tata însă s-a situat pe altă poziție. După ce a refuzat oferta inițială, s-a dus la ei ca să vândă în cele din urmă, iar ei i-au râs în față.

– E de înțeles…Din câte știu, la început îi oferiseră destul de mult. Păcat că n-a acceptat.

– A crezut că-i va impulsiona pe micii comercianți, nu că vor da bir cu fugiții.

– N-a fost o judecată prea înțeleaptă pentru vârsta lui, și se uită din nou în hârtii. Sper că ai un loc de muncă bun…

– În ultimul an, l-am ajutat pe tata, de când cu problemele de inimă ale mamei.

– Și vrei să continui?

– N-am ce. De luni de zile ieșim în pierdere. Sunt sigură că aceasta a fost cauza morții tatei. Când cei de la Homefare l-au refuzat, s-a dus să-și limpezească mintea undeva. A traversat fără să se uite…și a murit, și-și încleștă pumnii în timp ce povestea. Poate că n-a mai vrut să trăiască. Poate că moartea lui a fost cea mai potrivită metodă pentru el.

– Cu siguranță nu, sări domnul Tredmarsh îngrozit. Era încă în putere, și mai avea și pensia.

– Pe lângă asta, s-a împrumutat la bancă mai bine de un an de zile. Avem o datorie de două mii de lire. Va trebui să vindem casa ca

s-o plătim.

– Și?

– Cred că o să găsim un mic apartament în Londra; acolo o să am un salariu mai bun decât aici.

După discuția cu domnul Treadmarsh, Amanada ieși, luând-o în jos pe strada principală din Bradford. Ce mult contrastau noile magazine luminoase, cu cele de mici, de provincie, unde reclamele țipătoare erau înlocuite de personalul local și unde produsele angro, la prețuri promoționale făceau loc produselor tradiționale. Și totuși, lumea căuta marfa mai ieftină. Altfel, tatăl ei ar mai fi trăit încă.

În mașina pe care nu știa dacă și-o va permite și pe viitor, Amanda privea cele ce urmau cu mult mai puțină încredere decât o arătase în biroul avocatului. Dar nu era nevoie să-și spele lucrurile în public și toate probleme personale trebuia să le rezolve singură. Deși nici în fața mamei nu îndrăznea, fiindcă sănătatea ei se înrăutățise alarmant de la moartea soțului, în urmă cu o lună.

Amanda parcă în fața magazinului și se îmbărbătă să intre zâmbind în camera din fund. În spatele casei, era o grădină, iar după aceasta, zona verde a orașului.

Nu era de mirare că locul îi fermecase pe ai ei încă de la prima vizită în Meredon Valey. Chiar și acum, după șapte ani, locul rămăsese la fel de pitoresc și de proaspăt, în ciuda faptului că se afla la doar câțiva kilometri de Bradford. Păcat – oftă ea în sine – că locuitorii n-au arătat tatălui ei loialitatea la care s-a așteptat; altfel, magazinul ar fi supraviețuit. El nu-i i-a criticat niciodată și întotdeauna a insistat că profiturile reduse pe care le realiza se

datorau inflației și problemelor economice, nu faptului că era părăsit de clienți pentru prețurile mai mici și oferte mai variate din hipermarketul Homefare.

– Am făcut ceai, o întâmpină mama ei din bucătărie. Mi-am zis că o să ai nevoie de ceva revigorant după discuțiile cu domnul Treadmarsh.

Amanda primi o cană, bucuroasă. Între cele două femei exista o oarecare asemănare, în ciuda diferenței de vârstă. Ambele erau înalte, subțiri, Amanda ceva mai interesantă, cu brațe prelungi și firave, cu un chip delicat, o piele albă și ochi albaștri. Părul însă șoca cel mai mult la ea – în loc de castaniul la care oricine s-ar fi așteptat, al ei era de un roșu-aprins, bogat, căzându-i în valuri bogate pe umeri.

– Ți-a făcut vreo sugestie? se interesă doamna Stewart.

– A zis doar că e o decizie înțeleaptă să vindem și să ne mutăm în Londra.

– Mai bine ne duceam acum un an. Când mă gândesc cât de mult s-a luptat tatăl tău să rămânem…

– A fost o bătălie pierdută, se întristă fata. Nu te poți împotrivi celor care fac legea, trebuie doar să te conformezi.

– Îmi pare că tu nu mai ai mult.

– Așa e, zise fata trecând la fereastră, fără însă a vedea verdele grădinii, ci străzi cenușii din Londra. Sunt mai mult de o secretară și mă pricep să conduc un magazin alimentar. E o combinație anormală, care ar trebui să ducă la un post ceva mai interesant.

– Cred că ar fi bine să lucrezi într-un birou. Așa o să întâlnești…

– Un bărbat vrednic, termină Amanda. Nu, mulțumesc. Am o

idee mai bună în ce privește viitorul meu decât o casă și copii de dragul unui tip bine îmbrăcat! O să-mi caut ceva de lucru la Brands. Întotdeauna au ceva interesant de oferit.

– Nu poți să lucrezi pentru un supermarket! rosti doamna Stewart cu lacrimi în ochi. După ce ai văzut cum l-au tratat cei de la Homefare pe tatăl tău, credeam că…

– Tocmai de aceea vreau să lucrez pentru Brands. Sunt cei mai mari adversari pentru Homefare, și e cu atât mai bine dacă pot contribui cât de puțin la detronarea lor.

– Aș vrea să nu fi fost așa de încrâncenată, oftă mama fetei. Uită ce s-a întâmplat. N-ai cum să le provoci pagube. Sunt ca o mare învolburată care înghite totul în jurul lor.

– Poate reușesc s-o înfrunt totuși. S-au văzut și situații mai grave!

***

Când își propunea ceva, Amanda realiza întotdeauna, așa că în doar câteva săptămâni, vându magazinul la un preț bunicel, plătind astfel datoria de la bancă și închiriară un mic apartament din Camden Town. Deși de la ferestre nu se vedeau altceva decât alte acoperișuri de case, interiorul era acceptabil, iar proprietar era un indian gras, cu soție și copil. Diferea mult de spațiul intimi și liniștit de la țară, dar când mobilară casa cu ce avuseseră dincolo, parcă îi dădură un aer mai plăcut.

Amanda se obișnui mai repede în noua casă decât mama ei și

într-o săptămână obținu și un post la Brands, așa că era plecată în cea mai mare parte a timpului. Deși lucra de două zile în sectorul de birotică, în subordinea lui George Thomas, unul dintre acționari, deja primise certitudinea că o vrea pe post de secretară personală, pentru că a lui se îmbolnăvise.

– Mi se pare o slujbă cam plictisitoare pentru tine, comentă doamna Stewart într-o seară, câteva luni mai târziu, când fata se întoarse acasă palidă și obosită. Sunt sigură că te-ai descura în altă parte la fel de bine.

– Mamă, ai prejudecăți.

– Ba nu. Domnul Chadwalls s-a arătat foarte mirat când i-am spus că ești secretară. Era convins că ai ajuns model.

– Sunt o secretară model.

– La birotică?

– Nu, am fost promovată.

– Ce bine! De ce nu mi-ai spus?

– Pentru că nu m-ai lăsat. Abia în după -amiaza asta am aflat. Secretara domnului Thomas pleacă, și m-a cerut pe mine s-o înlocuiesc; o îmbrățișă pe mama ei. Să fie cu noroc!

– Unde vezi tu norocul în a fi secretară? se desprinse femeia, abătută.

– Nu intenționez să rămân în poziția asta prea mult. O să devin și eu unul din cumpărători.

– Asta înseamnă mai mulți bani?

– Nu mă interesează banii. Ci să ajung să mă confrunt direct cu trustul Homefare.

– Și la ce bun? Serios acum, mi-aș dori să uiți de Homefare.

Nu-i poți învinui încontinuu pentru moartea tatălui tău. A fost un accident.

Zicând acestea, doamna Stewart deveni aproape lividă, motiv pentru care Amanda regretă că lăsase discuția să continue. Dădu fuga în dormitor și se întoarse cu o pastilă.

– Pune-o sub limbă, îi ceru.

În câteva minute, femeia își reveni și oftă adânc.

– Scuză-mă, draga mea. Acum mă simt mai bine.

– Eu ar trebui să-mi cer scuze că am continuat.

Apoi schimbară subiectul, fata povestindu-i mamei despre niște haine pe care le văzuse în drum spre casă. Mai târziu însă, în pat, ascultând respirația sacadată a mamei, își aduse aminte de ranchiuna pe care o purta în suflet și pe care nimeni și nimic n-avea s-o șteargă. Ce bine ar fi fost dacă ar avea de luptat împotriva unei singure persoane. Nu a unei companii. Câteodată, chiar și ea realiza inutilitatea de a se ridica împotriva întregului concern; dar apoi își amintea de David și Goliat și-și recăpăta încrederea în sine. Trebuia să existe sute de mici afaceriști care să-și dorească distrugerea celor de la Homefare din cauza dereglărilor produse odată cu apariția lor pe piață. Dacă i-ar fi putut strânge pe toți într-un grup ... – un gând care o măcină mult timp până când să adoarmă.

***

Amanda se adaptă repede cu noul loc de muncă și în doar câteva

săptămâni deveni indispensabilă pentru șeful ei.

– Nu știu ce m-aș face fără tine, zise domnul Thomas într-o zi, când tânăra intră în biroul lui cu scrisorile pentru semnat. Ți-am dat scrisorile astea abia acum o oră. Pare că ai degete electronice, nu o mașină de scris, și începu să le semneze. Dacă vrei, poți pleca mai devreme. Și eu o să fac la fel.

– Ce bine, zâmbi ea. Doamna Grant a zis că mă duce la Expoziția Culinară, dacă sunt liberă.

– Tot mai vrei să devii cumpărător?

– Da.

– Dar n-ai experiență.

– L-am ajutat pe tata. În ultimele șase luni, numai eu făceam comenzile.

– Pentru un magazinaș? Draga mea, numai unul din cumpărătorii noștri cheltuie într-o zi cât cheltuiați voi într-un an întreg!

– Ne interesa doar să luăm cele mai bune produse la prețuri cât mai mici.

– Dar ai cunoștințe în a recunoaște un astfel de produs? Acum, vei avea în față zeci de mărci, nu doar câteva.

Realizând inutilitatea discuției, Amanda luă scrisorile și vru să iasă.

– Despre balul de sâmbătă, o opri domnul Thomas. Soția mea ar fi încântată să stai cu noi la masă.

– E foarte amabil din partea ei, dar nu știu dacă am să vin.

– Nu se poate să ratezi balul personalului, zise el șocat. Vei avea ocazia să-l vezi pe domnul Brand. E un bărbat extraordinar. Și i-am

vorbit soției atâta despre tine încât abia așteaptă să te cunoască.

"Asta ca să nu cadă la bănuieli", își zise Amanda, și surâse, promițând că se mai gândește.

– Bun. N-ai să regreți. Ai să fii frumoasa balului.

Doamna Stewart era de aceeași părere, cu toate că se arătă indignată de faptul că Amanda nu voia să-și cumpere o rochie nouă.

– Am altele mai bune de făcut cu banii, zise tânăra.

– Ce-ar fi mai bun decât să-ți cumperi o rochiță drăguță?

– Să-ți ofer o vacanță cu mult soare. Nu-ți priește Londra.

– N-am de gând să mă duc în vacanță. Mă simt bine.

Amanda nu mai continuă; de câteva luni o îngrijora starea mamei ei, care slăbea pe zi ce trece.

– Amanda, nu mă asculți!

– Scuze…Ce anume?

– Doamna Chadwalla zice că-ți împrumută cu mare drag unul din sariurile ei. Are câteva foarte frumoase.

– Nici măcar n-aș ști cum să-l îmbrac, protestă fata. Și aș arăta aiurea.

– Eu zic că ai arăta perfect. Sunt atât de elegante, iar tu ai un corp făcut exact pentru așa ceva.

Ca și cum totul ar fi fost plănuit dinainte, doamna Stewart merse repede la ușă pentru a-i deschide doamnei Chadwallla, care intră cu un voal albastru-auriu pe brațe. În doar câteva minute îl înfășură în jurul fetei, care se admiră mulțumită în oglindă. Nu arăta deloc a indiană, dar avea un aer modernist, iar părul ei roșu-aprins accentua feminitatea acelui obiect de îmbrăcăminte atât de tradițional. Deși se aștepta ca voalurile să-i ascundă formele, constată cu uimire că,

dimpotrivă, îi accentuau mai ales talia, pieptul bogat și brațele lungi și grațioase.

– Dacă-ți strângi părul la spate, zise femeia, și-ți pui un colier frumos, ai să arăți ca o prințesă.

– Mă simt ca o prințesă, chicoti ea, făcând piruete, atentă să nu prindă materialul în tocuri. Dar n-aș putea să port așa ceva; e al dumneavoastră.

– Ba nu, e al tău, insistă femeia. Mai am alte câteva zeci în dulap, și nu le port.

Realizând că ar fi fost aiurea să refuze, Amanda petrecu următoarea jumătate de oră învățând cum să îmbrace un astfel de articol de îmbrăcăminte.

– Ai să fii cea mai frumoasă la bal.

– Cu siguranță, am să fiu cea mai exotică. Singura indiană roșcată din Dorchester!

Cu aceste gânduri, Amanda își făcu intrarea trei seri mai târziu în sala de bal, întrebându-se dacă n-ar fi fost mai înțelept să poarte rochia ei simplă de mătase neagră. Era însă prea târziu acum, așa că înaintă sub privirile curioase ale multor invitați spre locul unde era afișată așezarea în sală. După cum îi promisese domnul Thomas, o puseseră lângă el și soția lui. După ce se făcură prezentările, rămase la masă, ascultând pe de o parte conversația domnului Thomas, iar pe de alta, cercetând lumea pestriță ce se adunase în sală. Se vedea clar că Brands nu se zgârcea când era vorba să-și distreze anagajații. Marca Brands era prezentă peste tot, prin fețele de masă dungate alb-albastru, iar aranjamentul elegant al meselor dădea o idee despre ceea ce avea să urmeze în meniu.

– Îmi faci onoarea să dansezi cu mine? o întrebă șeful ei, la care Amanda se uită repede la soția acestuia, care-i zâmbi încurajând-o.

– Eu nu sunt o mare amatoare, dar lui George îi place să arate ce poate pe ring.

Și chiar avea ce. Dacă în spatele biroului domnul Thomas se arăta exigent, pe ring se dovedi un adevărat profesionist, învârtind-o pe Amanda până la epuizare. Iar la un moment dat, ea constată îngrozită că lumea se dăduse în lături, lăsându-i să-și facă numărul. După care o conduse înapoi la masă.

– Vine domnul Brand, șopti el și se grăbi să-l întâmpine.

Amanda nu se gândise prea mult la omul care transformase Brands dintr-un magazin mic într-un lanț de supermarketuri, dar la prima vedere imaginea lui Clive Brand o surprinse, căci nu arăta deloc a magnatul la care se așteptase. Aducea mai degrabă a funcționar public, fiind tăcut, cu tâmplele grizonante și riduri în jurul ochilor căprui, care îi dădeau mai degrabă patruzeci, decât treizeci de ani, iar forma buzelor îi dădea un aer de superioritate. Era un bărbat atent la fiecare cuvânt care-i ieșea pe gură, departe de orice prototip al măcelarului tipic, pântecos!

– Nu știam că sunteți un dansator atât de bun, îi zise domnului Thomas, iar glasul său păstra un oarecare accent canadian.

– Am avut și noroc de o parteneră excelentă, aprecie el, privind-o pe Amanda și făcând prezentările.

Înainte de a-și da seama, tânăra se pomeni dusă din nou pe ringul de dans.

– Mă tem că eu nu sunt la fel de priceput, se scuză Clive Brand.

Ea zâmbi și preț de câteva clipe dansară tăcuți. Lipită de el, fata

își dădu seama că nu era un bărbat înalt; mai degrabă ținuta lui demnă îi dădea aerul impunător. Părea mulțumit de liniștea care se lăsase între ei, și imediat ce muzica încetă o conduse la masă și rămase nemișcat, privind-o intens.

– N-ai deloc sânge indian în tine, domnișoară Stewart, zise.

Îi trebui câteva secunde Amandei a-și da seama la ce se referea, după care râse.

– O indiană mi-a dat acest sari drept cadou.

– Ți se potrivește. Este un articol neobișnuit.

– Să înțeleg că eu sunt neobișnuită? întrebă ea, dar imediat își aduse aminte cu cine stă de vorbă și se rușină.

– Frumusețea ta este o raritate, răspunse el.

– Mulțumesc pentru dans, domnule Brand, zise ea fericită că ajunseră la masă.

– Eu trebuie să vă mulțumesc, și-i zâmbi vag, trecând la masa vecină.

"Pesemne își face dansurile de curtoazie", își zise Amanda cu oarecare regret, dar nici nu avu timp să se gândească prea mult la asta, fiindcă altcineva o invită imediat la dans. Pe parcursul serii, îl urmări de mai multe ori pe Clive Brand în timp ce dansa cu diverse femei, majoritatea soții ale directorilor adjuncți. La un moment dat privirile lor se întâlniră și, nervoasă că fusese surprinsă, Amanda se concentră asupra partenerului ei de dans, care, încurajat, își încercă norocul:

– N-ai venit cu nimeni, nu? la care ea negă din cap. Sper că mă lași să te conduc acasă.

Fata murmură neconvingător, știind că a accepta oferta lui

Rodney Marsh însemna un drum cu mașina foarte neplăcut pentru ea. Însă nu putea scăpa de el cu una cu două, astfel că, la finalul serii, el o însoți hotărât spre ieșire.

– Te ducem acasă, domnișoară Stewart, zise și domnul Thomas văzând-o că iese. Stai cu soția mea până mă duc să iau mașina.

– O duc eu acasă pe Amanda, se grăbi să spună Rodney.

– Nu vreau să deranjez pe nimeni, interveni fata. Ar fi mai bine să mă duc singură.

– Nu fi prostuță, zise Rodney, luând-o după umeri. Te duc cu mare plăcere.

– Fără îndoială…

– Nu te teme, nu-ți fac niciun rău, rânji el.

– Sigur că da… și încercă să se elibereze din brațele lui.

– Iată-te, domnișoară Stewart, se auzi o voce din spate. Sper că n-ai uitat că mi-ai promis că mă lași să te duc acasă.

Tânăra se întoarse uimită și-l zări pe Clive Brand; Rodney o eliberă numaidecât și fata înaintă spre celălalt.

– Sigur că nu, domnule Brand, și salută, apoi îl urmă sub privirile mirate ale celorlalți și urcă în mașina lui.

– Mi-ați salvat viața, zise ea puțin mai târziu.

– Mai degrabă virtutea, răspunse el abia șoptit, iar fata îl privi, încercând să-i deslușească chipul în întunericul dinăuntru.

– De unde ați știut că am probleme cu Rodney?

– Te-am urmărit mai toată seara.

– Nu mi-am dat seama.

– M-ar fi deranjat dacă ai fi făcut-o.

Din nou îi luară Amandei câteva secunde să înțeleagă înțelesul

acelor vorbe. Bărbatul tăcut din fața ei ascundea multe, dar trebuia să țină seama că era angajatorul ei, așa că încercă să se controleze.

– A fost drăguț din partea dumneavoastră să mă conduceți acasă. Mulți alți bărbați ar fi văzut acceptul meu drept o poartă deschisă spre alte lucruri.

– În cazul meu, domnișoară Stewart, nu se aplică.

– Nu voiam să… se înroși ea.

– Ba da, cred că da. Dar te asigur că n-am să atentez la onoarea ta.

– Bine… zise ea, dorindu-și a găsi un loc în care să se ascundă de rușine.

– Dar am alte planuri în ce te privește, adăugă. Ești liberă mâine seară, să iei cina cu mine? Scuze că te iau pe nepregătite, dar la finalul săptămânii plec la Montreal, și aș vrea să ne vedem înainte.

– Sunt liberă, și mi-ar face plăcere să iau cina cu dumneavoastră.

– Atunci, vin să te iau la opt. Dacă e plăcut afară, să porți ceva ușor; o să mergem undeva în afara orașului.

După care niciunul nu mai scoase o vorbă până când mașina opri în fața casei din Camden Town.

– Pe mâine, domnișoară Stewart. Așteptă să intre în clădire, după care făcu semn șoferului să plece.

Capitolul 2

Amanda se întâlni cu Clive Brand de trei ori înainte de plecarea lui în Canada. După cum se înțeleseseră, veni după ea la opt, și o duse la un restaurant liniștit din Maidenhead, unde se așezară la o masă cu vedere spre râu. Așteptându-se la o reacție mai formală față de el, Amanda constată cu surprindere că-i venea foarte ușor să discute cu el, deși bărbatul vorbea foarte puțin. Și ca să afle mai multe despre persoana lui, Amanda se văzu nevoită să-l întrebe pe domnul Thomas, care-i spuse că magazinele Brands se întindeau pe ambele părți ale Atlanticului, fiind la fel de cunoscute în Anglia ca și în Canada.

– Domnul Brand s-a stabilit la Londra acum zece ani, concluzionă el. Nu știu sigur ce l-a determinat să vină. Poate că-i place viața de-aici.

O problemă pe care și Amanda o putea lămuri cu Clive, fără a se teme că e prea îndrăzneață.

– Stați în Anglia de plăcere sau pentru afaceri?

– De plăcere. Inițial plănuisem să rămân doar vreo doi ani – până puneam pe roate Brands. Dar Londra m-a captivat complet. Există aici o liniște și o detașare care mi se potrivesc. Aici oamenii te lasă în pace, dacă vrei să fii de unul singur.

– În Canada nu e la fel?

– Cu siguranță că da, dar sunt prea cunoscut acolo ca să rămân în anonimat.

Fata își formulă în minte următoarea întrebare, dar nu era sigură dacă să i-o adreseze sau nu.

– Sunt văduv, răspunse el, parcă citindu-i gândurile. Iar acasă aș fi fost ținta încercărilor mamei de a-mi găsi o pereche.

– Aici nu se mai aplică? zâmbi ea.

– Nu la fel de insistent. Oricum, mă prefac a avea un trecut dubios. Așa măcar mă salvez de unele dureri de cap.

– Nu-mi imaginez că cineva v-ar considera un adevărat cuceritor, râse ea.

– Dar nici mielușel nu sunt.

Pe parcursul întregii seri, Amanda realiză forța acestui bărbat, nu doar cea fizică ci și cea mentală, căci ajungeau doar câteva minute să discuți cu el și-ți dădeai seama de ambiția lui de a deveni un om de succes.

– Gândurile tale sunt prea adânci ca să le citesc, spuse el la un moment dat.

– Mă bucur. Erau doar niște idei prostești.

– Aș vrea să le știu, spuse el și o prinse de mână. Spune-mi-le, Amanda.

Rar îi spunea pe nume, iar ea încă nu-l tutuise, și întotdeauna

aștepta să-l poată privi în ochi pentru a-i putea vorbi.

– Mă întrebam de ce mă scoateți în oraș. V-ați străduit să-mi demonstrați că nu sunteți un cuceritor, dar…

– Ești foarte frumoasă și-mi place să fiu văzut în compania unor femei frumoase. Face bine la orgoliu.

– Dar există fete mai frumoase decât mine, protestă ea, unele chiar foarte cunoscute.

– N-am nevoie de femei cunoscute. Am atins un nivel în viața mea în care pot să ies cu cineva pentru că așa vreau, și-i strânse și mai tare degetele. Și-mi doresc foarte mult să fim împreună. Am vrut-o încă din clipa în care te-am văzut. Erai cea mai superbă fată din Dorchester în seara aia.

– Singura în sari, comentă ea, întrebându-se de ce se rușina de acest comentariu.

Nu că nu era obișuită să fie complimentată, dar probabil din cauza celui ce-o făcea; niciodată nu mai întâlnise un bărbat ca el.

– Acel sari m-a făcut să te remarc mai repede, zise el, dar erai atât de frumoasă încât te-aș fi remarcat oricum. Ar trebui să-ți pui în valoare părul acesta superb, Amanda, cu nuanța lui specială.

– Când eram copilă îl uram, admise ea. Chiar și acum mă enervez când cineva face comentarii răutăcioase.

– E o nuanță aparte, un roșu-aprins cum n-am mai văzut niciodată.

– Ce frumos…

– Așa este, și-și retrase mâna pentru a cere nota, după care porniră înapoi spre casă. Aș vrea să-ți arăta casa mea; bineînțeles, dacă n-ai nimic împotrivă.

– Ar trebui?

– După reținerile pe care le-ai avut în a merge acasă cu tipul acela pistruiat…

– Dar nu sunteți ca Rodney.

– Mulțumesc! Presupun că-ți par mai bătrân.

– Nu m-am gândit la asta. O făcu acum, căci afirmația lui părea mai degrabă o întrebare. Sunteți mai în vârstă decât cei cu care am ieșit, dar bineînțeles că sunteți și șeful meu. Asta ar fi diferența.

Clive opri mașina atât de brusc, încât fata aproape se scufundă sub centura de siguranță.

– Să nu mai spui asta niciodată. Deși lucrezi pentru firma mea, nu sunt șeful tău...Am întâlnit-o pe soția mea când lucra pentru mine, continuă el după o pauză, pentru a explica reacția lui, și de fiecare dată când ne certam, îmi arunca în față faptul că se căsătorise cu mine doar pentru că eram șeful ei. După cum îți dai seama, mă enerva la culme acest fapt.

– Nu mă miră.

– N-am fost foarte fericiți împreună. Ne-am despărțit acum cinci ani, și a murit la un an după aceea.

– De aceea ați venit în Anglia?

– Probabil, deși dintotdeauna mi-am dorit să locuiesc aici. Atmosfera din Londra mi se potrivește.

După care porni din nou și tot drumul nu mai scoaseră o vorbă. Se făcuse ora zece pe când cei doi ajunseră în dreptul impozantei case în stil Regență din piațeta parcului Hyde. Pe măsură ce Amanda cercetă camerele mobilate cu bun-gust și mobilă stil, realiză că totul e încărcat de un aer aparte.

– Întotdeauna v-a interesat trecutul? zise ea admirând biblioteca.

– De când mi-o pot permite. Tatăl meu a fost fermier, după cum știi. Până la bătrânețe, mama n-a cunoscut altă casă decât o cocioabă cu patru camere, pentru ca apoi să moară într-una din cele mai spectaculoase case din Montreal.

– De aceea puneți un preț atât de mare pe proprietate? întrebă ea. Adică, scuze, n-am vrut să sune așa.

– Nu te scuza, Amanda. Îmi place că ești curioasă. Măcar se vede că te interesează persoana mea! și trecu la măsuța în stil Regina Ana pe care se afla o tavă de argint cu șampanie la gheață. Vrei ceva de băut?

– Mă răsfățați, răspunse ea dar acceptă paharul. Credeam că șampania este doar pentru ocazii speciale.

– Asta este una din ele.

– Pentru?

– Pentru prima noastră întâlnire.

– Dar celelalte două?

– Nu e același lucru. Vezi tu, în seara asta mi-am dat seama că…O să te sun când mă întorc din Canada, zise după o pauză, în care Amanda se așteptase la cu totul altceva. Sper să mă întorc până joi, așa că lasă-ți seara liberă. Dacă întârzii, secretara mea o să te anunțe.

Spre surprinderea ei, Amanda constată că ardea de nerăbdare să-l vadă din nou pe Clive, deși admitea deschis că o influențase nu atât prin ce era, cât prin ce se ascundea în spatele numelui său. La urma urmei, era greu să nu se considere o norocoasă că el, magnat în lumea lui, se aplecase asupra lumii de nimic în care lucra ea.

Într-un fel sau altul, așteptase un telefon de la Clive și din Canada, dar nu-l primi, nici măcar în joia care urmă – în care trebuia să se întâlnească – eventual s-o anunțe că se întorsese. Cu toate astea, îi promisese că în caz de ceva neprevăzut o anunță prin secretara lui. Așa că, întoarsă acasă după servicu, Amanda se îmbrăcă în cea mai drăguță rochiță pe care o avea.

– Te întâlnești cu domnul Brand? o întrebă mama.

– Nu știu sigur.

– Crezi că e bine ce faci? Lucrezi pentru el și…

– A sărit în sus când i-am pus și eu în vedere același lucru, zâmbi fata.

– Dar ăsta e adevărul și va îngreuna lucrurile dacă vreodată te vei hotărî că nu mai vrei să ieși cu el.

– Nu-l văd pe Clive să se simtă încolțit de ceva, niciodată. E cea mai reținută persoană pe care am văzut-o vreodată.

– Adică exact opusul tău. Tu ești atât de transparentă cu emoțiile tale, precum o carte fără coperți!

– Sună îngrozitor așa cum o spui tu. Trebuie să-mi aduc aminte să-mi mai ascund sentimentele. Nu e bine să lași un bărbat să-și dea seama că-l placi.

– Îți place domnul Brand?

– Foarte mult. E atât de echilibrat și de sigur. N-are nimic din ceea ce-mi închipuiam a fi un magnat.

– Pentru că ești încă sub influența oamenilor de la Homefare.

Amanda vru să nege, dar imediat se auzi un claxon din stradă și uitându-se pe geam, văzu mașina lui Clive, așa că dădu fuga pe scări în jos.

Îi venea greu a crede că nu se văzuseră de-o săptămână, mai ales după întâmpinarea lui calmă, de parcă trecuse doar o seară înainte. Însă urmărindu-l în timp ce conducea pe străzile aglomerate din West End, Amanda descoperi pe chipul său urme de oboseală. Era destul de greu să conduci o afacere mare în Anglia, darămite să te ocupi și de magazine de desfacere aflate peste Atlantic.

– De ce zâmbești? o întrebă el.

– Nimic important, zise ea, fără a-și da seama de expresia chipului ei.

– Tot ce crezi este important pentru mine. Spune-mi.

– Mă gândeam că pari obosit.

– Nu mă simt prea bine, dar nici nu se putea altfel după șase ore de zbor și după o schimbare de fus orar.

– Poate era mai bine să nu ne vedem seara asta.

– Dar voiam să te văd. Mi-a fost dor de tine.

Opri mașina și Amanda constată că se aflau la Mirabelle. Înăuntru îi întâmpină un bărbat care-i conduse la bar. Clive refuză să ia un aperitiv și ceru să fie dus spre masa lui. Din colțul puternic luminat în care se aflau, Amanda cercetă curioasă încăperea plină de oameni pestriți, și se felicită pentru alegerea de a purta negru. Deși ieftină și simplă, rochia ei nu-și arăta valoarea, în schimb liniile simple și clare accentuau trăsăturile ei fine.

– Nu-ți pierde timpul uitându-te la alte femei, șopti el. Tu ești cea mai frumoasă.

– Acum știu sigur că te-ai întors cu picioarele pe pământ, zâmbi ea. Nimeni nu-mi mai face astfel de complimente.

– Sper că nu dai șansa nimănui.

– Doar nu te aștepți să trăiesc complet izolată.

– Social, nu; fizic, da. Ce zici?

– N-am pe nimeni, dacă asta vrei…

– Bun.

– Nu credeam că ești așa de demodat, Clive.

Era pentru prima oară când îi rostea numele, și constată cu uimire cât de ușor îi venea să-l tutuiască.

– Nu-mi place să dețin bunuri la mâna a doua.

– Nu sunt unul din bunurile tale.

– Scuze, draga mea. A fost un răspuns prostesc. Se voia un compliment, nu o insultă.

Deși încălzită oarecum, pe Amanda o deranjă comentariul și întreaga seară medită asupra lui. O considera drept una din proprietățile lui, în ciuda faptului că nega acest lucru. După felul în care-i venera frumusețea și voia să fie văzut în prezența ei. N-ar mai fi ieșit cu ea dacă ar fi fost grasă și urâtă; dar ce bărbat ar fi făcut-o, la urma urmei?

– Așa că, încheie el o replică mai lungă pe care ea n-o urmărise, ar fi mai bine pentru amândoi dacă ai pleca de la Brands.

– Vrei să spui că mă concediezi? rămase ea uimită, dar remarcă îndată expresia lui amuzată. Scuze, n-am prins de la început ce spuneai.

– Asta e clar. Îți sugeram să pleci de la Brands. Te iubesc, Amanda și vreau să mă căsătoresc cu tine. Când se va anunța logodna noastră, ar fi bine să nu fii una din angajatele mele.

– Vrei să spui că mă ceri în căsătorie? înghiți ea în sec.

– De ce te surprinde? Nu te așteptai?

– Nu! exclamă ea indignată, încât o serie de oameni se uitară în direcția lor. Serios, Clive, ce mod e ăsta de a cere în căsătorie pe cineva – prin a-i spune că e concediată? Ar trebui să intri în Cartea Recordurilor!

– Speram să înțelegi de ce fac asta, surâse el, fără să fie nevoie să-ți explic.

– Nu mă interesa explicația, ci felul în care mi-ai spus-o. Adică, de unde știi că eu te iubesc?

– Nu știu, răspunse el neclintit. Dar eu te iubesc și am să fac tot ce-mi stă în putință să te fac să mă iubești.

– Cum de mă iubești când de-abia ne-am cunoscut?

– Să-i spunem din instinct. Sau intuiție, dacă vrei. Când caut un loc pentru un nou supermarket, mă urc în mașină și mă plimb prin oraș, să văd unde l-aș putea plasa. Mă opresc pe o stradă; nu dintr-un motiv anume, ci pentru că ceva îmi spune că acela e locul potrivit.

– Iar eu sunt un astfel de loc potrivit, nu?

– Cel mai potrivit, răspunse el calm, și unul foarte special. Acum, nu mă mai privi cu ochii aceștia mari și hai să ne uităm pe meniu. Are să-ți treacă pofta de a mă devora pe mine după ce mănânci ceva.

Umorul lui neașeptat, căci nu obișnuia să glumească, mai atenuă indignarea și Amanda încercă să privească totul din punctul lui de vedere. Tipul era un milionar care se îndrăgostise de o fată obișnuită, și, în mod normal, ar fi trebuit să fie explicabil dacă fata îi cădea în brațe din prima încercare.

– N-am să mă arunc în brațele tale, răspunse ea. Nu vreau să mă căsătoresc cu tine pentru că ești bogat.

– Mă bucur să aud asta, zise el serios. Acum, comandă ceva și discutăm mai târziu.

În mod deliberat, fata alese cel mai scump fel de pe meniu – caviar, homar și un sos exotic din nucă de cocos, alune și smântână. Abia la cafea realiză că el avusese dreptate. Îndestulată, nu mai simțea revoltă împotriva lui, încât putea analiza propunerea pe care i-o făcuse cu o stăpânire de sine care-i lipsise.

– Mă bucur că ți-ai recăpătat echilibrul, zise el, lăsându-se pe spătarul scaunului, cercetând-o cu vădit interes.

– Mă potrivesc cu tine?

– Foarte mult. De-aia vreau să te iau de soție.

– Doar pentru că sunt frumoasă?

– Nu m-aș fi simțit atras de tine dacă erai urâtă. Tu ieșeai cu mine dacă eram doar un pitic?

– Ai un simț al judecății, Clive… râse ea. Mi-e greu să găsesc o contrareplică.

– Un plus pentru viitorul nostru împreună.

– N-am acceptat încă, și răspunse privirii lui candide cu aceeași căldură.

Ar fi fost o prostie să se prefacă a nu-și da seama de atracția care exista între ei, și spre binele fericirii ei, nu-și putea permite să mintă.

– Nu sunt sigură de ceea ce simt pentru tine, Clive. Îmi placi foarte mult, s-ar putea să fiu îndrăgostită de tine, dar nu știu sigur. Dacă n-ai fi cine ești, adică important și bogat, mi-ar fi mai ușor să mă decid dacă sunt sentimente reale sau e vorba doar de ineditul ideii de a fi dorită de un milionar.

– Sunt mai bogat decât crezi, Amanda, la care ea râse cu poftă.

– Serios, Clive, chiar trebuie să iei totul ad litteram?

– Mă tem că da, răspunse el grav. Este unul din secretele succesului meu în afaceri și poate principalul motiv pentu care prima mea căsnicie a eșuat.

– Ce n-a mers? întrebă, dar se opri imediat. Scuze, n-am niciun drept să întreb.

– Ba da, după care urmă un moment de tăcere în care el păru că meditează. Cred că Anne pur și simplu nu m-a iubit. S-a căsătorit cu mine datorită poziției mele.

– Dar tu, de ce ai luat-o de soție?

– Pentru că era frumoasă, și cercetă cu atenție chipul intrigat al Amandei. Venerez frumusețea, n-am de ce să neg asta.

– O soție e ceva mai mult decât un obiect frumos, zise ea. Și femeile frumoase pot deveni uneori niște persoane foarte comune!

– Tu n-ai fi niciodată așa, draga mea.

– Nici chiar însărcinată?

– Nu mi te-am închipuit cu copii, se încruntă el. Eu vreau să fiu întreaga ta viață, și-i luă o mână într-a sa. Dar dacă vrei un copil, am să mă supun cu mare bucurie.

– Nu până nu-ți accept cererea, se înroși ea.

– Adică…

– Nu știu încă. Dă-mi timp. Dacă mă mărit cu tine, n-are să fie pentru contul tău din bancă, ci pentru că ești cel alături de care vreau să-mi petrec restul vieții. Părinții mei au avut o viață idilică împreună și mi-ar plăcea să cred că și a mea poate fi la fel.

– Când pot să-i cunosc?

– Tata a murit.

– Îmi pare rău, nu știam. Nu mi-ai vorbit niciodată de ei.

– Pentru că n-am avut ocazia.

– Spune-mi acum, și ascultă liniștit întreaga poveste.

De îndată ce începu, Amanda simți ca și cum și-ar fi luat o piatră de pe inimă, și nu pregetă în a-și ascunde înverșunarea față de ceea ce considera a fi cauza morții tatălui ei.

– Te înțeleg, zis el la final, dar ca proprietar de lanț de supermarketuri pot să văd și din punctul de vedere al celor de la Homefare. Nu că-i simpatizez…Charles Foster nu e un tip pe care să-l am la suflet. E prea arogant.

– Charles Foster?

– Proprietarul Homefare.

– Credeam că e o companie publică.

– Este, dar Foster deține majoritatea acțiunilor și cam face legea.

– O lege pe care tu n-o agreezi?

– O lege de care mă izbesc adesea, se încordă el. Și nu exagerez dacă spun că-l detest. Amanda deveni curioasă. Niciodată nu-l auzise pe Clive să vorbească atât de vehement despre cineva sau ceva, și cum antipatia lui era orientată spre cineva pe care ea însăși îl detesta, încercă să afle mai multe.

– De ce nu-ți place?

– Pentru că are capacitatea enervantă de a pune mâna pe locurile pe care le vreau eu. Deja mi-a furat șapte locuri de sub nas, anul ăsta.

– Așa de multe? se miră ea, la care el o privi duios.

– Am o sută patruzeci și opt de magazine, draga mea, iar Homefare are o sută cincizeci.

– Nu credeam că ești așa de important.

– Ce bine. Vreau să te gândești la mine doar ca la cel care vrea să-ți fie soț. O să mă îngrijesc de tine după ce pleci de la Brands, și când suntem căsătoriți…

– Nici să nu te gândești, protestă ea. N-am de gând să te las să mă întreții.

– Hai să discutăm despre asta în mașină, zise el și-și împinse scaunul. Însă în mașină nu mai redeschise subiectul, ci conduse în tăcere prin Park Lane, apoi spre Hyde Park. Găsi un loc ferit lângă apa râului, unde parcă și opri motorul.

– Ce e cu ideea asta că nu mă lași să am grijă de tine? întrebă el. Dacă tot te rog să pleci de la Brands…Sunt sigur că înțelegi de ce…

– Bineînțeles că-ți înțeleg motivele. Dar asta nu înseamnă că trebuie să mă întreții. Am să-mi găsesc altceva de lucru; dacă nu mă căsătoresc cu tine, va trebui să plec oricum.

– Aș vrea să nu-ți fi trebuit timp de gândire, izbucni el. Eu sunt atât de sigur pe sentimentele mele, încât credeam că și tu simți la fel.

– Sunt aproape sigură – și durerea din glasul lui o afectă foarte tare – dar trebuie să fiu decisă.

– Poate că asta te ajută.

O trase la pieptul lui, și-și lipi fața de a ei. Era prima oară când o strângea în brațe de la dansul lor împreună, dar aici, în mașină, era mult mai intim, și Amanda se abandonă acelei îmbrățișări. Îl încolăci cu brațele după gât.

– Ai pielea atât de fină, murmură el, pare atât de mătăsoasă…

O sărută ușor cu buze moi, cu mișcări line, dar Amanda simți fiorul care cuprinsese trupul lui.

– Te doresc atât de mult, șopti el. Nu mă face să aștept prea mult. Amanda se retrase din brațele lui, iar el își puse ambele mâini pe volan, ca și cum fusese secat de orice putere. Abia atunci își aminti că venea după un drum lung din Canada și simți brusc nevoia de a-l consola.

– E târziu, Clive. Trebuia să te fi culcat până acum.

– Aș fi vrut s-o fi făcut…cu tine, și porni. Nu-ți face griji, draga mea. Te duc acasă!

Abia când opri în fața casei din Camden Town aduse în discuție următoarea lor întâlnire.

– Mâine am o întrunire și nu știu sigur la ce oră termin. Mai bine o lăsăm pe sâmbătă.

– Nu e nevoie să ne vedem seară de seară, zâmbi ea.

– Am nevoie de asta, răspunse el serios. N-am să fiu fericit până nu ești a mea.

Această idee persistă mult timp în mintea ei, îngrijorând-o, poate fără sens. Îi dovedea că mama ei avusese dreptate când o avertizase că ar trebui să se gândească la căsătorie. Însă ideea de posesie pe care și-o exprimase Clive nu se potrivea cu planurile ei de viitor. Desigur că se datora spiritului său antreprenorial, dar problema era dacă el căuta o parteneră sau o fată frumoasă pe care s-o pună pe un piedestal pentru a putea fi admirată de alții.

Singură, însă, nu putea răspunde la această întrebare, dar nici nu agreea opinia lui. Îl plăcea și se bucura de clipele petrecute cu el, dar dacă asta se va dezvolta în ceva mai profund pe viitor, doar timpul o putea spune.

Capitolul 3

A doua zi, Amanda primi un plic alb cu o foaie pe care avea demisia ei, și un salariu în avans. Așadar, Clive lucra repede! Oarecum amuzată, se întrebă dacă domnul Thomas aflase despre asta și se tot gândea cum să-i explice, când șeful ei o chemă înăuntru și abordă tema numaidecât.

– Domnul Brand mi-a expus planurile sale, zise, și mă bucur desigur pentru tine. Singurul meu regret este că pierd o secretară perfectă.

– Îmi pare rău că trebuie să plec așa de curând. Intenționam să dau o lună pentru preaviz, dar…îmi este imposibil, și-i arătă plicul. Domnul Brand vrea să termin chiar astăzi.

– Sunt sigur că înțelegi de ce. Când relația voastră va deveni oficială, se va face multă publicitate.

– Dar deocamdată nu e nimic mai mult decât o prietenie, protestă ea.

Domnul Thomas păru a nu înțelege cum putea cineva refuza o

cerere în căsătorie venită de la Clive Brand.

– Domnul Brand este un bărbat inteligent și captivant. Orice fată care ar avea șansa de a…Dar e viața ta, domnișoară Stewart. Indiferent ce vei decide, îți doresc numai bine.

– Mulțumesc. Până mă decid, trebuie să-mi caut alt post. Nu pot sta acasă, pur și simplu.

– Nu-ți face probleme pentru referință. Am să-ți dau una excelentă. Sunt sigur că n-ai să ai probleme în a-ți găsi altceva. Dar…să nu te duci la concurență! o avertiză el. Domnului Brand n-are să-i placă.

– De ce m-aș duce acolo?

– Pentru că Homefare au anunțuri de câte o jumătate de pagină în majoritatea ziarelor naționale de azi. Au posturi libere. Este exemplul tipic de extravaganță.

– Care nu pare să le afecteze profitul, răspunse ea. Tocmai au anunțat dividende mărite.

– Nu mă miră, la stilul brutal în care fac ei afaceri.

Apariția asistentei personale a domnului Thomas o împiedică pe Amanda să răspundă, așa că se întoarse la biroul ei. Cum telefoanele încetară brusc să mai sune pe la amiază, Amanda găsi puțin timp pentru a se uita în ziarul de dimineață și găsi anunțul de care-i vorbise șeful ei. Era un anunț mare, viu colorat ca mai toate materialele Homefare, dar nu promova mâncare, ci salarii mari pentru viitori angajați. Îi veni în minte imaginea lui Charles Foster. Clive spusese că ei doi sunt foarte diferiți, deci mintea ei contură un tip mare, cu glas puternic, plin de energie; și totuși, destul de inteligent pentru a construi un concern precum Homefare. Cu

siguranță, metodele lui brutale erau motivul disprețului lui Clive, căruia îi plăcea să facă totul ca la carte; la fel cum încerca să-i organizeze și ei propria viață. Abia acum își dădea seama de acest lucru. Dar o voia drept soție, deci fusese sigur că-l va accepta; și o concediase pentru a evita bârfele cum că se căsătorea cu el pentru banii și prestigiul lui. Pe de altă parte, Clive nu luase în considerare un posibil refuz, caz în care ea ar fi trebuit în mod normal să-și caute alt post.

Nici nu se punea problema să se lase întreținută de el. Deci, i-ar fi dat o lecție să se aleagă cu un post la Homefare. Rânji mulțumită, dar își aminti imediat de moartea tatălui. Încă îi mai considera pe cei de la la Homefare vinovați, cu toate că știa că nu e corect. Munca la Brands o ajutase să dobândească destule cunoștințe despre industria alimentară și recunoaștea ea însăși că micii afaceriști aveau să dispară; tatăl ei luptase împotriva curentului ca un idealist.

Poate dacă va lucra pentru Homefare, va învăța cum joacă și ei. Nu i-ar fi prins rău. Așa că, fără a mai sta pe gânduri, sună la numărul din anunț și primi o programare la șeful departamentului relații cu publicul.

La ora cu pricina se prezentă la sediul principal de la Homefare, înarmată cu o referință excelentă. Spre deosebire de Brands, atmosfera de aici era una zgmotoasă și agitată. Chiar și omenii păreau diferiți; nu se temeau să vorbească tare, și se perindau pe coridoare, vârând capul prin birouri, salutând încoace și-ncolo.

Însă personalul de recrutare era la fel ca peste tot, încât Amanda se văzu bombardată cu întrebări peste întrebări, după care fu condusă două etaje mai sus într-o încăpere plină cu mostre de

mâncare. În mijlocul camerei, stătea un bărbat rotofei, cu o față aprinsă, bine dispus. Zece minute mai târziu, Amanda primea postul de secretară a domnului Gordon Craig, pentru un salariu mult mai mare decât la Brands. Abia când reintră în sediul auster de la Brands realiză ce făcuse și se întrebă care avea să fie reacția lui Clive. Când ajunsese aici, niciodată nu-și închipuise că avea să plece din cauza prieteniei cu cel căruia îi aparțineau toate acelea. Ce mult s-ar fi schimbat toate dacă accepta să-i fie soție! Fără apartamente micuțe și vecini zgomotoși; fără griji pentru sănătatea mamei sau pentru posibilitatea de a o trimite în țări calde pe perioada iernii. Alături de Clive ar fi avut parte de un lux inimaginabil. Încercă să se închipuie în casa lui, dar nu reuși să pătrundă până în dormitor. I se refuza intimitatea pe care o presupunea statutul de soție. Se încruntă, căci nu era pudică din fire și se gândea cu plăcere la apropierea fizică dintre o femeie și bărbatul iubit. Poate nu-l iubea; și tocmai de aceea avea nevoie de timp.

Până la finalul zilei plecarea ei deveni cunoscută de toți colegii, care veniră pe rând s-o salute; mai toți presupuneau că-și găsise un post mai bun.

– Să mă anunți dacă-l vezi pe bătrânul Foster, zise o fată. Presupun că e precum un dragon.

– Dacă văd fum pe coridor, fug cât mă țin picioarele! râse Amanda.

– Am auzit că e retras, zise altcineva.

Se mai auziră alte două comentarii, mai exagerate ca celelalte două, dar Amanda refuză să lase aceste detalii s-o pună pe gânduri cu privire la poziția pe care o ocupa acum. După două săptămâni

însă, îndrăzni să-i expună și lui Gordon Craig câteva din aceste comentarii. Două săptămâni uluitoare, mai ales datorită modului lejer în care se tratau anagajații unii cu alții, ba mai mult, își spuneau pe numele mic.

– E una din ciudățeniile domnului Foster, expică domnul Craig într-una din primele zile. Le spunem unor anagajați mai noi după numele mic, dar în general ne adresăm cu "domnule" și " doamnă". Domnul Foster crede că dacă anagajații mai mari cer respect, ar trebui să-l arate și ei, la rândul lor, față de cei cu grad inferior.

În momentul respectiv, Amanda nu comentă nimic, însă acum se considera destul de îndreptățită s-o facă:

– Nu știam că domnul Foster ține așa de mult la politețuri. Am auzit că se ține tare pe poziție.

– Sunt bârfe. Pun pariu că ai auzit mai mult de atât, zâmbi el.

– Păi, e cam misterios, nu?

– E retras, dacă la asta te referi, dar știe tot ce mișcă-n firmă.

– Unii dintre colegi cred că birourile le sunt supravegheate, zise ea înainte să se poată abține, la care domnul Craig aproape se înecă sorbind din cafea.

– Cunoștințele domnului Foster despre anagajații lui nu-i parvin prin metode tehnologice! Își înțelege angajații.

– Presupun că înțelegerea ființei umane este mult mai importantă dacă vrei să obții performanță.

După expresia chipului domnului Craig, Amanda înțelese că deja vorbise prea mult, așa că luă scrisorile și se îndreptă spre ieșire. Dar șeful o strigă înapoi.

– Să înțeleg, după ultima observație, că ai un sentiment de

ranchiună, domnișoară Stewart?

– N-am voie să-l critic pe marele domn Foster?

– Poți să faci ce vrei, dar te credeam mai inteligentă, să nu pleci urechea la niște bârfe despre un om pe care nu-l cunoști.

– Știu destul de multe despre domnul Foster.

– Da?

– Tata avea un magazin alimentar, într-un oraș de lângă Brigford, pe care cei de la Homefare au vrut să-l cumpere. N-a vrut să vândă, iar când voi ați deschis supermarketul, el a fost nevoit să iasă din afacere.

– Se mai întâmplă, zise Craig neutru. Sper că tatăl tău și-a găsit ceva mai bun.

– A murit, zise fata, după care ieși.

Când se întoarse de la masa de prânz, găsi pe birou o broșură. Conținea un istoric al magazinelor Homefare, de la începuturile cu un magazinaș de o cameră până la timpurile prezente, cu lanțurile pe care le dezvoltaseră peste tot în țară. Deși făcuse nenumărate preluări în ultimii ani, succesul firmei se datora spațiilor de desfășurare foarte mari. Ei fuseseră printre primii care înțeleseseră că, pentru a prinde la public, trebuia să vândă articole atât pentru bucătărie cât și pentru casă, în general. Deși alte companii le călcaseră pe urme, Homefare continua să se mențină cu un pas înaintea competiției. Fuseseră și printre primii care făcuseră spații de parcare, iar acum se concentrau pe hipermarketuri – locații imense de unde puteai cumpăra diverse produse la prețuri reduse. Broșura era un excelent mijloc de propagandă; oferea și o listă cu toate numele directorilor, cu date. Apărea și numele lui Charles

Foster, însă era singurul fără date, în afara faptului că era directorul principal și nepotul fondatorului. Un motiv întemeiat pentru a ajunge director, gândi Amanda cinic; chiar dacă n-ar fi avut calități, oricum ar fi obținut poziția aceasta. Sau s-o fi obținut pe cale cinstită, cum făcuse Clive?

Cu o perspectivă mai îngăduitoare asupra abilităților acestuia din urmă, Amanda îl întâmpină mult mai afectuos în aceeași seară, când se întâlniră. Tipul venise, ca de obicei, cu mașina după ea.

– Mă gândeam să cinăm la mine, zise el. Vreau să schimb mobila și vreau să-ți spui părerea.

– Mă îndoiesc că ți-ar plăcea, râse ea. Mie-mi plac culorile vii.

– Trebuie să recunosc că eu le prefer pe cele neutre, dar dacă vrei ceva mai colorat, am să mă supun.

– A, nu, este casa ta.

– Sper să fie și a ta. Te iubesc, și vreau să fii fericită în casa mea…a noastră. Cât mai trebuie să aștept până te hotărăști?

– Abia au trecut două săptămâni, protestă ea.

– Sunt singur.

– Dar ești și foarte ocupat.

– Tocmai de aceea am nevoie de o femeie în casă.

Răspunsul o deziluzionă pe tânăra care încercă să nu mai gândească negativ. Firește că avea nevoie de o femeie. Doar nu se aștepta să-i spună că avea nevoie de ea ca iubită. Bineînțeles că se gândea și la asta, dar nu era genul de bărbat care s-o spună prea ușor.

– La ce te gândești, draga mea?

– La tine…Dacă sunt sau nu persoana potrivită să te facă fericit.

Nu sunt sigură că-ți pot oferi ce vrei.

– Dar nu ți-am cerut să-mi oferi nimic. Doar să fii tu însăți; să știu că te am și că mă pot uita la tine; să știu că atunci când sunt plecat, tu ești aici.

Era cea mai romantică declarație pe care i-o făcuse până atunci, încât se apropie de el și se cuibări la pieptul său.

După cum se așteptase, mâncarea fusese bună, fără a fi ieșită din comun. Doar miel cu legume și fructe, dar tacâmurile și vesela erau de cea mai bună calitate, iar servirea impecabilă. Abia când se servi cafeaua și rămaseră singuri, Clive deschise subiectul redecorării. Însă din cine știe ce motive, Amanda avea rețineri în a-i da sfaturi, așa că schimbară subiectul și discutară despre noul ei post.

– Nu-mi place ideea că te-ai dus la Homefare din proprie inițiativă.

– Serios? făcu ea ochii mari.

– Serios. Recunoaște.

– Mi-am zis să-ți dau o lecție, mărturisi ea. Prespun că m-am enervat că m-ai concediat.

– Ți-am spus de ce o fac, dar voiam să am grijă de tine.

– Hai să nu revenim la asta, te rog.

– Prea bine.

El se ridică de la masă, și o conduse într-un salonaș. Era o încăpere formală, austeră, în ciuda buchetelor de flori care o împodobeau. Acum înțelegea de ce avea Clive nevoie de o soție. Puține menajere, indiferent cât de pricepute, reușeau să confere unei case un aer de intimitate. Dar ce modificări să aducă ea? Să împrăștie reviste și cărți peste tot? Să schimbe perdelele terne cu

unele mai vii? Sau era nevoie doar ca aceste încăperi să fie locuite și să le confere căldură? Trebuia să mediteze asupra acestor aspecte, însă deocamdată Clive începuse a-i vorbi și ea constată rușinată că nu-l ascultase, așa că se strădui să-l prindă din urmă. Era vorba despre aversiunea lui împotriva abilității lui Charles Foster de a cumpăra locuri de desfacere înaintea oricui.

– Nu înțeleg cum a reușit să-mi sufle de sub nas locul de la Hanlow, concluzionă el. Oamenii mei îl vânau de luni de zile, și totuși mi l-a luat.

– Poate că a dat mai mulți bani.

– Dac-ar fi doar atât, aș ști cum să-l atac. E mai mult de atât, Amanda. Aș da orice să-i pot dovedi metodele mișelești. Sunt sigur că doar așa a reușit să obțină locul acela.

– E unul bun?

– E cel mai bun. E un oraș în curs de dezvoltare, cu majoritatea populației din clasa mijlocie. Eram atât de sigur de locul ăla, zise el începând să se plimbe prin cameră; Amanda nu-l mai văzuse niciodată atât de agitat.

– Am să-l întreb pe domnul Craig despre asta, încercă ea. Mi s-a părut că-l cunoaște pe domnul Foster destul de bine.

– N-o să admită că și-a folosit influența petru a obține locul.

– Dar poate că menționează ceva care te interesează, dacă reușesc să-l fac să vorbească.

– E drăguț din partea ta, dar bârfele nu mă interesează.

– Atunci, nu-l mai întreb nimic, se bosumflă ea.

Deodată îmbunat, Clive veni alături și îngenunche lângă scaunul ei.

– Nu te supăra pe mine; e frumos din partea ta să-ți faci griji.

– Aș vrea să te ajut cumva…

– Ai putea, și o îmbrățișă. Spune-mi dacă au în plan alte locuri și în ce zone.

– Adică, vrei să spionez pentru tine? se retrase ea din îmbrățișare.

– Te superi?

– Nu neapărat, răspunse ea după un timp de gândire. Adică, se practică în afaceri, nu? Dar mă suprinde că ai apelat tocmai la mine s-o fac.

– În cine să ai mai multă încredere dacă nu în persoana iubită? la care ea surâse. Sau uită, draga mea, se ridică el pășind spre bar. Vrei un coniac?

Ea refuză, și-l urmări cum își toarnă un pahar pentru el, după care reveni pe scaunul de alături.

– De ce te interesează să știi unde se extind cei de la Homefare? întrebă ea. Credeam că țara e de-ajuns de mare pentru amândoi.

– Unele poziții pot fi mai bune decât altele. Iar în ultimii ani, Foster a reușit să le obțină pe cele mai bune, și sorbi din coniac. Acum concurăm pentru locații de hipermarketuri. Se cere mai mult teren și deci sunt mai greu de obținut. Dacă aș ști unde caută el, poate că aș putea să fiu cu un pas înaintea lui.

Problema îi aminti de tatăl ei și orice rețineri ar fi avut în a-i da lui Clive informații dispărură în durerea înfruntată în ultimele luni.

– De îndată ce aflu ceva, am să te anunț, zise.

– Mulțumesc, și puse jos paharul, trăgând-o în poala lui. Frumoasa mea Amanda, și o sărută pe gât.

Rămaseră așa vreme îndelungată, Clive arătându-se mai pasional

ca altădată, iar la prima ei observație, se retrase.

– Mă faci să-mi pierd controlul foarte ușor, se scuză el. Iartă-mă.

Ea îi zâmbi și se aștepta s-o ia din nou în brațe; în schimb, Clive reveni asupra coniacului. După chipul său aprins, se vedea că nu-i plăcea să fie respins, dar nici nu dorea s-o copleșească astfel cu afecțiunea lui. Dar oare a-r fi încercat prin forță? Majoritatea bărbaților așa ar fi făcut, însă Clive nu se încadra în această majoritate. Rezerva lui îi dădea de bănuit.

– E târziu, sări ea în picioare. Trebuie să plec.

– Te rog, decide-te cât mai curând. Am nevoie de tine…Pare că întotdeauna spun la fel, scuză-mă.

– Nu te scuza. Femeilor le place să audă asta.

Capitolul 4

Amanda nu se mai gândi la promisiunea de a obține informații pentru Clive până când, într-o după-masă, intrând în biroul domnului Craig, îl auzi pe acesta vorbind la telefon. După ton, se vedea că interlocutorul era cineva important, și abia când îl auzi rostindu-i numele, realiză că era domnul Foster.

Puse jos corespondența, și, ca de obicei, luă loc așteptând ca șeful ei să semneze scrisorile. În mod normal n-ar fi stat să asculte, dar rugămintea lui Clive reveni în mintea ei îndată ce domnul Craig începu să vorbească despre o nouă locație.

– Ar fi de primă mână pentru un hipermarket, și deloc scump s-o dezvoltăm. Deja am lucrat la câteva calcule, și notă ceva pe agendă. Da, le am. La șase jumătate, da? Prea bine, domnule Foster, după care închise și o privi pe Amanda. Scrisorile... După ce le termini, poți să pleci, și i le dădu semnate, însă ea nu se clinti din loc.

– O să deschidă Homefare o nouă locație? îndrăzni ea.

– Cât de multe se poate. Domnul Foster are planuri mărețe.

– Presupun că niciunul dintre ceilalți directori nu i se opune.

– Dimpotrivă, domnișoară Stewart, însă de data asta cu toții sunt de acord.

– Îmi pare rău, se îmbujoră ea, dar am impresia că domnului Foster îi place să se impună.

– Așa e. Dar asta nu înseamnă că-i forțează pe ceilalți să-i accepte punctul de vedere. Nu că n-ar putea, că doar deține majoritatea acțiunilor.

– De ce mai lucrează dacă e așa de bogat?

– Pentru că-i place mediul tranșant și plin de provocări al afacerilor.

– Mai degrabă tranșant… zise ea înainte să se poată opri.

– Văd că ai auzit multe bârfe! Presupun că acum îmi repeți ce ai aflat de la Brands?

– Sper că înțelegeți de ce, explică ea. Companiile sunt rivale.

– Mai bine. Numai competiția ține prețurile în frâu…Să nu uiți să le pui la poștă, arătă el spre scrisori.

După ce se scuză că-l ținuse de vorbă, Amanda ieși, iar când veni ora ca șeful ei să plece, se prefăcu că mai avea de lucru. Simțindu-se vinovată, încercă să mai găsească ceva de aranjat pe birou, sperând ca bătăile puternice ale inimii să i se potolească. În scurt timp, întreaga clădire se cufundă în tăcere, și uitându-se în parcare, nu mai zări nicio mașină, în afara uneia, părăsite. Grăbită, intră în biroul șefului și se uită pe masa lui. Nu era niciuna din foile pe care scrisese mai devreme și, cu sentimentul că fură, trase agenda mai aproape, știind că în timp ce vorbise la telefon, își notase mai multe

lucruri. Însă nu găsi decât foi albe, și oarecum dezamăgită, dar și mulțumită în același timp, renunță. Dacă nu găsea nimic, Clive n-o putea acuza că refuza să-l ajute; pe de altă parte, dacă-i dădea informații, s-ar fi simțit neloială față de Homefare. Oare nu era mai bine să fie invers, adică să-i pese mai mult de Clive? Ce loialitate datora firmei care se făcea responsabilă pentru nefericirea din ultimele șase luni din viața ei? Încurajată, luă din nou agenda, cercetând mai atent. Domnul Craig rupsese foaia cu notițe, dar urmele se imprimaseră puțin pe următoarea filă. Ridică agenda spre lumină, dar zări imediat o umbră venind dinspre ușa cu sticlă mată.

– Cine e? strigă ea.

– Voiam să vă întreb același lucru, și umbra se apropie, iar Amanda se pomeni față în față cu un tânăr înalt, lat în umeri, cu o jachetă de piele și pantaloni reiați.

– Sunt secretara domnului Craig și am tot dreptul să fiu aici. Dumneavoastră cine sunteți?

– Aveam o întâlnire cu domnul Craig, zise el ignorându-i întrebarea.

Amanda îl cercetă, suspicioasă. Era aproape ora șapte și ea însăși auzise când domnul Craig stabilise întâlnirea cu domnul Foster.

-Sunteți sigur că n-ați greșit data sau ora? Domnul Craig a plecat.

– Pe naiba! și păși înainte, iar Amanda îi tăie calea, hotărâtă a nu-l lăsa să se uite în documentele domului Craig.

– Dacă vreți să-i lăsați un mesaj, o să-l primească mâine la prima oră, rosti ea calm, deși nu se simțea deloc așa.

Intrusul avea o notă suspectă, încruntat cum stătea în penumbră, încât nu-i putea vedea ochii. Însă un lucru era cert – culoarea

părului era la fel de vie ca a ei, de un roșu-aprins.

– Cine să-i spun că l-a căutat?

– Red.

– Râde ciob de oală spartă, zise ea nervoasă.

– Poftim?

Abia atunci realiză că bărbatul îi răspunsese de fapt la întrebare, nu făcuse o remarcă obraznică la adresa părului ei. Se înroși, iar el înțelese numaidecât și rânji, dezvelind o dantură perfectă.

– Credeați că mă leg de dumneavoastră? V-ați înșelat, domnișoară…?

– Stewart.

– Domnișoară Stewart. Singurul lucru pe care l-am învățat cu o asemenea culoare la păr a fost să nu-i tachinez pe alții. Ba mai mult, și-și încordă un braț, m-a făcut campion de box pe școală. Presupun că nu s-a întâmplat la fel și la dumneata?

– Puțin probabil, zâmbi ea și i se păru că o privește atent pentru prima oară.

Pesemne că-i plăcea ce vede, fiindcă se așeza pe un colț al mesei, cercetând-o din cap până-n picioare. Știind că fie va trebui să iasă, fie să-l înfrunte, Amanda rămase pe loc, scrutându-l la fel de intens. Deși avea haine obișnuite, se vedea că erau de firmă, însă așa cum se prezenta, tipul nu era exact genul de om cu care Gordon Craig s-ar fi întâlnit. Avea prea multă siguranță de sine și un chip mult prea imperturbabil. Un chip plăcut, de altfel, își zise, cu un ten ce dezvăluia pasiunea pentru viața în aer liber, și niște ochi deosebit de albaștri. Dacă n-ar fi avut părul atât de roșcat, tipul ar fi arătat chiar bine.

– Deci? îl auzi. Mă încadrez în standardele dumneavoastră? Dumneavoastră sigur vă încadrați în standardele mele!

– Nu-mi plac roșcații, răspunse ea înțepată.

– Din fericire pentru mine, eu n-am aceleași obiecțiuni de făcut. Vă găsesc frumoasă într-un mod aparte.

– Să vă fixez o altă întâlnire cu domnul Craig? îl ignoră ea.

– Nu, mulțumesc. O să-l sun acasă în seara asta; sau credeți că se mai întoarce? Nu mă deranjează să-l aștept.

– N-a zis nimic în acest sens, dar mă îndoiesc. Avea o întâlnire cu domnul Foster.

– V-a spus el asta?

– L-am auzit când stabileau ora. Am impresia că s-a dus la sediul central.

– Atunci, nu mai are rost să stau, și se ridică. Mai rămâneți?

– Plecam și eu…. zise ea îmbujorându-se.

– Atunci, putem coborî împreună.

O așteptă până se pudră și-și luă haina, după care i se alătură la lift. De aproape, bărbatul părea că o domină cu statura lui; Amanda se întrebă neliniștită dacă tipul venise într-adevăr la Craig sau era doar un intrus care căuta să fure. În ultimele zile, colegele ei se plânseseră că le dispăruseră lucruri de pe birouri.

– Ați venit la domnul Craig cu un motiv anume? Poate vă ajut eu. Vă scutește de o altă întâlnire.

– Deși nu mă îndoiesc de profesionalismul dumneavoastră, nu cred că mă puteți ajuta. Dacă nu dau de el în seara asta, am să vă rog să-i spuneți că-l sun mâine dimineață pe la zece.

– La ora aceea este întotdeauna în ședință cu posibili

cumpărători. Dacă ați putea suna fie înainte, fie după…

– Nu pot, răspunse el scurt. Vă rog să-i transmiteți mesajul meu și să-i spuneți să aștepte telefonul.

– Serios, domnule… și așteptă un nume, la fel cum făcuse el mai devreme.

– Clark. Red Clark.

– Am să-i transmit mesajul, domnule Clark, dar nu promit că are să vă aștepte.

– Punem pariu?

– Nu pun pariuri.

– Dacă sunteți atât de sigură că n-are să mă aștepte, n-ar fi un pariu, ci o certitudine!

– Prea bine, se înfurie ea, pe ce? Zece peni, cincizeci de peni? O liră, dacă vreți.

– O cină.

– Poftim?

– Dacă domnul Craig nu mă așteaptă mâine cu telefonul, mâine seară luați cina cu mine.

– Cu siguranță nu!

– Dați înapoi? Nu mă așteptam de la dumneavoastră, domnișoară Stewart. Tocmai ați consimțit miza pariului.

– Dar mă gândeam la ceva material, nu la o cină.

– O cină m-ar costa mai mult decât o liră, și ochii-i scăpărară. Asta dacă nu vă mulțumiți doar cu pâine cu unt!

– Nu m-aș mulțumi cu nimic în prezența dumneavoastră, domnule Clark!

– Deci, într-adevăr dați înapoi!

– Ba nu!

– Bun, și ținu ușile de la intrare deschise pentru ea. Atunci, ne vedem aici, mâine seară. Și nu vă agitați prea mult cu hainele; este bine și așa cum sunteți acum.

Ignorându-i privirea indignată, bărbatul se îndreptă spre singura mașină din parcare, una decapotabilă. Fără a mai deschide portiera, se săltă pe deasupra, direct pe scaunul șoferului.

– Pe mâine seară, și porni în scrâșnet de roți.

Abia când îi povesti mamei tot ce se întâmplase, Amanda reuși să vadă partea amuzantă a situației.

– Am arăta ca două ridichi împreună. Îți dai seama? De parcă una nu era de-ajuns…

– Mai bine n-ai fi atât de vehementă în ce privește părul tău. Mie mi se pare frumos, la fel și domnului Brand.

Replica o înmuie pe tânăra care nu mai continuă discuția. Însă ceva mai târziu, în timp ce se uita la televizor, își aminti că apariția lui Red Clark o împiedicase a mai cerceta fila din agendă. Ca într-un exercițiu de spionaj, picase primul test.

A doua zi, când Craig ajunse la birou, ea se afla deja acolo.

– V-a căutat cineva aseară, zise ea, ajutându-l să se dezbrace de haină. Un domn Clark.

– Cine?

– Clark… – deci avea dreptate, tipul fusese un intrus. Red Clark.

– Red? Chipul lui deveni deodată contrariat. A venit aici?

– Da. Zicea că are o întâlnire cu dumneavoastră.

Șeful ei se mulțumi a mormăi ceva în bărbie, după care se așeză la birou.

– Nu mi-am dat seama că o să vină aici. Trebuia să ne întâlnim la…Ți-a mai spus ceva?

– Doar că o să vă sune la ora zece, dimineața asta. I-am spus că sunteți întotdeauna în ședință la ora aceasta, dar n-a vrut să audă.

Domnul Craig se mulțumit din nou să mormăie ceva.

Preț de o jumătate de oră, cei doi se ocupară doar de corespondență, iar la ora zece aștepta cu nervii întinși la maximum ca domnul Craig să iasă pentru ședință. Timpul trecea și șeful ei nu părea a face vreo mișcare; la zece și un sfet era încă singur în birou, încât nervozitatea ei se amplifică. Cinci minute mai târziu sună telefonul, iar Amanda bănui imediat despre cine este vorba.

– A, domnule Clark, salută Craig, iar Amanda înțelese că trebuie să-l lase singur.

Își dorea din tot sufletul să poată trânti ușa în urma ei, dar n-o făcu. La biroul ei, curiozitatea îi crescu. Ședințele de dimineață erau ca un ritual, deci însemna că domnul Red Clark era o persoană deosebit de importantă din moment ce șeful ei așteptase acest telefon. Se uită la aparatul de pe masa ei. Becul roșu era încă aprins, semn că cei doi vorbeau. Abia după un sfert de oră discuția se sfârși, și domnul Craig o chemă numaidecât la el.

– Scuze pentru întrerupere, dacă vreodată mă mai sună domnul Clark, să-mi faci legătura imediat.

– Lucrează pentru noi?

– Da.

– Cu ce se ocupă?

– E agent imobiliar, răspunse celălalt, fără să se arate surprins.

– Nu pare. Aseară arăta mai degrabă a hoț.

– Domnul Clark este adeptul unui stil obișnuit, zâmbi Craig. Stă atât de mult în afara biroului, încât își permite să poarte ce vrea.

Nu atât replica în sine cât tonul șefului ei o determină pe Amanda să-și dea seama că acele cuvinte ascundeau ceva. Era clar că Red Clark îi ajuta pe cei de la Homefare să găsească locuri de desfășurare, și deci era o persoană foarte importantă pentru ei. Era normal că fusese atât de sigur pe sine că domnul Craig va aștepta telefonul lui. Dintr-o dată, vârful creionului îi intră în foaia agendei. Telefonul! Pierduse pariul!

– S-a întâmplat ceva, domnișoară Stewart?

Ea dădu din cap, după care continuă să fie atentă la ce i se dicta, în același timp meditând asupra problemelor care o interesau pe ea. Trebuia să scape de întâlnirea cu roșcatul. Și singura metodă era de a pleca mai devreme. Dacă nu primea sarcini pe ultima sută de metri și dacă trecea peste pauza de masă, ar fi terminat la cinci.

Și avu noroc. Domnul Craig se văzu nevoit să plece după prânz, și, cum avea sarcini puține, fata termină chiar înainte de cinci. Agitată, se tot uită prin parcare, dar nu văzu nici urmă de mașina sport a roșcatului, așa că se îmbrăcă triumfătoare și se grăbi pe scări în jos.

– Plecați devreme, observă portarul.

– Am lucrat în pauza de masă.

– Vă grăbiți la o întâlnire, nu?

– Mă grăbesc s-o evit! Împingând ușa turnantă, ajunse direct în brațele celui pe care trebuia să-l evite.

– În carne și oase! Nu credeam că ești atât de nerăbdătoare încât să vii înainte de vreme. Sau încercai să scapi? întrebă fără a-i da

drumul, iar după expresia chipului ei citi totul. Obrăznicătură mică! și o scutură ușor. Fetele frumoase ca tine ar trebui să-și onoreze pariurile.

– Aș fi mult mai fericită să-l plătesc în bani, decât să-mi petrec seara cu dumneavoastră…Serios, domnule Clark, e ridicol. Nici măcar nu ne cunoaștem.

– Recuperăm imediat.

Fără a-i da drumul, o conduse spre mașina lui și-i deschise ușa. Ea urcă mândră, mai mult împinsă decât de bunăvoie, dorindu-și să fie mult mai detașată. Nici nu mai știa de când experimentase o asemenea stare de nervozitate.

– Relaxează-te, o îndemnă el. Știi doar vechiul proverb: dacă nu-i poți înfrunta, alătură-te lor!

Ea refuză să-i răspundă, mulțumindu-se a privi pe geam. Spre surprinderea ei, Red Clark conducea extrem de atent, în ciuda mașinii puternice pe care o avea. Se afundă în scaun, legându-și fularul în jurul capului.

– Ți-e frig, remarcă el și apăsă un buton, încât capota se replie.

– Nu știam că o mașină veche ca asta are capotă automată.

– Eu singur mi-am făcut-o. Fetița mea e într-adevăr veche, dar are toate dotările moderne!

Și cu o altă apăsare de buton, acționă căldura și Amanda simți un val de căldură la picioare. Își dori să fi purtat altceva, nu rochița ei albastră simplă, nu că ar fi vrut să-l impresioneze pe acest bărbat orgolios. Îl cercetă puțin, și văzu că e la fel de normal îmbrăcat ca și în ziua precedentă, dar de data asta puloverul era de aceeași culoare ca ochii săi. Ca ochii ei, medită ea, și un zâmbet îi apăru pe buze,

dându-și seama cât de mult se asemănau.

– Am putea fi gemeni, remarcă.

– Îmi place această idee de apropiere, dar nu și relația de rudenie!

Ea zâmbi fără ca el să observe. Bărbatul nu se deranja să facă atmosferă, mulțumindu-se a fluiera un cântec. Conducea prin mulțimea de mașini, îndreptându-se spre est. Deși se aștepta să-l vadă nervos la volan, o miră detașarea și ritmul lent în care avansa și în care se lăsa depășit de alții. La un moment dat, chiar observă acest lucru cu glas tare.

– Nu merită să fac ulcer din cauza asta, zise el, lăsând loc unui șofer agresiv. Când într-adevăr mă enervez, trebuie să fie pentru probleme majore.

Începeau să iasă din traficul greu, și pe măsură ce se îndreptau spre ieșirea din oraș, străzile deveneau mai largi și mai pustii.

– Nu văd niciun restaurant pe-aici. Unde mă duceți?

– Nu la Savoy, fii sigură.

– Nici nu mă așteptam. Dar nici nu vreau să ajung într-un birt.

– Femeile merg acolo unde sunt duse, râse el. Dar nu-ți face griji, roșcato, promit că o să-ți placă.

– Nu-mi mai spuneți așa. Nu eu am vrut să ies cu dumneavoastră, domnule Clark, puteți măcar să vă comportați cu respect.

– Nu era o ofensă. Dar credeam că preferi porecla asta altora.

– Nu prefer nicio poreclă, șuieră fata. Toată seara are să fie un dezastru…

– Asta-mi place la tine – optimismul și încrederea în oameni. Am observat și aseară la birou, când nu te puteai decide dacă sunt un

intrus sau nu.

– Nici acum nu sunt sigură!

– Când te enervezi, părul îți strălucește, râse el.

– Dacă mai….

– Să știi că tachinez doar fetele care-mi plac. Dacă într-adevăr nu-ți place, o să-ți spun pur și simplu Amanda, și o privi candid. Sunt sigur că deja ți s-a spus frumoasa Amanda.

– Da.

– Cineva special?

– Cel care vrea să mă ia de soție.

– După răspuns, înțeleg că nu vrei să te căsătorești cu el.

– De ce spuneți asta?

– Pentru că nu i-ai spus iubitul tău.

– Am impresia că nu aveți capacitatea de a citi oamenii, domnule Clark. Să știți că meditez asupra problemei.

– Ce formal sună! Înseamnă că iubitul nu e din generația noastră. E cumva vreo figură paternă?

– Terminați!

– Da, doamnă…

– Nu vorbiți niciodată serios, domnule Clark, râse ea.

– Nu, dacă reușesc să mă strecor; și numele meu este Red, sau ai uitat?.

– N-am cum. Aici m-ai prins.

– Bun. Știam eu că ești cu totul alta când te relaxezi.

La scurtă vreme, el o coti la dreapta și parcă în fața unui mic restaurant cu ferestrele acoperite de perdele. Nu avea nicio siglă. Înăuntru erau doar câteva măsuțe acoperite cu fețe de masă albe,

impecabile.

– Domnule Clark, ce bine să vă avem din nou aici, îi întâmpină un ospătar și-i conduse spre o masă din colț.

– Ce ne recomanzi în seara asta, Solly?

– Orice. Cunoașteți locul…

– Bun…Hai să zicem supă, pentru început; și niște găluște din acelea excelente.

După cum îi promisese Red, mâncarea era într-adevăr delicioasă, amintindu-i Amandei de bucătăria italiană prin multitudinea de condimente utilizate.

– Cum ai găsit locul ăsta? întrebă ea la cafea.

– Homefare voiau să-și extindă spațiul cu un supermarket, iar Solly avea restaurantul chiar alături. I l-au cumpărat și i-am promis că o să-i găsesc o altă locație – ceea ce am și făcut. Și de atunci am păstrat legătura. Iar el este încântat de noul amplasament.

– E printre cei norocoși, zise Amanda cu amărăciune.

– Și el zice la fel. A primit un preț foarte bun și a cumpărat aici, iar ce i-a rămas a pus în bancă.

– Cât de generoși sunt cei de la Homefare!

– Să înțeleg că ai un sentiment de ranchiună?

– Tatăl meu nu i-a găsit la fel de generoși.

– Povestește-mi.

– E o poveste lungă; te-ar plictisi.

– Nimic din ce ai tu nu e plictisitor. Deci…

Încurajată, Amanda îi povesti totul, iar el o ascultă tăcut.

– Nu crezi că ești prea critică la adresa lor? întrebă el la final. I-au oferit tatălui tău un preț la început. Nu-i poți învinui că apoi

n-au mai vrut.

– Nici nu-i învinuiam pentru asta, ci pentru că din cauza lor micii comercianți nu mai au din ce să trăiască.

– Oamenii nu vor să dea pe mâncare mai mult decât e necesar.

– Cum poate un singur magazinaș să concureze cu un concern?

– Nu poate; trebuie fie să renunțe, fie să treacă la produse mai exclusiviste. Întotdeauna se vor găsi cei dispuși să dea un ban în plus pentru servicii mai aparte.

– Nu și într-un oraș micuț ca al nostru.

– Tatăl tău a avut ghinion, dar asta n-ar trebui să te înverșuneze într-atât. La urma urmei, lucrezi pentru ei, zise el intrigat. De cât timp?

– Nu de mult. Am lucrat…și la Brands, înainte.

– Pentru redutabilul Clive Brand.

– Îl cunoști?

– Arăt ca unul care l-ar cunoaște?

– Nu…

Îi stătea pe limbă să spună că ea îl știe, și mai târziu, în patul ei, chiar se gândi de ce. Simțea o oarecare reticență în a-i dezvălui că era cel care o ceruse în căsătorie. Nu că l-ar fi șocat pe Red Clark cu o asemenea veste, căci acesta din urmă se dovedi cel mai neinteresat bărbat s-o mai vadă vreodată. Anticipând că o va invita și a doua oară în oraș, Amanda își pregătise în minte un refuz, dar nu-l folosi, căci doar o conduse și plecă. Bineînțeles, fusese interesat doar ca ea să-și onoreze pariul, și cu asta pusese capăt relației lor. "Mai bine" gândi ea, refuzând să admită că o încerca și o oarecare dezamăgire.

Capitolul 5

În seara următoare, Amanda se întâlni cu Clive. Aranjaseră ca ea să se ducă direct la el, refuzând mașina sau șoferul lui.

– Dacă vreuna dintre fete mă vede că mă urc într-un Rolls, explică ea, o să-nceapă să-mi pună întrebări.

– Și?

– Și nu vreau să mă confrunt cu ele.

– Dar nu-mi place să te știu înghesuită într-un autobuz sau într-un metrou. Măcar promite-mi că o să iei un taxi.

Conștiincioasă, îi promise a se conforma. Nu voia să admită nici măcar pentru sine motivul pentru care refuza serviciile oferite de Clive, deși la plecare cercetă parcarea foarte atent, poate zărea figura unui bărbat înalt, roșcat. Nu zări însă nici urmă de Red, și indignată pe sine însăși că se așteptase a-l vedea, se îndreptă cu pași repezi spre stația de autobuz, uitând complet de promisiunea făcută lui Clive.

Abia când intră în eleganta sa cameră de zi se mai calmă, și-l

întâmpină cu un sărut mai cald ca de obicei. El o lipi imediat de el și o sărută din nou, mult mai pasional, iar ea încercă să-i răspundă. Însă mici detalii stupide o împiedicau să se abandoneze acelei îmbrățișări – nasturii sacoului său care-i apăsau pieptul cu putere, capul lui dat prea pe spate într-o poziție incomodă, mireasma puternică a loțiunii de bărbierit care-i gâdila simțurile. Receptiv la refuzul ei, bărbatul o eliberă.

– Ești obosită. Îți aduc ceva de băut.

După cum se așteptase, avea șampanie la gheață, și o tavă de argint cu gustări. Zâmbi abia vizibil – șampanie și caviar într-o seară, supă și găluște într-alta! Nu s-ar zice că nu trecea de la o extremă la alta.

– Ce te amuză?

– Faptul că mă răsfeți, minți ea, acceptând paharul de șampanie și așezându-se mai aproape de foc.

– Mi-am zis să luăm cina aici; dacă nu cumva preferi să ieșim.

– E bine oriunde vrei tu.

– Asta e una din cele mai interesante caracteristici ale tale. N-ai pretenții. Ai să fii o soție excelentă.

– Ăsta e criteriul tău de alegere a unei soții bune?

– Ar trebui, normal, să aibă și alte calități. Dar cea mai importantă este să fie rațională, și se așeză în partea opusă. Nu mă mai privi atât de dușmănos, draga mea. Sunt sigur că o să ne înțelegem asupra majorității deciziilor pe care va trebui să le luăm.

– Și ce s-ar întâmpla dacă….soția ta nu e de acord cu tine?

– Am discuta. Orice problemă poate fi rezolvată prin discuții. Vrei să-mi spui că te-ai hotărât? deveni el agitat.

– Nu…încă. Nu mă grăbi, Clive. Mi-ai promis.

– Deci, coșmarul meu continuă, zise el cu patos, încât ea simți nevoia de a-l liniști.

– Nu vreau să te rănesc, Clive. Te voi anunța de îndată ce mă hotărăsc.

El îi duse o mână la buze, dar o lăsă jos imediat ce intră majordomul să anunțe cina. Din cauza servitorilor roind în jurul lor toată seara, conversația fusese una superficială; la cafea însă, din nou singuri, Clive se interesă de ziua ei. Descifrând o aluzie, Amanda așteptă ca el să întrebe mai multe.

– Ai auzit ceva despre alte locații? continuă el.

– Nimic. Domnul Craig nu spune prea multe când sunt eu de față.

– Dar te ocupi de corespondența lui, și mai sunt și biletele interne.

– Nu sunt multe. Când directorii au să-și comunice ceva, se sună între ei. Nu e ca la Brands, unde fiecare document este tipărit în câte trei exemplare.

– Să înțeleg că nu erai de acord cu obiceiul ăsta?

– Nici tu n-ai fi, dacă erai cel care le scria!

– În documentul scris nu există dubii, spre deosebire de o conversație telefonică. Homefare sunt cunoscuți pentru lipsa lor de organizare.

– Care nu se reflectă în profiturile lor…Scuze, Clive, am fost cam dură.

– Nu mă deranjează o observație din când în când, zise el cu o sclipire în ochi care-l întinerea. Dacă apreciez interesul unei femei

într-o anumită problemă, nu înseamnă că o vreau indiferentă. Iar tu întotdeauna ai fost rezervată.

– Stai să vezi când nu-mi convine ceva.

– Sunt prea deștept ca să rog pe cineva să facă ceva ce știu că ar refuza.

– Cum poți fi sigur?

– Instinctul.

– La fel cum alegi locațiile?

– Exact. Am încredere în judecata mea și-n capacitatea mea de a citi omul. Asta nu mă face încrezut; este un dar de la Dumnezeu, și-I sunt recunoscător. Pe de altă parte, mi-l asum, și încerc să-l folosesc.

Ascultându-l, Amanda se minună de încrederea în sine a acestui bărbat, întrebându-se dacă ceva se va transmite și ei în cazul în care s-ar căsători. Nu că ar fi avut nevoie să se zbată prea tare, căci în calitate de doamnă Clive Brand, toate ușile i-ar fi fost deschise.

– Cred că ai muncit foarte mult pentru ceea ce ai acum, observă ea. Și încă muncești.

– Îmi place. Îmi place să fiu cu un pas înaintea altora.

– Dar deocamdată nu-ți iese.

– Homefare e un caz mai special, răspunse bărbatul rece. Charles Foster nu e genul de om pe care-l întâlnești la tot pasul. Este irațional și dificil.

– Pare un magnat tipic – cei de față se exclud!

– Nu e deloc tipic, ci exact contrariul. Ia totul ca pe o glumă, și din cauza asta niciodată nu-i poți ghici adevăratele intenții.

– Atunci, mi se pare un om inteligent, nu irațional.

– Poate ai dreptate, admise el după o clipă de gândire. Poate că tipul e mai profund decât mi-am închipuit eu.

– Îl cunoști bine?

– La fel de bine ca oricine altcineva.

– Domnul Craig mi-a spus că e un singuratic.

– Se potrivește, și din nou căzu într-o pasă meditativă.

– Am să încerc să aflu cât de multe despre locații; n-am uitat.

– Nu contează, draga mea, sunt sigur că ai să găsești ocazii.

Clive o trase în poala lui. Pentru o clipă, Amandei îi veni greu să se relaxeze, căci o parte din ea se vedea ca două ființe în același trup. Cum de putea ea, Amanda Stewart, să se bucure de atenția unui bărbat al cărui nume era pe buzele a milioane de femei? După care redevenea una singură, o roșcată căreia un bărbat îi șoptea la ureche vorbe dulci.

– Vreau să-ți ofer atât de multe, draga mea, zise el. Ai fi cea mai bine îmbrăcată femeie din lume, și cea mai frumoasă, și-i mângâie pielea gâtului. Am comandat perle pentru tine. Trebuie să porți doar perle! Au fost creeate pentru o piele ca a ta!

Inuman să fi fost și tot te topeai la asemenea cuvinte, iar tânăra își încolăci brațele în jurul gâtului său. Ce ușor i-ar fi fost să-i dea ceea ce el dorea și deschise buzele pentru a-i răspunde, însă el le acoperi de îndată cu ale lui. Din instinct, ea încercă să-i reziste; dacă altădată i-ar fi dat drumul, de data asta bărbatul ignoră refuzul ei, continuând s-o sărute, explorându-i spatele, căldura degetelor lui trecând prin materialul fin al rochiei. Abia când degetele lui se aventurară spre nasturi, ea îi respinse palmele și sări în picioare.

– Nu, Clive, nu pot!

El se lăsă pe spătarul canapelei, urmărind-o.

– N aș fi mers mai departe de ceea ce vrei tu. Nu e nevoie să te temi de mine.

– De mine însămi mă tem.

– E cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus până acum, făcu el ochii mari. Poate ar trebui să mai facem niște ședințe din astea.

Râzând, se îndepărtă de el, scuzându-se pentru ora târzie, motivând că o așteaptă o zi grea.

– Te duc acasă, zise el. Dar data viitoare s-ar putea să nu mai câștigi!

Ca de obicei, Clive o lăsă pe Amanda la ușa blocului, dar de data asta sugeră să urce pentru o cafea. Fără a se arăta surprinsă, îl invită sus. Trecuse peste rușinea de a trăi într-un apartament mic, deși acum, când văzu cât de nelalocul lui se simte Clive în încăperea joasă, parcă totul îi revenea; apariția lui impecabilă făcea canapeaua și draperiile să pară de proastă calitate.

În vreme ce pregătea cafeaua în bucătărioară, îi auzea pe Clive și pe mama ei vorbind, deși el părea că duce greul conversației, semn că mama încă nu se obișnuise cu prezența lui. Turnă repede în cești și se întoarse în cameră.

– Tocmai îi spuneam mamei tale că mi-ar plăcea să veniți amândouă la vară în Vancouver, zise Clive, luându-și cana. Seamănă atât de mult cu Anglia, încât v-ați simți ca acasă.

– Dacă tot mă duc la o asemenea distanță, protestă doamna Stewart, măcar vreau să mă simt ca într-o țară străină!

– Atunci, poate vă interesează casa pe care o caut momentan în Franța. Ce ziceți de asta?

– Nu cred că e cazul să am vreo preferință!

– Când Amanda devine soția mea…. și se opri, aruncându-i o privire vinovată. Scuze, draga mea, tot timpul uit că n-ai acceptat încă.

– N-ai uitat deloc, zise ea. Încerci să mă presezi să accept.

– Mă învinovățești?

– Nu, dar mă faci să par încăpățânată. Doar nu sunt roșcată degeaba.

– Să știi că mă gândeasc adesea la părul tău, sorbi Clive din cafea. Ar trebui să porți doar albastru sau verde.

– Toată lumea spune la fel despre roșcate.

– Pentru că li se potrivește cel mai bine, și puse jos cana. Păreți amândouă foarte obosite. Nu veau să rămân mai mult decât se cuvine.

Îl conduse jos, și el îi luă o mână într-a sa.

– Mâine plec la Newcastle și mă întorc după două zile, dar lasă-ți weekendul liber, bine?

– Te-ai supăra dacă n-aș face-o?

– Nu, dar aș fi dezamăgit.

– Atunci, îți promit să nu te dezamăgesc.

A doua zi, la birou, Amanda constată cu surprindere că domnul Craig deja venise. Părea obosit, și tot biroul îi era plin de hârtii.

– Pare că n-ați dormit bine azi-noapte.

– Așa e. Tocmai am semnat un contract pentru un hipermarket în afara orașului Watford. Toată noaptea am stat să fac calcule.

– Pentru?

– Pentru costurile pe care le vom întâmpina. Raportez numărul

de locuitori din zonă la capacitatea lor de cumpărare; apoi calculez costurile de întreținere și încerc să găsesc o cifră minimă și una maximă până la care putem merge, obținând în același timp și profit, și-i flutură niște foi. Din păcate, domnul Foster vrea ca acest hipermarket să fie cel mai mare din țară, și indiferent cu ce cifre vin, tot o să fie nemulțumit.

– Atunci, puneți orice cifră.

– Să-mi pierd locul de muncă?

– De unde să afle domnul Foster că nu e corectă? Doar nu e Superman!

– Nu sunt sigur de asta…

– Cum e tipul? încercă tânăra. Speram să-l văd dacă lucrez aici, dar nu l-am zărit încă.

– O să-l întâlnești într-o bună zi, și-și strânse foile. Acum, adu-ți agenda…

Amanda se supuse și de îndată ce șeful ei începu a-i dicta niște calcule complexe, trebui să-l oprească de mai multe ori pentru a se asigura că le notase corect.

– Mai bine le trec mai întâi într-o ciornă, să le verificați dacă sunt bine, zise ea la final.

– Bună idee. Dar când le treci pe curat să nu faci copii. Am să le duc chiar eu. Concurența ar plăti bani buni să știe ce avem noi aici.

Amanda se înroși, iar domnul Craig simți nevoie să se scuze.

– Nu voiam să spun că n-am încredere în tine, domnișoară Stewart, dar domnul Foster a făcut această regulă cu mult timp în urmă.

– Înțeleg, și ieși înainte ca șeful ei să mai spună ceva.

Cât de îngrozit ar fi fost domnul Craig să afle că într-adevăr avea motive întemeiate s-o suspecteze și pe ea. Tot ce-i dictase acum ar fi fost de o importanță majoră pentru Clive și ar fi fost foarte deșteaptă dacă ar fi făcut o copie. Dar nu îndrăznea. Era prea riscant. Domnul Craig mai avea obiceiul să apară în biroul ei fără să anunțe, și o putea surprinde. Dar nimeni n-o împiedica să-și noteze datele în agenda ei. Ca să nu se răzgândească, scoase imediat carnețelul și începu să copieze, dar după o pagină se opri, oripilată de ceea ce făcea. Una era să-i spună lui Clive despre o conversație pe care o auzise, și alta să copieze un material pe care-l știa confidențial.

Tremurând, puse la loc agenda și reveni la mașina de scris, profund afectată. Oricât de mult îi disprețuia pe cei de la Homefare, nu putea să-i spioneze. Ce bine-ar fi fost dacă tatăl ei ar fi acceptat ofert. Mâinile îi căzură moi pe tastatură și se pierdu cu privirea în gol. Era prima oară când se gândea la așa ceva, și oricât de multă nedreptate aducea memoriei tatălui, simțea că nu mai poate ignora adevărul. Fusese o nesăbuință din partea lui să creadă că se poate lupta împotriva unui întreg concern. Dacă ar fi fost cine știe ce bancher bogat, poate că ar fi avut șanse, dar într-o comunitate de fermieri ca a lor, fiecare bănuț conta. Dacă tatăl ei și-ar fi dat seama de aceste lucruri, probabil că ar fi trăi și acum, ca șef la Homefare, sau profitând de pe urma ofertei lor generoase.

Tânăra își reluă lucrul, oftând adânc. Imediat ce termină, duse foile la verificat, și constată cu uimire că domnul Craig nu găsi nicio greșeală. Trecând peste pauza de prânz, trecu totul pe curat și înmână foile șefului ei.

– Iată și notițele mele, zise ea. Aș vrea să le rupeți

dumneavoastră, ca să nu aveți grija că alte persoane pot să afle aceste detalii.

– Te rog, domnișoară Stewart, zise el jenat. Deja mi-am ceru o dată scuze.

– Știu, dar nu mă refeream la asta. Pur și simplu prefer să rupeți foile pentru liniștea mea.

El o ascultă și aruncă totul la gunoi.

– Ce se va întâmpla acum? se interesă ea.

– Domnul Foster va verifica calculele, le va prezenta comisiei de directori și va continua cu planurile lui…

Sună telefonul și Craig ridică receptorul.

– Vorbești de lup… după care așteptă ca Amanda să iasă din birou.

Ieși din birou încă meditând asupra a ceea ce scrisese în rapoarte. Fusese o zi deosebit de grea; însă domnul Craig, deși stătuse treaz mai toată noaptea, se dovedise mai în formă ca niciodată, și-i dictase cât pentru două zile. Afară ploua, iar trotuarul reflecta lumina cețoasă a felinarelor. Cât de repede se instala iarna după căderea frunzelor! Înfundându-și gâtul în guler, Amanda se îndreptă spre metrou, dar nu făcu nici doi pași că cineva o cuprinse după talie.

– Bună seara, roșcato!

Nici nu mai era nevoie să se întoarcă pentru a-și da seama că era Red Clark.

– Ce…cauți aici? întrebă ea, emoționată.

– Credeam că e evident. Te-am așteptat.

– De ce?

– Astă-seară nu ești în apele tale! Fără a-i da drumul, o ghidă spre mașina lui, mergând atât de repede încât abia se ținu după el.

– Nu pot veni cu tine, protestă ea. Mă duc acasă.

– Te iau la cină.

– Ba nu.

El se opri atât de brusc, încât se ciocni de pieptul lui și se retrase numaidecât, însă bărbatul o sprijini cu cealaltă mână.

– Ai vreo altă întâlnire?

– Nu, răspunse ea, dar își regretă imediat sinceritatea, dar mă așteaptă mama.

– Sun-o și spune-i că întârzii.

– Nu vreau. Am ieșit și ieri, și nu-mi place s-o las singură prea des…Nu se simte prea bine de la moartea tatei, explică.

– Nu e nevoie să spui mai mult, o întrerupse el. Trebuia să-mi dau seama. Dar asta nu reprezintă o problemă, să știi. Cumpărăm ceva de mâncare și mergem la tine.

– Nu se poate.

– Dă-mi un motiv întemeiat.

Sclipirea din ochii lui o avertiză că n-are rost să mai încerce. Dacă știa un lucru despre acest bărbat atât de insistent, era că nu-l putea scoate nimeni din încăpățânarea lui. Luând tăcerea ei drept răspuns, Red o împinse în mașină.

– Ai vreo preferință anume la mâncare? întrebă el, însă ea se mulțumi să dea din cap.

Pentru un tip căruia îi plăcea să tachineze, era deosebit de tăcut; sau nu neapărat taciturn, gândi ea, ci mai degrabă nu găsea subiect de conversație și nu-i plăcea să discute chestiuni mărunte.

Parcă la un restaurant din Soho, iar Amanda îl privi plină de reproș.

– Ți-am spus că nu pot lua cina cu tine.

– Dacă tu nu poți veni la cină, vine cina la tine! Acum, stai aici. Vin cât de repede pot.

Și într-un timp surprinzător de scurt, reapăru urmat de doi ospătari cu două coșuri cu mâncare, pe care le așezară în portbagaj. După care le dădu câte un bacșiș gras, iar băieții îi mulțumiră, fericiți.

– Nu era nevoie să cheltuiești atât, spuse ea mai apoi. Nu credeam că ai să faci asta.

– Îmi permit.

– Nu pare, la care el rânji și ea continuă. Cu o mașină veche, și după cum te îmbraci….Știi ce vreau să spun.

– Știu. Dar nu te lua după aparențe. Nu sărăcesc cu o cină. Dar mă impresionează preocuparea ta. N-aș vrea să te știu o căutătoare de comori.

Complimentul o încălzi. Câteva clipe mai târziu, îl conduse pe Red pe scări, spre apartamentul ei. Abia când vârî cheia în broască realiză că n-o anunțase pe mama ei că vine cu cineva, s-o avertizeze măcar să nu sufle o vorbă despre Clive Brand. De îndată ce intrară, îl împinse pe musafir în sufragerie și fugi s-o caute pe mama ei.

Doamna Stewart își usca părul în cameră.

– Am auzit o mașină afară și am crezut că vii cu Clive.

– E la Newcastle. Am venit cu Red – agentul imobiliar despre care ți-am vorbit. Care lucrează pentru Homefare.

– Te scoate în oraș?

– Oarecum. A adus aici o cină de la restaurant.

– De ce? se miră femeia.

– I-am spuss că vreau să stau cu tine.

– Pare un om cu stare.

– Ba bine că nu! Vino să-l cunoști, dar să nu sufli o vorbă despre Clive!

– Normal că nu. Niciodată nu se vorbește unui pretendent despre concurență.

– Nu e pretendentul meu, sări Amanda.

– Sigur că nu, răspunse femeia, privind obrajii îmbujorați ai fetei.

Era clar că Red prindea foarte bine și la femeile mai în vârstă, își zise Amanda câteva ore mai târziu, observând cum mama râde de glumele seci ale musafirului. De fapt, nu puteai să nu te simți bine cu el, căci avea o ușurință de a se face plăcut față de oricine.

La nouă și jumătate se ridică să plece, iar ea îl conduse până jos, mirată că pleacă atât de devreme.

– Nu vreau să plec, explică el, dar mama ta pare obosită, și chiar dacă s-ar retrage, n-ar adormi până n-aș pleca eu.

– Pare că știi multe despre mame!

– Trebuie!

– Și ești și foarte îngâmfat!

– Îmi cunosc limitele, zâmbi el. Și-i compătimesc pe cei care n-o fac.

– Nu toată lumea are încrederea ta.

– Tu ar trebui s-o ai. Nu arăți deloc rău, și ochii-i luciră.

– Mulțumesc.

– Ești puțin cam slabă pentru gustul unora, dar pentru mine ești

numai bine; și ai o gură extrem de apetisantă.

Ea se dădu repede un pas înapoi, dar nu îndeajuns de rapid pentru ca el să n-o poată prinde, apropiind-o de el.

– Foarte apetisantă, repetă, și o sărută.

Deși Red era un bărbat foarte comun, avea un fel de a săruta atât de pasional și de intens, încât după un lung moment de explorare, Amanda i se abandonă. Simțind-o receptivă, o lipi de trupul lui și fata simți tremurul care-i scutură întreg corpul. Pentru ca mai apoi s-o îndepărteze încordat, iar tânăra realiză efortul pe care-l făcea pentru a se stăpâni.

– N-am mai sedus niciodată o fată în hol, dar există întotdeauna o prima oară, râse el. Piei de la mine, satană!

Și ieși repede. Mirată de plecarea lui neașteptată, Amanda rămase în prag până când mașina se depărtă cu un scrâșnet. Nu menționase nimic despre o altă întâlnire și nici despre vreun telefon. Forțându-se a nu se mai gândi la astfel de lucruri, urcă înapoi în casă.

Hotărârea de a-l uita pe Red nu întâmpină prea mari dificultăți, mai ales că a doua zi când se trezi, o găsi pe mama ei cu febră.

– Am ieșit aseară după un ziar cu părul ud, și m-a prins ploaia. Tocmai mă schimbam când ați venit voi.

– Să știi că meriți răceala, se enervă fata. Sun la birou să spun că nu mă duc. Vreau să te vadă un doctor.

– E doar o răceală.

– Mai bine te consulți, să n-ai vreo surpriză.

Și avusese dreptate, căci doctorul o diagnostică pe doamna Stewart cu pneumonie, și-i recomandă internarea într-un spital.

– Deja am rugat la serviciul de urgențe pentru un pat și mi-au răspuns că se interesează, zise medicul, dar n-o să fie ușor în perioada asta a anului. Vă vor anunța de îndată ce găsesc un pat. Mă îndoiesc că are să fie undeva prin apropiere, dar în situația asta, va trebui s-o trimiteți oriunde ar fi.

Amanda încuviință din cap, deși nu o încânta ideea de a merge la un spital în celălalt capăt al Londrei.

– Să mă anunțați la ce spital o duc, zise el înainte să plece, și să-i dați paramedicului trimiterea asta.

Amanda o luă, apoi se întoarse în dormitor și imediat după aceea sună telefonul. Se grăbi să răspundă, dar era doar Clive, care venise din Newcastle mai devreme decât se așteptase. Imediat își dădu seama că ceva este în neregulă.

– E mama, zise ea aproape în lacrimi, și-i povesti ce se întâmplase.

– Nu-ți mai face griji, draga mea. Lasă totul pe mine. Dacă te sună cei de la urgențe, spune-le că ai aranjat deja.

– Ce anume?

– Te sun imediat și-ți spun.

Dar tot el sună mai repede decât ceilalți.

– O ambulanță e în drum spre voi. O va duce pe mama ta la clinica Devonshire – era cea mai scumpă clinică privată din Londra. Și am vorbit cu doctorul meu să vă aștepte.

– Dar…nu trebuia să faci asta, îngăimă ea. Nu mă așteptam.

– Trebuia să te aștepți. Te iubesc, Amanda. Nu știi că aș face tot ce-mi stă în putință ca să te ajut?

Mai vinovată ca niciodată, ea îngăimă o scuză, dar el o

întrerupse.

– Nu te mai scuza, dar data viitoare când ai probleme, sper să-ți amintești că sunt aici ca să te ajut.

Incapabilă a mai spune ceva din cauza lacrimilor, Amanda îi dădu vestea mamei, dar doamna Stewart deja nu mai era conștientă de ceea ce se întâmplă în jurul ei. Amanda știa că e din cauza temperaturii ridicate, și totuși avea oarecare temeri.

Parcă o eternitate trecu până când sosi ambulanța. Unul dintre paramedici o liniști numaidecât, spunându-i că febra mare se poate trata ușor. Și avu dreptate, căci numai după câteva ore, era greu de crezut că doamna Stewart trecuse printr-un adevărat coșmar. Într-un pat alb dintr-o cameră plină de flori, femeia părea mult mai în putere a înfrunta viața decât fusese dimineață, iar Amanda era conștientă că fără ajutorul lui Clive încă ar mai fi așteptat un loc într-un spital.

La ora șase, tânăra coborî și-l găsi pe Clive jos, discutând cu doctorul.

– Îi explicam domnului Brand, spuse acesta din urmă, cât de repede atacă virusul pneumoniei. Principalul e să se evite alte complicații.

– Care sunt șansele mamei? întrebă Amanda cu teamă.

– Destul de bune. Facem tot posibilul, domnișoară Stewart, vă asigur.

Nu erau tocmai cele mai reconfortante cuvinte, dar aprecie sinceritatea lor.

– Nu vreau să plec, îi spuse lui Clive când rămaseră singuri. Vreau să fiu aici pentru orice eventualitate.

– Trebuie să mănânci, draga mea. Am rezervat o masă la un restaurant din aproapiere. Lăsăm numărul de telefon dacă e ceva și suntem înapoi în cinci minute.

Apreciindu-i atenția, tânăra nu găsi curajul a-l refuza, deși mâncarea o mai detensionă.

– Mai bine îl sun pe domnul Craig să-și găsească o înlocuitoare, gândi ea cu voce tare pe drumul înapoi. N-o să-i placă. E foarte ocupat acum.

– Ca de obicei, agitația și îngrămădeala de la Homefare.

– Nu e chiar ca de obicei. De data asta plănuiesc să construiască cel mai mare hipermarket din Anglia...în afara orașului Watford.

– Nu mi-ai mai spus asta, remarcă el cu surprindere.

– Credeam că știi deja, se bâlbâi ea.

– Știam care e ținta lor, în ce privește extinderile, dar nu și dimensiunile la care vor să construiască. Țin toate informațiile în mare secret. De aceea speram să mă poți ajuta.

– Am auzit despre Watford abia ieri, când domnul Craig mi-a arătat calculele... și-și curmă cuvintele însă prea târziu, căci Clive deja oprise mașina, urmărind-o mirat.

– Ce calcule?

– Costurile. Chestii dintr-astea.

– Ai avut în fața ta costurile noului hipermarket? păli el. Păcat că nu le-ai putut copia.

– Nu...Domnul Craig a fost dincolo tot timpul cât le-am scris pe curat.

– Înțeleg. Poate le iei altă dată.

Ajuseră la clinică și intrară în hol.

– Nu mă aștepta, zise fata. N-o să fiu în stare să dorm dacă mă duc acasă, așa că o să stau aici.

– M-am gândit că așa o să faci. Ți-am aranjat o cameră.

– Ești foarte prevăzător.

– Îmi place să am grijă de tine.

– Știu, și nu-ți pot spune cât îți sunt de recunoscătoare.

Necesitatea de a-i da răspunsul de care el avea nevoie era atât de mare, însă nu știa ce o reține. Ceva totuși o împiedica să se exprime, așa că-l sărută oftând și urcă la mama ei.

Mai târziu, în timp ce veghea somnul mamei, se întrebă de ce nu-i putuse dezvălui lui Clive adevăratul motiv pentru care nu copiase documentele. Mai devreme sau mai târziu, oricum va trebui să-i spună că nu putea spiona compania pentru care lucra. Generozitatea lui îngreuna situația, dar nici dorința ei de a-și arăta recunoștința și nici disprețul pe care-l nutrea încă pentru Homefare n-o puteau convinge să se preteze la o asemenea treabă.

O asistentă o trezi la realitate, anunțând-o că avea un vizitator jos. Presupunând că este vorba despre doctor, Amanda se grăbi să coboare, și constată că era vorba despre un bărbat roșcat, îmbrăcat în negru, a cărui paloare era accentuată de nuanța hainelor.

– Te-am așteptat la birou în seara asta, începu el, și dacă am văzut că nu apari m-am dus la tine. Doamna Chadwalla mi-a povestit despre mama ta. De ce nu mi-ai spus mai devreme?

– Cum? Nu știam unde să dau de tine.

– Îmi pare rău… – era prima oară când îl vedea îngrijorat. Ai dreptate. Nu-mi place să primesc telefoane personale în timpul lucrului, dar…o să-ți dau un număr la care mă poți găsi întotdeauna

în caz de urgențe.

– Sper să nu fie necesar, răspunse ea încă fierbând de furie. Iar dacă mai apar urgențe, mă descurc singură.

– Văd, și aruncă o privire admirativă prin holul decorat, încât acum venise rândul ei să se simtă aiurea. Pesemne că se întreba cum reușise s-o interneze pe mama ei aici.

– N-am reușit s-o duc pe mama într-un spital, explică ea, și…un prieten a aranjat aici.

– Cel pe care încă nu știi dacă o să-l iei de soț? zise el ironic. Sper că mărinimia lui n-o să-ți influențeze decizia.

– Normal că nu.

Sceptic încă, Red se rezemă de perete, cercetând-o. Purta haine la fel de lejere ca data trecută, dar acum puloverul îi atenua într-un fel culoarea părului, îmbătrânindu-l și făcându-l să pară mai serios. Dar și privirea lui era una neobișnuit de întunecată.

– De ce mă privești așa? întrebă ea.

– Cum așa?

– De parcă m-ai vedea pentru prima oară.

– Poate că așa este. Mă gândeam că a trebuit să te descurci de una singură cu mama ta. Chiar îmi pare rău că n-ai știut unde să mă cauți.

– Ți-am spus că nu mai contează. Oricum, sunt obișnuită să mă descurc singură. Numai asta am făcut de când a murit tata.

– Și cu banii cum te descurci?

– Mulțumesc, bine, se aprinse ea. Am un salariu bun.

– Și pensia tatălui? O primiți?

– Cu ea plătim datoriile.

– Ești sigură că ați avut de câștigat cu magazinul?

– Cu un supermarket Homefare la câțiva kilometri? Cred că glumești! Își încleștă pumnii. Când mă gândesc la câte am pătimit de pe urma lor… ca și alți comercianți pe care i-a ruinat…

– Nu mai vorbi așa!

– Ți-e ușor să spui asta. Pentru tine, Homefare este un client. Ei îți asigură traiul. Dar câte alimentare nu distrug pentru magazinul din Watford? Sau ești atât de ocupat să le cauți locații încât nici nu te-ai gândit la asta?

– Nu mă rușinez cu munca mea.

– Ar trebui, dacă ai ști câte vieți distrugi.

– Dar cei pe care Homefare îi angajează? Suntem o națiune mult mai bine hrănită ca acum zece ani. Dacă nu erau supermarketurile, prețurile ar fi ajuns mai mari decât sunt acum.

Realizând inutilitatea acestei discuții, ea tăcu, iar el se apropie.

– Hai să vorbim mai bine despre noi.

– N-am chef de discuții.

– Faptul că-ți faci încontinuu griji pentru mama ta n-are să îmbunătățească situația. Hai să bem o cafea.

Și fără a-i da timp să refuze, o conduse spre ieșire. Ca de obicei, Amanda se simțea mică pe lângă el, dar asta nu o deranja cu nimic. Mai ales că întotdeauna era plăcut să-l întâlnească pe acest bărbat atât de imprevizibil, care intra și ieșea din viața ei pe nebănuite.

– Nu-ți dai niciodată întâlnire ca lumea cu cineva? întrebă fata. De fiecare dată când m-ai scos în oraș, a fost pe nepusă masă.

– Vrei invitații speciale?

– Știi bine la ce mă refer. Acum, de pildă. Ți-ai zis că vrei să mă

vezi, și te-ai dus la birou; dar aseară, când ai plecat, n-ai suflat nicio vorbă.

– Chiar trebuie să mai rostesc ceea ce e evident?

– Mie nu mi s-a părut evident.

– Ar trebui, și o luă după talie. Credeam că știi că vreau să fiu cu tine ori de câte ori pot.

– Nu citesc în mintea altora.

– Speram să poți citi pe buze. Felul în care te-am sărutat nu ți-a spus nimic?

– Doar că ești un cuceritor.

– Nici nu-ți dai seama!

"Și nici nu vreau", gândi ea. Deja începuse a se gândi prea mult la Red Clark, și avea senzația ciudată că dacă va continua în același ritm, va avea de pierdut. Nu mai întâlnise pe nimeni atât de greu de analizat. Era ca și cum ridica o barieră între persoana lui și restul lumii, în spatele căreia se ascundea adevăratul om. Dacă acesta exista. Să fi fost Red un om care trăiește exclusiv pentru munca lui și care vede femeile ca pe un mod de a-și petrece timpul liber? Și totuși, modul în care se purtase cu ea era mult prea atent ca să fie astfel.

– Unde anume lucrezi? întrebă ea dintr-o dată.

– Peste tot prin țară.

– Dar cum se numește firma ta?

– Trollope & King, și râse văzând-o neîncrezătoare. Serios, așa se numește.

O îndrumă spre o cafenea micuță, apoi spre o masă dintr-un colț. Amanda refuză să mănânce, spunând că cinase deja.

– Doar n-ai primit prea mult la clinică.

– Am ieșit.

– Cu prietenul generos?

– Chiar trebuie să-i spui așa? De parcă eu aș fi servitoarea lui și el stăpânul.

– Nu i-am spus iubitul tău, ca să nu-ți dau idei!

Fata zâmbi, conștientă în sinea ei de rezervele pe care le avea în a-i spune despre Clive. Doar pentru că tipul era director la Brands, nu trebuia s-o facă vinovată pe ea. Doar nu datora nimic companiei în afara orelor de serviciu. Dar și dacă ar fi recunoscut că cel care voia s-o ia de soție era marele Clive Brand, ar fi dat naștere unor comentarii acide.

– Nu te mai îngrijora, o trezi Red la realitate, semn că nu-i citise corect gândurile. Sunt sigur că mama ta se va recupera.

– Sper…

Amanda căută să schimbe subiectul discuției, însă tot ce-i venea în minte era tema prietenului ei necunoscut. Așa că spuse primul lucru care-i veni în minte.

– Te ocupi doar cu locațiile pentru Homefare?

– În mare parte.

– Firma ta lucrează doar pentru ei?

– Da…Văd că te miră.

– Da. De ce să lucrezi doar pentru un concern când poți vinde celor care oferă mai mult.

– Îmi sugerezi ca următoarea locație s-o dau celor de la Brands sau de la Sainsbury? întrebă el cu o sclipire în ochi.

– Nu sugeram nimic, se grăbi ea să răspundă. Eram doar

curioasă de ce n-o faci.

– Pentru că mă dedic doar celor de la Homefare!

– Serios…

– Sunt serios, Amanda. Le sunt loial.

– Îl cunoști pe Charles Foster? întrebă ea brusc.

– De ce?

– Mă gândeam dacă el este motivul loialității tale.

– S-ar putea, răspunse el după o clipă de gândire. Nu m-am gândit niciodată la asta. Să știi că e un tip surprinzător – inteligent, chipeș, și putred de bogat. Te prezint, dacă vrei.

– Nu te deranja. E ultima persoană pe care vreau s-o cunosc. Urăsc tot ce atinge.

– Dar nu e cu nimic mai prejos decât alți patroni de magazine.

– Măcar cei de la Brands au integritate, zise ea înainte de a se putea opri.

– Atunci de ce n-ai rămas acolo? și se vedea că Red începe să-și piardă răbdarea.

– Trebuie să muncesc ca să trăiesc; iar Homefare mă plătește mai bine.

– Dar se pare că nu ți-au cumpărat bunăvoința. Care încă este la rivali.

– Sunt sigură că cei de la Homefare nu s-ar sinchisi de ea. Și oricum, te au pe tine ca să-i aperi, și Amanda căscă, drept pentru care el ceru nota și se ridică.

– Ziua asta te-a terminat. Haide, te duc acasă.

– Rămân la clinică.

– Din mărinimia prietenului generos? Văd că nu face nimic pe

jumătate; un plus pentru el!

– E foarte calculat, și-l privi șăgalnic pe Red. Dar sunt sigură că și tu ai fi făcut la fel.

– Nu chiar. Sunt de părere că mai bine dormeai în patul tău. La clincă ai să stai ca pe ace toată noaptea.

– Acasă ar fi și mai rău.

– Dar măcar ești acasă.

Un punct de vedere neașteptat, însă Amanda era prea obosită ca să-și mai bată capul cu astfel de probleme. Red renunță, și o conduse afară. Aerul rece o revigoră pe moment, iar când ajunseră la Downshire, buna dispoziție îi revenise.

– Te sun mâine, Amanda, să văd cum se simte mama ta.

– Dacă e mai bine, mă duc la birou.

– Sunt sigur că domnul Craig are să înțeleagă dacă nu poți. Am să vorbesc eu cu el, dacă vrei.

Fata refuză, și Red o sărută ușor pe frunte.

– Mâine seară lucrez, dar pe la opt cred că sunt liber. Dacă mama ta e bine, ne vedem.

– Mă tem că eu nu sunt liberă, răspunse fata, amintindu-și brusc mărinimia lui Clive și simțindu-se obligată să fie la dispoziția lui.

– Atunci, pe altă dată, zis el fără pic de regret, și plecă.

Amanda rămase a-l urmări, realizând cât de normală păstra relația lor – un sărut pasional într-o seară, unul platonic într-alta. Și tot nu știa unde să dea de el. Uitase a-i da un număr de telefon, în ciuda promisiunii făcute. Sau uitase în mod deliberat?

Capitolul 6

A doua zi, domna Stewart se trezi mult mai bine, așa că Amanda se duse la birou, știind că munca o va ajuta să mai uite de griji. Clive o sună în timpul micului dejun și, bucuros de vești, aranjă o întâlnire pentru acea seară, la Savoy.

– Nu știu sigur la ce oră ies, zise ea. Trebuie să recuperez și pentru ziua de ieri, și vreau să trec și pe la mama.

– Nu-i nimic dacă aștept. Îmi iau ceva de băut la bar.

După cum era de așteptat, Amanda găsi mult de lucru, deși domnul Craig insistă să-și ia o pauză mai lungă, pentru a merge la clinică.

– De fapt, chiar mă mir că ai venit. Pari extrem de obosită.

– N-am dormit prea bine, explică ea. Am rămas acolo și mă trezeam ori de câte ori intra asistenta.

– Trebuia să mergi acasă.

– Așa a zis și Red…domnul Clark, adăugă, văzându-l pe celălalt nedumerit.

– Nu mi-am dat seama că încă vă vedeți.

– Din când în când, surâse fata. E prea superficial ca să stabilească o întâlnire ca lumea.

– Ar trebui să-i spui asta, râse Craig.

– I-am spus, aseară.

Șeful tuși scurt, apoi se apucară de corespondență și lucrară aproape o oră întreagă. Și ar mai fi continuat dacă nu erau întrerupți de un telefon, în urma căruia el trebui să plece de la birou mai devreme ca de obicei. Se întoarse târziu, aprins la față, vesel, încât Amanda se întrebă dacă nu cumva sărbătorise pe undeva. Nu după mult timp însă, Craig o chemă în biroul său, anunțând-o că Homefare achiziționase alte trei locații pentru supermarketuri.

– Dacă-l punem și pe cel de la Watford, înseamnă că avem patru locuri în provincie. E o mare lovitură pentru domnul Foster.

– Nu înțeleg de ce. Dacă ai bani ca să cumperi pământul.

– E nevoie nu doar de pământ, domnișoară Stewart. Ai nevoie și de aprobări de la primării. Care de regulă se feresc să le dea, fiindcă nu vor ca magazinele să dispară din centrul orașului. Sunt și alți comercianți care au de obiectat.

Cunoscând situația, Amanda deveni brusc interesată:

– Dar domnul Foster cum a obținut aprobările?

– E tenace, domnișoară Stewart, o privi el circumspect. E tenace și foarte priceput.

– Parcă zilele trecute spuneați că e încăpățânat.

– Nu-i agreez încăpățânarea, dar tenacitatea, da!

Această dublă caracterizare a domnului Foster îi aminti Amandei sentimentele ei ambivalente față de Red. Când erau împreună, îi

plăceau tachinările lui cu referire la frumusețea ei, și atitudinea lui distantă îi dădea senzația că este admirată, fără a fi idolatrizată. Pe de altă parte, își amintea refuzul lui de a fi deranjat de prezența ei și obiceiul de a apărea fără aranjamente prestabilite. Nu era de mirare că-i plăcea mai mult de Clive. Avea măcar certitudinea a ceea ce simțea el. Dacă acesta din urmă ar fi fost mai spontan, iar Red mai previzibil, ambii ar fi devenit bărbații ideali. Se încruntă imediat, încercând să-și șteargă astfel de gânduri din minte. Clive era cel care conta, nu Red; fiindcă primul o ceruse în căsătorie.

– Am să plec mai devreme de la birou, îi întrerupse domnul Craig visarea, deci ai putea și tu să faci la fel. Presupun că ești nerăbdătoare să te duci la mama ta.

– Am văzut-o la prânz, zise Amanda. Am să ies la cină, și după aceea mă duc la clinică.

– O idee bună. Cu domnul Clark?

– Nu.

– Nu-i nimic, mai sunt și alte ocazii.

Oare? se întrebă ea. Dacă accepta propunerea lui Clive, n-ar mai exista alți bărbați în viața ei. Și dacă ar fi fost sinceră față de el, n-ar fi existat nici acum. Dar incertitudinile ei cu privire la sentimentele față de Clive o împiedicau să-l lase pe acesta să-i monopolizeze întreg timpul. Până la urmă, ajunse la concluzia că le făcea o nedreptate amândurora. Nu că lui Red i-ar fi păsat dacă iese sau nu cu altcineva, căci referirile lui ironice la prietenul generos nu păreau semne de gelozie. Și cu o relație superficială ca a lor nici n-ar fi avut dreptul.

Amanda ajunse la Savoy cu destul timp înaintea orei opt. Veștile

bune cu privire la starea mamei o înveseliseră, încât păși mai mândră ca niciodată pe holurile hotelului, atrăgând o serie de priviri admirative, chiar de la bărbați mai în vârstă. Avântul i se mai domoli când nu-l văzu pe Clive la bar. Rămase un timp indecisă la intrare, după care, dându-și seama că el își întârziase puțin programul pentru a se întâlni cu ea, se duse în hol. Găsi câteva broșuri pe care le răsfoi, însă privirile insistente ale unui bărbat o determinară să-și schimbe poziția, așa că se îmbrăcă și ieși.

O luă în josul străzii, dar aerul înțepător și burnița o determinară să se întoarcă. Chiar când să traverseze ultima străduță, un Rolls Royce trecu pe lângă ea. Sărind îanpoi pentru a evita să fie stropită, îl zări pe Clive înăuntru. Însă nu acesta îi atrase atenția, ci bărbatul de lângă el. Adică cel care, cu doar câteva ore în urmă declarase că lucrează exclusiv pentru Homefare. Dacă era adevărat, ce căuta Red cu Clive?

Din umbră, Amanda se trase mai aproape. Mașina opri și cei doi bărbați coborâră.

– A fost o discuție extrem de interesantă, zise Clive. Am să mă gândesc la ce mi-ai spus, și ținem legătura.

Red dădu din umeri și rosti ceva, însă prea încet ca ea să audă. Apoi cei doi își dădură mâna, și ultimul urcă într-un taxi. Amanda se lipi de perete căci taxiul trecu prin dreptul ei, și rămase așa până când îl văzu că dispare după colț. Abia după aceea intră înapoi în hotel.

Îl găsi pe Clive la o masă, iar acesta o întâmpină extrem de volubil.

– Ai avut o zi grea? se interesă ea după ce vorbiră despre

sănătatea mamei ei.

– Ca de obicei.

– Am ajuns mai repede decât am crezut, dar nu erai.

– Am avut o întâlnire neprevăzută, zise el și se opri, căci chelnerul trecu să mai toarne în pahare. Ești foarte frumoasă în seara asta...

– Cineva important? întrebă ea.

– Nu știu. Poate.

– Ce răspuns ciudat. De ce nu ești sigur?

Clive se blocă o clipă, după care duse o mână la tâmple, așa cum făcea când își căuta cuvintele.

– Nu-ți stă în fire să fii curioasă, Amanda.

– Credeam că te bucură să mă interesez de afacerile tale.

Răspunsul îl mulțumi, căci bărbatul se relaxă numaidecât.

– A fost o întâlnire de afaceri, nu-ți pot spune mai mult.

Din nou îi întrerupse ospătarul.

– N-ai încredere în mine, Clive?

– Nu e o problemă de încredere, draga mea. Dar această întâlnire a fost una …confidențială nu doar pentru mine, ci și pentru cealaltă persoană. Altfel ți-aș spune.

– Adică cel cu care ai fost nu vrea să se afle că ați fost împreună? înșelă ea.

– De unde știi că a fost un bărbat?

– M-ar deranja să știu că a fost o femeie, răspunse ea repede, foarte mulțumită de spontaneitatea ei, iar Clive râse, ridicând paharul.

– A fost într-adevăr un bărbat, și s-ar enerva foarte tare dacă ar ști

că s-a aflat de întrevederea noastră.

Aceste cuvinte puneau capăt oricăror speranțe în nevinovăția lui Red. În ciuda declarației făcute cu o seară înainte, se vede treaba că într-adevăr oferea locurile celui care plătea mai mult. Și totuși, ce amuzat păruse atunci când îi sugerase acest lucru. Și ce proastă fusese că-l crezuse cu adevărat loial față de Homefare.

O cuprinse o mare deziluzie, încât se miră cum reuși să treacă peste acea seară fără ca partenerul ei să-și dea seama. Deși, adesea, Clive dădea greș în a-i citi dispoziția. Atâta timp cât arăta bine și era tot timpul zâmbitoare, el se mulțumea să facă atmosferă.

De data asta, îi povesti toată seara despre călătoria pe care trebuia s-o facă de urgență în Canada, scuzându-se că totul apăruse pe nepregătite și promițând să se întoarcă într-o săptămână.

– Sper ca mama să iasă din spital până atunci, zise ea în drum spre casă.

– Nu grăbi lucrurile. Ar trebui să rămână acolo până când doctorul spune că poate să plece.

– Dar cheltuielile…

– Asta e treaba mea, o întrerupse el.

– E și a mea. Nu pot accepta atâția bani de la tine.

– Oricum nu iei altceva.

– Dar n-o să fiu niciodată în stare să te răsplătesc.

– Să-mi fii soție ar fi cea mai mare răsplată, și-i luă o mână într-a sa. Gândește-te la viitorul nostru cât sunt plecat, Amanda. Am avea o viață minunată împreună. Ai avea tot ce-ți dorești.

– Parcă ești lampa lui Aladin!

– Atunci, de ce nu mă încerci?

Amanda râse de această glumă – căci nu-i stătea în fire să facă una; el însă rămase serios. Când opri în fața casei ei, o luă în brațe.

– Am vorbit foarte serios, Amanda. Vreau să-ți ofer de toate – haine, bijuterii, blănuri. Vreau ca lumea să vadă cât ești de frumoasă. Îmi promiți să te gândești la asta cât sunt plecat?. Aș vrea să-ți împodobesc fiecare șuviță în diamante, zise el mângâindu-i părul. Ești atât de frumoasă.

O sărută ușor, și pe măsură ce ea se lăsa ademenită în acest iureș, brațele lui se încolăciră în jurul ei, iar sărutul lui spori până la brutalitate aproape. La un moment dat, simțind gust de sânge, gemu ușor, și el se retrase imediat.

– Îmi pare rău, draga mea, dar un bărbat își pierde controlul în prezența ta.

Scena o măcină toată seara. De data asta reușise să scape de presiunea lui Clive, dar ce se va întâmpla dacă-i va deveni soție? Oare pasiunea lui, odată hrănită, va deveni mai blândă, sau era genul de persoană care folosea forța fizică pentru a-și cuceri partenera? Îngrozită de acest gând, Amanda se ridică din pat, aprinse lumina și merse la bucătărie pentru a-și încălzi niște lapte.

Când se întoarse, se opri în fața oglinzii. Reflecția ei era doar o figură slabă, palidă, firavă ca o lumânare, cu o claie roșie în vârful capului. Își aminti cum o alinta Red și începu să tremure. Nereușind să și-l șteargă din minte, se întinse în pat, revizuind întâlnirea din acea seară cu Clive. De ce oare nu-i spusese că-l văzuse coborând din mașină cu Red, că-l cunoaște și că știe unde lucrează? Astfel, Clive și-ar fi dat imediat seama că știe motivul întâlnirii lor. Să fi fost toți oamenii de afaceri chiar așa de ambițioși încât să nu se oprească

până nu obțineau ceea ce -și doreau? Dacă într-adevăr, Clive era vinovat că mințise, Red era de două ori pe-atât. Normal că primul încerca să obțină locații înaintea competitorilor, chiar dacă asta însemna să ofere o sumă mai mare decât ceilalți. Nu era o tactică cinstită, dar era măcar acceptată de breaslă. Impardonabil însă era ca un angajat să vândă secretele companiei pentru care lucra unei companii rivale.

Or, ea se făcea vinovată de același lucru. Deși lucra pentru Homefare, acceptase să spioneze pentru Clive. Indiferent de motivațiile pe care le avea, nu era cu nimic mai prejos decât Red. Și totuși, conștientizarea propriei vinovății nu-i diminuă cu nimic disprețul față de Red. Ea crezuse în integritatea lui, în maniera lui detașată de a se purta, în umorul sincer.

A doua zi la birou veni ca o ușurare, cu toate că se aștepta ca din minut în minut să primească un telerfon de la Red. N-o sunase cu o zi înainte pentru a se interesa de starea mamei ei, și nici până la cinci și jumătate când veni ora de plecare, încât Amanda se simțea pe de o parte fericită, pe de alta rănită. Tipul nu era doar neloial și imprevizibil, ci și nepăsător. Dorința de a-l vedea pe Clive, de a fi lângă cineva de încredere care să-i arate afecțiune era atât de mare, încât ar fi dat fuga în brațele lui să-i spună că acceptă să fie soția lui. El însă era deja în drum spre America, iar ea se duse la clinică, încercând să intre cât mai veselă în camera mamei.

Doamna Stewart stătea în vârful patului, într-un halat de mătase înflorat.

– Doamna Pompadour? râse Amanda.

– Așa mă simt, mărturisi bătrâna. Tânărul tău e foarte spontan, și

foarte priceput în a alege cadouri. Uită-te.

Buchetul pe care Clive i-l trimisese cu o zi înainte fusese pus pe pervaz și în locul lui era acum un mic televizor; mărimea doar îi indica prețul mare. Alături, niște cărți și un parfum franțuzesc.

– Televizorul are o imagine perfectă, zise femeia. Toată după-masa m-am uitat la el. E mult mai bun decât flori sau struguri. Mă simt vinovată că e așa de scump.

– Își permite, zise Amanda.

Pentru ea însăși nu le-ar fi acceptat, însă pentru mama ei, da. Ce minunat era Clive și cât de îndrăzneț în alegerea cadourilor. Halatul trebuie să fi costat la fel de mult ca televizorul.

– Ești sigură că-și permite? Mie nu mi s-a părut chiar așa de înstărit.

– Sigur că da. Numai mașina lui costă cât o casă.

– Nu s-ar zice. Deși nu sunt o cunoascătoare a mașinilor sport.

– Sport? păli Amanda.

Abia atunci doamna Stewart realiză că vorbeau despre două persoane diferite.

– Red mi le-a trimis, draga mea, nu domnul Brand.

Amanda se prăbuși pe un scaun. O fi fost el un agent imobiliar de succes, dar cadourile îl costaseră mai mult decât își putea permite. Dar imediat își aminti scena în care Red cobora din mașina lui Clive și înghiți în sec, îndurerată. Faptul că vindea acestuia din urmă informații îi aducea, desigur, o grămadă de bani. Dar nu-i putea dezvălui asfel de amănunte mamei, iar sora care veni cu mâncarea îi ușură misiunea, căci ieși imediat, pretinzând că vrea să ia o gură de aer.

Părăsi clinica, refuzând să recunoască dezamăgirea pe care o încercă atunci când nu zări niciun bărbat roșcat prin apropiere. O luă în susul străzii, căutând un restaurant. Trecu în mod deliberat de cel în care băuse o cafea cu Red, și intră într-o patiserie franțuzească. Abia când să achite și văzu prețurile mari se gândi ce-ar însemna un mariaj cu Clive, mai ales financiar, și mai ales pentru mama ei. Dar pe drumul spre clinică realiză că-i era imposibil să se mărite cu un bărbat doar pentru securitatea ei; trebuia să fie sigură că-l iubește, indiferent de starea lui materială. Îl plăcea pe Clive, era de-ajuns ca să întemeieze un cămin fericit? Încercă să se imagineze ca soție a lui și nu reuși. Mintea-i era în permanență bântuită de imaginea lui Red – înalt, laconic, cu un licăr viclean în ochi, cu un rânjet în colțul gurii. Nu, era prea superficial ca să fie un soț bun. Era doar o companie plăcută; și totuși, lipsit de integritate.

Întoarsă în camera mamei, Amanda se așeză la televizor, privind în gol până când veni ora plecării. Acasă, nu reuși să se destindă, ci dimpotrivă, o cuprinse disperarea la gândul că era cu nimic mai prejos de bărbatul pe care-l judeca atât de fervent. Deși nu-i dezvăluise lui Clive niciun secret încă, îi promisese s-o facă de îndată ce va afla, ceea ce o făcea la fel de demnă de dispret ca Red.

***

Trecură mai multe zile în care Amanda nu primi vești nici de la Clive, nici de la Red. Se amuza de una singură de faptul că ambii

bărbați ieșiseră din viața ei în același moment. Nu că Red dispăruse cu totul, căci deși n-o suna pe ea, se interesa regulat de mama ei. Probabil că se plictisise de ea, își zise fata când trecu și a cincea zi fără să audă de el. Era de-ajuns de chipeș pentru a găsi alte fete.

Resemnată, se concentră asupra persoanei lui Clive. Pe care, însă, nu și-l putea închipui drept un iubit; cuvântul în sine îi evoca o persoană mai vioaie, mai tânără. Poate că o căsnicie l-ar mai fi destins; și totuși, nu era corect să se aștepte ca oficializarea relației lor să-i schimbe personalitatea. Fie acceptai persoana așa cum e, fie nu te mai căsătoreai.

În aceeași seară, pe când cobora din salon, se întâlni cu doctorul mamei.

– Secretara mea a încercat să dea de dumneavoastră, zise el.

– S-a întâmplat ceva?

– Dimpotrivă. Mama va putea pleca la sfârșitul săptămânii. De aceea voiam să vă vorbesc.

– E o veste minunată!

– Dar n-aș vrea să rămână la Londra pe perioada iernii. E încă slăbită și ar fi bine să meargă undeva unde e mai cald.

– Nu ne putem permite. Dacă evenimentele ar fi decurs normal, toate astea nu trebuia să se întâmple.

– Îmi dau seama… și ezită o clipă. Domnul Brand mi-a povestit despre mama dumneavoastră înainte să plece. I-am spus și dânsului la fel și m-a rugat să fac aranjamentele necesare.

– Adică?

– Pentru ca doamna Stewart să meargă la o clinică din Tanger. E condusă de maici, și v-o recomand personal.

– Nici nu se pune problema. Nu ne putem permite.

– Domnul Brand se ocupă de toate cheltuielile…Mă surprinde că nu v-a spus mai de mult.

– Absolut nimic.

– Unora le este greu să discute despre astfel de probleme. Dânsul este foarte generos.

– Știu, și mă face să mă îndatorez foarte mult.

– Sunt sigur că e ultimul lucru la care s-ar gândi. Mama dumneavoastră nu e prima persoană pe care o ajută, să știți.

Amanda rămase uimită. Clive se arătase deosebit de generos, dar personalitatea lui flegmatică nu se potrivea cu o fire filantropică.

– Mă refer la preocuparea lui pentru personalul său, continuă doctorul. Și dacă e generos cu cei care lucrează pentru el, n-ar trebui să vă mire că este la fel și acum, la care Amanda se înroși. Ar fi înțelept să acceptați oferta lui. Doamna Stewart are nevoie de soare.

Amanda se pierdu cu privirea undeva dincolo de cel cu care vorbea, dincolo de geamurile umede din cauza ploii.

– Nu s-ar simți singură acolo? întrebă e cu ochii în gol.

– Majoritatea maicilor vorbesc engleza, iar Tanger este un oraș cosmopolit. Sunt sigur că doamna ar învăța repede limba localnicilor. Și-și va găsi prietene printre paciente.

– Înseamnă că nu prea mai am ce obiecta, nu?

– Doar să fiți de acord, și fata dădu din cap după o clipă. Bine, și vru să plece. Am să închei hârtiile și doamna Stewart va putea pleca sâmbătă.

– O să fie în ordine dacă merge singură?

– Are un zbor direct, iar la Tanger are s-o întâmpine cineva.

Spre suprinderea ei, femeia refuză oferta lui Clive.

– Deja ne-am îndatorat prea mult, și dacă mă duc la Tanger pentru două luni…Nu, draga mea, vin acasă. Cu cât acceptăm mai mult de la Clive, cu atât te vei simți mai obligată să-l iei de bărbat.

– N-am să mă căsătoresc dintr-un sentiment al datoriei, zise ea puțin convingător. Mai degrabă mă căsătoresc cu el dacă nu mergi.

– Nu înțeleg…

– Dacă sunt soția lui, n-ai avea nicio ezitare să-i accepți dărnicia. Și dacă numai așa te pot face să pleci…

– Bine, ai câștigat! Dar nu sunt deloc mulțumită, murmură femeia. Chiar nu știi ce simți pentru domnul Brand, sau te îngrijorează faptul că e mai mare decât tine?

– N-are nimic a face cu vârsta lui. Dar nu sunt sigură că-l iubesc de-ajuns.

– Atunci, ieși cu alți bărbați. Ai stat aici seară de seară, ceea ce nu-ți face bine. Ești tânără și frumoasă și…

– Foarte obosită, interveni Amanda. Mă duc acasă. O să mă culc devreme.

Acasă însă începu să-i scrie lui Clive să-și arăte recunoștința pentru ajutorul lui și a-și cere scuze încă o dată pentru suspansul în care-l ținea privind relația lor. Printr-o coincidență, scrisoarea ei se intersectă cu una de-a lui, în care bărbatul îi povestea despre Canada, exprimându-și totodată speranța într-o reîntoarcere cât mai apropiată acasă.

Dintr-o oarecare temere de a părea neloială față de Homefare, Amanda nu luă scrisoarea cu ea la serviciu a doua zi; cu toate că, mai apoi, ideea i se păru ridicolă. Îl găsi pe domnul Craig în birou cu

domnul Grock, directorul departamentului de lactate.

– Am putea câștiga zece la sută dacă vom cumpăra produse poloneze, insista ultimul. Dă-mi un singur motiv pentru care ar trebui să-i refuz pe producători.

– Domnul Foster. Știi bine că el e cu danezii și cu olandezii, și că va refuza orice alt produs.

– Doar pentru că tatăl lui a luptat în rezistența daneză! sări exasperat Grock. Măcar dă-i o mostră dintr-astea. Te rog.

– Bine, fie. Du-i niște cârnați feliați. Dar ai grijă să fie tăiați foarte fin!

Abia după plecarea musafirului, Amanda îndrăzni să intre în biroul șefului cu scrisorile de dimineață. Și rămase mirată de toate pachetele înfoliate de pe biroul lui.

– Domnul Foster se ocupă de fiecare aspect al afacerii?

– Da.

– Când mai găsește timp?

– Are o energie fenomenală. Găsește timp pentru toate.

– Aș vrea să-l întâlnesc. Vine vreodată pe-aici?

– Ocazional, dar de regulă e la biroul lui din Park Lane, dacă nu e undeva prin țară.

– Căutând locații? se interesă ea. Presupun că se vede destul de des cu Red Clark, nu?

Deși nu reuși a citi pe îndelete figura șefului, Amanda avu impresia că întrecuse măsura, așa că se grăbi să înceapă cu ceea ce aveau pe ordinea de zi.

– Săptămâna viitoare o să avem o groază de lucru, observă el. Sper că ești liberă să faci ore în plus?

– Normal. De când sunt aici, n-am făcut niciuna.

– Domnul Foster ține foarte mult ca totul să se termine în timpul programului. Nu că el ar respecta această regulă. Lucrează nonstop.

– O să facă atac de cord.

– Mă îndoiesc. Îi place munca lui; acesta e marele lui avantaj.

– Și ce se întâmplă săptămână viitoare? reveni Amanda.

– Trebuie să pregătesc un raport cu noile hipermarketuri. Până la finalul acestei săptămâni, ar trebui să primesc toate datele.

– Nu sunt cam aceleași costuri peste tot?

– Fiecare bucată de pământ e cumpărată la preț diferit, explică domnul Craig amuzat, iar un magazin poate costa dublu față de altul. E datoria mea să mă ocup de calcule.

– Ați dat vreodată greș?

– Încă sunt aici; cred că asta spune totul!

Aceste cuvinte iscară în mintea Amandei o imagine îngrozitoare a lui Red, închipuindu-și o cursă contra cronometru pentru terenuri, în care Charles Foster era rege. Această imagine o bântui întreaga zi, iar pe de altă parte se gândea că Red lucrează cu acest personaj suprauman, care-l afecta și pe el. Trecuseră deja opt zile în care nu mai auzise nimic de el, deși tipul suna regulat la clinică. Dacă ar fi găsit o altă fată, cu siguranță n-ar mai fi sunat. Poate că din cauza volumului de muncă nu reușea să găsească timp pentru ea; mai ales după ce domnul Craig amintise de următoarea săptămână plină. Mai degrabă și-l închipuia muncind decât întreținându-se cu alta; și dintr-un motiv sau altul, refuză să facă asta și se simți mult mai fericită.

Părăsi veselă biroul în acea seară și constată fără prea mari

surprize că Red o aștepta, mai chipeș decât și-l amintea, dar la fel de comun îmbrăcat.

– Porți vreodată costum? îl întâmpină ea.

– Ce salut pentru o iubire pierdută!

– Din moment ce nu ești niciuna, nici alta…

– Remediem imediat! O prinse de cot și o conduse spre mașina lui. Ce preferi – chinezească sau evreiască? Sau poate indiană?

– Nu mă exprim. Sunt așteptată la clinică.

– Ba nu. Am sunat să întreb de mama ta și i-am spus că te scot la cină.

– Nu te-ai schimbat deloc, nu?

– Ai vrea?

Zâmbiră amândoi și el porni într-o direcție orecare. Ea nu-și exprimase opinia, așa că el alese de unul singur și ajunseră într-un local chinezesc, cu interioare roșii. Ca de obicei, Red comandă repede, sfătuind-o și pe ea.

– Te las pe tine să iei deciziile, murmură ea. Întotdeauna așa se întâmplă!

– Să înțeleg că îți par cam posesiv? deveni el preocupat.

– Majorității femeilor le place să fie dirijate, dar numai ocazional. Tu o faci tot timpul.

– Pentru că știu ce e mai bine pentru tine.

– Nu sunt o proastă!

– Draga mea, știu asta. Ești foarte inteligentă, și desigur foarte frumoasă. Dacă iau inițiativa e pentru că… și se opri, căci ospătarul se apropie de ei. Hai să lăsăm restul discuției pentru când suntem singuri. Mai bine ne concentrăm la mâncare.

Pe parcursul mesei, Red continuă să vorbească despre ce făcuse în ultimele zile, lăsându-i impresia că umblase foarte mult și că petrecuse ore în șir în discuții interminabile cu investitorii.

– Face parte din munca mea, zise el când ea comentă acest lucru. Ar fi o aiureală să crezi că poți evita primăriile și arhitecții.

– Și totuși, ai avut numai de câștigat, observă ea, stârnindu-i interesul. Domnul Craig mi-a spus că ai pregătite alte trei spații pentru a le propune conducerii. Presupun că e rezultatul muncii tale.

– Corect…

– Ai fost cu domnul Foster, săptămâna asta?

– De ce întrebi?

– Domnul Craig mi-a spus că e plecat din oraș pentru a căuta locații și din moment ce și tu ai fost la fel…

– Da, am fost împreună.

– Înseamnă că-l cunoști destul de bine.

– Da.

– De ce nu vorbești niciodată despre el?

– Care ar fi rostul? Mi-ai spus foarte clar ce crezi despre el.

Pentru că nu putea infirma spusele lui, Amanda plecă ochii. O rodea o întrebare despre ce se întâmplase cu două săptămâni în urmă și era conștientă că nu va avea liniște până nu va afla adevărul. Dar nu îndrăznea să încerce acum.

– Ce te preocupă, draga mea? îi luă el mâna. Pari a te confrunta cu ceva.

– Mă gândeam la problema ta, minți ea. Dacă eram în locul tău, n-aș lucra pentru o singură companie. La urma urmei, tu ești cel

care găsește acele spații și ai dreptul să le vinzi celui care oferă mai mult.

– Nu pot face asta. Firma mea lucrează doar cu Homefare.

– Atunci, părăsește-i și lucrează pe cont propriu.

– Am un contract limitat, scutură el din cap. Parcă am mai avut discuția asta și ți-am spus că-mi place situația de acum.

– Deci, n-ai lucra pentru Brands să zicem?

– Niciodată, și tăie un măr. Să știi că e bun. Mănâncă-l înainte s-o fac eu.

Amanda îl ascultă, dar parcă totul îi rămânea în gât. În adâncul sufletului, știuse de la bun început că Red n-ar fi admis că e vinovat, iar acum simțea ca și cum pierduse un prieten. Căci nimic nu mai putea fi ca înainte între ei. Îi era de-ajuns să-l audă că minte o dată, nu voia să forțeze nota și în ce privește loialitatea lui față de Homefare.

Red nu remarcă reținerile ei și continuă să vorbească vrute și nevrute întreaga seară, iar când ea se plânse de oboseală, se ridică imediat s-o conducă acasă.

– Deci, mama ta pleacă la Tanger mâine, zise el în drum spre casă. Presupun că domnul generos plătește?

– Ce te face să crezi că noi nu ne putem permite?

– O clinică într-un spațiu exotic? Mai încercă o dată, draga mea!

– Prietenul meu se ocupă, încuviință ea supărată.

– De ce nu m-ai întrebat pe mine înainte să accepți oferta lui?

– Cum? Încă nu știu unde să dau de tine!

– O, Dumnezeule, nu ți-am dat numărul ăla, așa-i?

– Nu, răspunse ea încordată. Și chiar de-aș fi murit, nu te-aș fi

putut căuta.

El opri brusc, iar Amanda realiză că Red surâde.

– Ce e așa de amuzant? întrebă ea, tremurând de furie.

– Tu, și o trase la pieptul său, lipindu-și bărbia de creștetul ei. Draga mea, n-ai avea nevoie să mă suni dacă ai muri! și o sărută pe nas. Aș veni după tine…fie că ești jos sau sus; aș veni după tine!

Îi dădură lacrimile, dar înainte de a deschide gura, el i-o pecetlui cu a lui, mai pasional ca altădată. Buzele lui o dezmierdau ușor la fel ca palmele care-i mângâiau spatele și umerii.

– Adorabila mea roșcată, murmură el. Te iubesc mai mult decât orice pe lumea asta, șopti fără a se dezlipi de ea, iscând parcă un șoc electric în trupul ei. Sper să admiți că și tu mă iubești.

În brațele lui, Amanda găsi răspuns tuturor trăirilor incerte pe care le încercase în ultima vreme, alternărilor de fericire și disperare, de înălțare și durere. Nu mai avea nevoie să se întrebe dacă vreodată avea să-l iubească deaajuns pe Clive pentru a se căsători cu el, fiindcă singurul bărbat pe care-l dorea era cel de lângă ea. Dar nu-și putea recunoaște dragostea; cel puțin până când nu confirma și el natura relației sale cu Clive.

– Îți ia mult timp să-mi răspunzi, rosti el grav. Nu știam că ești timidă.

Ea se retrase ușor din brațele lui, dorindu-și ca mașina să fi fost mai mare, pentru a sta cât mai departe. Apropierea dintre ei o copleșea, la fel și nuanța vie a părului său reflectată de bord, ochii întunecați pe care nu-i putea distinge, deși lucirea lor era atât de vie.

– N-are rost Red. Nu…te iubesc.

– Normal că mă iubești.

– Ba nu. Abia dacă ne cunoaștem.

– Eu m-am îndrăgostit de tine din prima clipă.

– Ai ascuns-o foarte bine.

– N-am vrut să recunosc, dar timpul pe care l-am petrecut departe de tine m-a făcut să înțeleg cât sunt de stupid, și-i luă o mână ignorând reticența ei. Nu te teme de mine, Amanda, n-aș face nimic să te rănesc. Știu că nu m-am arătat prea iubitor sau atent, dar am avut motivele mele.

Gândindu-se la riscurile pe care și le asuma cu asemena declarații, Amanda simțea că-l înțelege. Și din nou simți nevoia disperată de a-i spune că-l văzuse cu Clive, dar rezistă din nou tentației. Era mai bine a-i lăsa impresia că nu-l iubește.

– Vorbesc foarte serios, Red. Nu te iubesc.

– Minți. Una spui, dar buzele tale alta îmi demonstrează. Mă iubești, Amanda.

– Te găsesc atrăgător. Dar nimic mai mult.

– Ba da. Am văzut cum ți s-a luminat fața seara asta, când m-ai văzut. La naiba, nu sunt orb! Știu când o fată mă dorește!

– Una e să dorești, alta e să iubești, zise ea cu glas tremurător. Firește că te vreau. Arăți bine și…te consider incitant. Dar asta nu înseamnă că vreau să mă căsătoresc cu tine. Fiindcă nu vreau…Niciodată.

– De ce atâta vehemență? O întoarse cu fața spre el. De ce te împotrivești, Amanda?

Nevoia de a-i mărturisi că-l iubește era mai mare ca oricând. Simțea că se topește la atingerea lui, că își dorește a se agăța de el, a-și lipi buzele de-ale lui, a-i simți căldura trupului cuprins de

pasiune. Dar dacă o făcea, avea să regrete mai târziu, așa că luptă cu toată puterea împotriva acestor porniri. De undeva din spate se văzu un Cadillac trecând prin ploaie și tânăra își aminti de Clive și de banii lui, care distruseseră integritatea celui de-alături.

– De ce te împotrivești? repetă. Știu că mă iubești.

– Nu e de-ajuns, și urmări cu ochii luminile Cadillacului. Eu vreau bani, zise hotărâtă. Mulți bani. Mai mulți decât aș putea obține de la tine.

Se lăsă o tăcere mormântală și parcă întreg aerul se schimbă.

– Bani? repetă el, neîncrezător.

– De ce te surprinde? Sunt înnebunită după ei. Iar cel care vrea să mă ia de soție este bogat. Poate să-mi ofere orice.

– Orice în afară de dragoste.

– Dragostea nu durează la fel de mult ca diamantele!

– Nu vorbi așa! O îndepărtă de la el, punându-și mâinile pe volan. Doar nu vorbești serios.

– Ba da. Credeam că dorința de a avea bani e ceva de înțeles. La urma urmei, și tu ai face orice ca să-i obții, nu?

– E o întrebare sau o afirmație?

Ea tăcu, sperând să obțină ceva de la el. Dar Red nu zise nimic, ci porni motorul și porni spre nord.

– Presupun că n-o să ne mai vedem, zise ea calm, când o lăsă în fața casei.

– Mă tem că da. I-am sus mamei tale că o duc la aeroport.

– Inventez eu o scuză pentru tine.

– De ce? N-o să mă descompun dacă te mai văd. Nu sunt genul.

– Nici nu te vedeam așa.

– Atunci, vin sâmbătă dimineață. Presupun că treceți mai întâi pe-acasă.m

Indiferent ce spunea, se vedea clar că-l rănise. Măcar de-ar găsi curajul să fie pe deplin onestă cu el. Dar la ce bun? Dacă-i spunea că-l văzuse cu Clive, putea foarte bine să inventeze o scuză și să promită a nu-l mai vedea niciodată. Dar cine să-l creadă, în asemenea circumstanțe? Cel puțin așa, indiferent de durerea înfruntată, Amanda știa că făcuse tot ce-i stătuse în putere.

Capitolul 7

Într-atât de fericită se arătă doamna Stewart de întoarcerea acasă, încât Amanda abia reuși s-o convingă că trebuie să plece la Tanger. Și probabil n-ar fi reușit dacă nu apărea Red, puțin după prânz, cu un buchet de orhidee.

– Cred că mai rămân câteva zile, zise femeia. Nu vreau să o las pe Amanda singură.

– Doar nu pleci pe lună, zise fata, exasperată. Poți să mă suni, dacă ți se face dor de casă.

– De ce nu te duci cu mama ta? sugeră Red în timp ce doamna Stewart punea florile în vază.

– Pentru că am o slujbă pe care nu-mi permit s-o las.

– N-ar plăti amicul generos?

– Normal că da, dar n-am de gând să-l rog.

– De la mine ai accepta un ajutor?

– Cred că glumești!

– Vrei să-ți spui că-ți pasă de unde vin banii? Credeam că pentru

cele ca tine nu mai contează!

Ea se aprinse toată în obraji și doar reapariția mamei în cameră o împiedică să nu-l plesnească.

– Ești cel mai josnic bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, șuieră ea.

– Ți-am vorbit doar în aceiași termeni în care mi-ai vorbit și tu în mașină. Dacă ai vorbit serios.

Ea își feri privirea, pentru a nu mai fi nevoită să lupte cu imaginea lui atât de copleșitoare. Arăta atât de bine, în pantaloni reiați, cu un pulover de culoarea ochilor săi. Se vedea clar că hainele-i erau scumpe. Dar desigur, primea o groază de bani de la Clive.

– Am vorbit foarte serios în mașină, șopti ea ca să n-o audă mama. Banii sunt la fel de importanți pentru mine, așa cum sunt și pentru tine, și aș face orice ca să-i obțin, așa cum ai face și tu.

– Nu înțeleg unde bați.

– Trebuie să plecăm, draga mea, spuse ea mamei, să nu pierzi avionul.

– Aș dori o umbrelă, dacă se poate ceru el.

– Pentru? se miră femeia.

– Să mă feresc de lacrimile pe care o să le vărsați.

Amanda se miră de înțelegerea lui, dar știa că avea un dar aparte de a se face plăcut în fața oricui.

Spre surprinderea ei, Red nu venise cu mașina lui sport, ci cu alta mai încăpătoare, mai scumpă.

– Am împrumutat-o de la firmă, explică el văzând-o nelămurită, și Amanda urcă în spate, lăsând-o pe mama ei în față.

Pe tot parcursul drumului, cei doi nu-și vorbiră. Din spate, Amanda profită de ocazie pentru a-l studia fără a fi văzută. Părul său lung îi cădea ondulat după urechi. Din profil părea mai serios ca de obicei, iar linia feței trimitea spre o personalitate mai puternică, pe care n-o observase până atunci. În timpul unei discuții, Red menționase că avea în jur de treizeci de ani, dar părea mai tânăr; probabil și datorită ușurinței cu care privea viața. Într-un fel sau altul, Amanda era convinsă că această atitudine era una superficială, căci ridurile din jurul frunții indicau putere de concentrare și multe ore de muncă.

– Stai bine? îi întrerupse el firul gândurilor, parcă simțindu-se urmărit.

Ea dădu din cap, și se cuibări din nou pe locul ei.

La aeroport, Red făcu rost de un cărucior și o convinse pe doamna Stewart să se așeze în el, în ciuda protestelor acesteia, oferindu-se s-o ducă până la poarta de îmbarcare.

– Aveți de mers la fel de mult ca o rută de zbor, zise el și nu-mi permit să ajungeți cu orhideele mele distruse.

Bătrâna începu să râdă și cedă. Spre indignarea Amandei, zborul avea întârziere, așa că avea o jumătate de oră la dispoziție. Fiindcă îi era imposibil că converseze în termeni normali cu Red și pentru că se temea că ar putea da naștere la bănuieli din partea mamei, Amanda pretinse că trebuie să meargă la farmacie. Rămase acolo cât mai mult posibil, și se întoarse cu o sticlă mare de parfum.

Abia când îl zări pe Red aplecat asupra mamei sale, realiză că-i dăduse acesteia din urmă o șansă de a vorbi cu Red. Nervoasă pe ea însăși, Amanda aruncă sticla în geanta de voiaj, săgetându-l pe Red

din priviri. Ochii lui însă nu trădau nici cea mai mică tesărire, cu toate că obrajii îmbujorați ai doamnei Stewart dovedeau Amandei că temerile ei erau întemeiate.

Spre ușurarea ei se anunță zborul spre Tanger, și câteva minute mai târziu o plasară pe doamna Stewart în grija unei însoțitoare de zbor. Imediat după aceea, cei doi se îndreptară spre ieșire.

– Unde te grăbești? întrebă Red pășind alături de ea. Ai vreo întâlnire?

– Da, minți ea.

– Parcă domnul generos era în Canada?

Amanda mări pasul. Deci, mama îi vorbise într-adevăr despre Clive; oare îi dezvăluise și numele?

– De ce nu mi-ai spus că e Brand? întrebă el, răspunzându-i astfel la întrebare.

– Te-ar fi ajutat cu ceva dacă știai?

– Mi-aș fi dat seama că îmi pierd timpul cu tine.

Ieșiră afară și se îndreptară spre parcare.

– Mă surprinde totuși un lucru, continuă el, luând-o de braț pentru a-i încetini mersul rapid. Dacă ești așa de hotărâtă să te căsătorești pentru bani, de ce n-ai acceptat cererea lui?

– Deci, mama nu ți-a spus totul?

– Nu eu am pus întrebările. A vorbit singură. Deși tind să cred că m-ar prefera pe mine de ginere.

– Pentru Clive are un respect foarte mare, zise Amanda cu răceală. El n-are facilitatea ta de a socializa.

– Așa e.

– S-ar zice că-l cunoști, rosti ea tăios, însă primi doar ceva confuz

din partea lui.

– Să zicem că nu e genul meu.

– E mai demn, oricum.

– Crezi că eu nu sunt? Am mai multă demnitate decât tine, Amanda. Dacă eram în locul tău, aș fi rămas la Brands și nu m-aș fi anagajat la compania pe care o disprețuiam.

– Clive a vrut să plec, zise ea, și mi-am ales cea mai bine plătită slujbă.

– Aceea de a raporta secretele Homefare, fără îndoială.

– Cum îndrăznești? Ridică o mână să lovească, însă el o împiedică la timp.

– Nici să nu te gândești. De ce atâta înverșunare? Sau te-a deranjat remarca?

– Nu-mi place ca integritatea mea să-mi fie pusă la îndoială; iar tu ești ultima persoană din lume care are dreptul s-o facă. Astăzi n-am putut să te evit, dar nu vreau să te mai văd niciodată.

– Chiar te deranjează așa de tare prezența mea?

– Da.

– Pentru că mă iubești, dar nu vrei să te căsătorești cu mine?

Felul direct în care i se adresa Red o împinse și pe Amanda la aceeași sinceritate.

– Da, te iubesc, dar n-am să mă căsătoresc niciodată cu tine. Niciodată!

Ajunseră la mașină și intrară, însă el nu porni pe dată.

– Spune-mi, Amanda, te-ai căsători cu mine dacă aș fi bogat?

– E o întrebare capcană.

– Nu neapărat. S-ar putea să câștig ceva bani și mă întrebam dacă

ar ajuta cu ceva.

Ea continua să privească intenționat pe fereastră. Cum credea că o poate ademeni cu câștigurile lui mârșave?

– Nu m-aș căsători cu tine oricât de mulți bani ai avea.

– Dar spui că mă iubești.

– Asta nu înseamnă că te consider un soț bun.

– De ce nu l-ai acceptat pe Brand? întrebă Red, prinzându-i bărbia pentru a o forța să-l privească în ochi. Te-am mai întrebat asta, dar nu mi-ai răspuns.

– Trebuie să joc tare, minți ea, felicitându-se pentru replică. Un bărbat cum este Clive nu apreciază nimic dacă i se oferă pe tavă. Trebuie să aibă impresia că luptă.

– Vrei să spui că așa obții mai multe de la el?

– Normal.

– Și el ce obține de la tine? O soție loială care să-l iubească atâta timp cât există banii? Sau ai să joci repede, ca să te vezi cu inelul pe deget?

– Vrei să te anunț când se va întâmpla?

– Sigur că da, și-i dădu drumul. Dacă nu pot fi soțul tău, mă mulțumesc și cu postura de amant! și porni în viteză cu o mișcare smucită.

Drumul spre Londra se desfășură în cea mai deplină tăcere, iar Red o lăsă acasă, apoi plecă.

De îndată ce intră, proprietara o anunță că toată ziua sunase telefonul la ele.

– Am să vă las o cheie, zise Amanda. Am tot vrut s-o fac, dar am uitat.

Se auzi din nou telefonul, și se grăbi să intre pentru a răspunde. Era Clive, iar glasul lui părea atât de aproape, încât îi venea greu să creadă că sună din Canada.

– Voiam să te anunț că mă întorc mâine. Și dacă tot e duminică, mă gândeam că poate vrei să mă întâmpini la aeroport.

– Desigur, spuse ea încercând să pară entuziasmată. Dă-mi numărul zborului, în caz că are întârziere.

– Sună la mine și spune șoferului să vină după tine, o sfătui el după ce-i dădu datele.

– N-ai încredere în abilitățile mele de șofer?

– Ba da, dacă vrei să vii cu Rolls-ul.

– N-aș îndrăzni să conduc o asemenea mașină.

– Îți dau și ție una, numai să-mi spui.

După ce mai glumiră pe seama ultimei replici, Amanda închise și realiză că nu-i va fi ușor să mai amâne un răspuns prea multă vreme. În plus, nu mai avea de ce să aștepte. Nu mai întâlnea pe nimeni la fel de amabil și de disponibil.

Se duse la ea în cameră și se dezbrăcă; la un moment dat se opri, cercetându-și reflecția în oglindă. Chiar reflectată, parcă pielea ei iradia, parțial datorită nuanței, parțial datorită vitalității ei. Cearta cu Red lăsase un licăr viu în ochii ei, care acum deveniseră precum marea de albaștri. Nu era de mirare că era dorită de bărbați, gândi, cuprinzându-și sânii în mâini. Dar oare va fi în stare să se abandoneze gesturilor tandre ale lui Clive, și mai ales să le răspundă în egală măsură? Întreg trupul i se cutremură doar la acest gând, și totuși, încercă să-și impună acceptarea lor. Cu toate că în general Clive era tandru, ocazionalele sale răbufniri îi dovediseră că nu este

neapărat un amant blând. Dar poate de asta avea nevoie, de un bărbat care s-o domine și care să nu-i lase răgaz ca mintea să-i zboare…Ciudat că Red, atât de superficial prin comportament, se dovedise mult mai delicat în gesturile sale… Resemnată, îmbrăcă pijamaua și se cuibări în pat, sperând ca somnul s-o liniștească.

Se trezi ceva mai bine dispusă și încurajată de soarele puternic, deschise fereastra. O închise însă la fel de repede, căci soarele de decembrie era foarte înșelător. Își aminti de mama ei, la mii de kilometri depărtare, și-și dori să fi avut posibilitatea de a i se alătura. Dacă Red ar fi aranjat totul, mai mult ca sigur i-ar fi cumpărat și ei un bilet. Clive de asemenea, dacă i-ar fi spus că vrea. Hotărâtă a-și găsi de lucru până când venea ora plecării la aeroport, Amanda se apucă de curățenie, până când simți că nu mai poate. O baie fierbinte o întremă, apoi se îmbrăcă și așteptă răbdătoare apariția Rolls-ului cu șoferul lui Clive.

Ajunseră la aeroport tocmai când avionul ateriza și după o alergătură zdravănă, ajunseră la poartă chiar înainte ca el să iasă din vamă. Arăta la fel ca de obicei – calm, distins, lasând impresia de încetineală, deși ajunse la ea doar din câțiva pași. O sărută brutal, ignorând prezența șoferului.

– Mi-a fost dor de tine, zise după aceea, încă ținând-o în brațe. Ești mai frumoasă ca niciodată.

– În haina asta veche?

El îi aruncă o privire critică, apoi se îndreptară spre ieșire. Pe drumul spre Londra, Clive îi făcu un rezumat al călătoriei sale, care fusese una deosebit de obositoare, în ciuda faptului că arăta mai proaspăt ca niciodată.

– Întotdeauna dorm în avion, explică el. N-am rău de înălțime.

– Ești norocos.

– Și mai norocos aș fi datorită ție. Te-ai mai gândit la noi cât am fost plecat?

– Mi-am adus aminte de tine de fiecare dată când mă duceam la clinică. Ai fost atât de amabil, Clive.

– Nu la asta mă refeream. Nu vreau să te gândești la mine din perspectiva asta, ci vreau să-ți fie dor de mine.

– Normal că mi-a fost dor; bărbatul îi luă o mână într-a sa, o sărută, și nu-i mai dădu drumul până acasă la el.

– Ce bine e să te întorci acasă, zise aruncând o privire împrejur, la holul plin de flori și la focul ce ardea în șemineu.

Amanda îl urmări, dar în același timp se născu în ea o dorință puternică de a se trânti pe canapea și a deranja pernele, de a-și arunca papucii în mijlocul camerei. Orice astfel de gest ar fi înviorat acea casă. Dar să-i spună asta lui Clive, însemna să-i dea speranțe. Oare cât va mai putea amâna? Se duse la fereastră și cercetă curtea din spate, frumos aranjată, cu o masă și scaune din fier forjat într-un colț.

– Pare că te așteaptă, observă ea.

– Îmi place să arate pregătită pentru orice eventualitate.

– Ai îngheța, dacă ai ieși acum!

– Nu intenționez. Vreau doar să fie pregătită.

– Trebuie să existe o explicație psihologică, glumi ea.

– Probabil. Îmi place ca totul să arate ca și cum ar trebui să fie folosit numaidecât. N-ai să vezi la mine niciodată platouri goale, și nici argintărie ascunsă prin sertare. Lucrurile frumoase există ca să

fie folosite – iar asta se aplică atât pentru o grădină, cât și pentru o femeie.

– O femeie, să fie folosită?

– Nu în termenii ăștia, draga mea, ci în ideea că o femeie trebuie să știe că este iubită și apreciată.

– Dar femeile urâte? Și lor le place să știe că sunt dorite.

– Disprețuiesc urâtul sub orice formă.

– Și totuși, nu-i poți nega existența.

– Așa e, dar nu vreau să-i acord importanță.

Ca de fiecare dată când îl vedea atât de vehement, Amanda se posomorî, dar discuția fu întreruptă de majordomul care veni cu ceaiul.

– Nu credeam că servești ceai englezesc.

– La un moment dat aveam ambiția de a deveni nobil.

– Deja te vedeam în frac. Te-ai potrivi foarte bine cu tipul acesta de oameni.

– Indiferent cât m-aș strădui, întotdeauna aș fi un instrus pentru ei. Pot să fac pe nobilul englez în Canada, dar aici n-aș înșela pe nimeni cu ambițiile mele!

– Și ce ambiție ai pus în loc? râse ea.

– Niciuna. Afacerile sunt pe primul loc. Vreau să fac din Brands cel mai mare concern din țară. Deja suntem cei mai mari în Canada.

– Și nu e de-ajuns?

– Am vrut să încerc și aici.

– Și după?

– Nu mai încerc mai mult. Multe grupuri se gândesc la Europa, dar pentru mine ajunge. Înțeleg mentalitatea conaționalilor mei și a

englezilor, dar printre europeni aș fi pierdut.

– Homefare se gândește la Europa, observă ea fără să-și dea seama, iar Clive o privi interesat.

– La ce țări?

– Nu…știu sigur.

– De ce eziți? Sau nu vrei să-mi spui?

– Pur și simplu nu știu planurile lor, zise ea răspicat pentru a părea credibilă.

N-ar fi putut dezvălui detaliile aflate de la domnul Craig, la fel cum nici acestuia din urmă nu i-ar fi putut spune detaliile aflate acum de la Clive. Spre ușurarea ei, bărbatul acceptă răspunsul și se calmă, dar ea conștientiză faptul că nu-și va afla liniștea până nu va pleca de la Homefare. Iar soluția era atât de simplă, încât se miră că nu se gândise la ea mai devreme.

În plus, poziția ei o încuraja doar să-și amintească încontinuu de Red.

– O să-mi schimb postul, anunță.

– Nu, răspunse el. Stai acolo și căsătorește-te cu mine, și se apropie de ea. N-ai să regreți, Amanda. Am să te venerez toată viața mea.

– E cam mult spus, Clive. Eu vreau doar să fiu iubită.

– Te iubesc, cum de te îndoiești? și o îmbrățișă. Cum să te conving să accepți?

– N-ai cum.

– Trebuie să existe ceva, și o sărută ușor. Poate că asta te va ajuta, și o sărută din nou.

Amanda încercă să se abandoneze acelei clipe, fără a se mai

gândi nici la prezent, nici la viitor, însă atât mintea cât și trupul îi rămaseră inerte. Simulă totuși un răspuns, iar el se mulțumi cu atât, căci la un moment dat se desprinse de ea, fericit.

– Te temi doar de căsătorie, decretă el. N-am luat în considerare faptul că ești foarte tânără.

– La douăzeci și unu de ani nu mai sunt chiar tânără.

– Pentru mine, ești, și se lăsă pe spătarul canapelei, scoțând din buzunar un portțigaret din piele de crocodil.

– E prima oară când te văd că fumezi. Acum chiar arăți ca un magnat care e pe cale să preia altă companie.

– Cine ți-a vorbit de preluări? o fulgeră el.

– Nimeni. Ziceam așa doar din cauza modului în care arăți.

– Adică n-ai auzit nimic la Homefare?

– Trebuia? zise ea nedumerită. Nu te înțeleg.

– Au fost o serie de zvonuri în presă cum că aș vrea să preiau alt lanț de magazine.

– Doar nu te referi la Homefare? se miră tânăra.

– De ce nu, dacă vor să vândă. Crezi?

– De unde să știu? Sunt doar o secretară.

– Secretara lui Gordon Craig. Este o diferență.

– N-a menționat nimic despre o preluare.

Clive scoase un rotocol de fum care-i învălui chipul, estompându-i conturul feței.

– Încă mă mai interesează unde vor să construiască magazine. Speram că ai obținut ceva informații cât am fost plecat.

– N-am reușit nimic. Nimeni nu discută despre asta.

– Știu că au planificate o serie. Atât am reușit să aflu de unul

singur.

De la Red, gândi ea îndurerată.

– Înseamnă că nu mai ai nevoie de ajutorul meu. Sunt sigură că sursa ta este mai avizată decât mine.

– Ce te-a apucat, Amanda? Tremuri.

– Doar de ușurare. Nu-mi plăcea deloc să fiu spionul tău.

– Spion? sări el. Dar nu spionezi.

– Atunci, cum i-ai spune? Vrei informații secrete despre Homefare…

– Și ei încearcă să afle aceleași lucruri despre mine, o întrerupse el. E o practică normală în afaceri.

– Atunci, ocupă-te tu!

– Draga mea, nu ți-am cerut să spionezi. Tu ai acceptat s-o faci.

– Pentru că ai spus-o ca pe o obligație.

– Exact.

– Dacă te legi de ceea ce ai făcut pentru mama… și nu mai putu continua, căci o înecară lacrimile, iar Clive o strânse în brațe.

– Am ajutat-o pe mama ta fiindcă așa am vrut, nu ca să te îndatorez față de mine.

– Dar tocmai ai spus că asta s-a voit.

– Dar nu m-ai înțeles. Ziceam că dacă aș fi fost în locul tău, aș face orice ca să te ajut.

Amanda oftă, realizând că el nu va înțelege niciodată punctul ei de vedere. El nu vedea nicio diferență între practicile folosite în afaceri, fie ele bune sau rele. Și orice s-ar spune, îi datora ceva în schimbul ajutorului financiar făcut de Clive pentru mama ei. Iar asta o aducea în pragul disperării, fiindcă i-ar fi plătit până la ultimul ban

de-ar fi avut de unde. Altfel, rămânea îndatorată.

– Nu mai fi așa de necăjită, Amanda. Dacă te simți atât de legată de Homefare, uită totul. Dragostea ta e mai importantă pentru mine decât locațiile acelea.

Ea se sprijini de umărul lui. Rar făcea astfel de gesturi.

– Nu sunt o fată recunoscătoare, nu? Tu ai făcut atâtea pentru mine.

– Oricine în poziția mea ar fi făcut-o. Fericirea ta e totul pentru mine. Dacă aș putea, ți-aș cumpăra și luna de pe cer.

– Nu vreau luna, șopti ea, dar refuză să continue cu ce-și dorea cu adevărat. Te rog să mai ai puțină răbdare, Clive. Îmi pare rău că te fac să aștepți.

– O să merite, dacă accepți.

Cuvintele lui inspirau prea multă încredere în sine, iar majordomul salvă din nou situația, căci apariția lui îl determină pe Clive s-o îndepărteze. Se uitară la televizor până la ora cinei; la fel și după, până când, pe la zece, Amanda se ridică să plece. Refuză șoferul lui Clive, preferând un taxi.

– Aș vrea să nu fi plecat, zis el, dar Amanda îl ignoră, fericită că mașina sosi repede.

Pe drum, își reaminti de îndatorarea ei față de Clive. El avea mai mult dreptul la loialitatea ei decât compania care distrusese viața tatălui ei, și a sute de alți comercianți. Cu toate că nu-l iubea pe Clive cu aceeași intensitate ca aceea pe care i-o arăta el, știa că la un moment dat insistențele lui au s-o determine să-l accepte. Măcar îi datora o explicație, să-i spună că nu-l iubește, și poate n-o va mai dori…Dar n-ar fi făcut asta, fiindcă el dorea de fapt să aibă

frumusețea ei; voia ca toată lumea s-o admire. Era oarecum deranjant să știe că dacă ar fi fost mai urâtă, n-ar fi vrut-o; dar ce bărbat ar fi dorit-o totuși? Pe de altă parte, Red nu făcuse niciodată aluzie la aspectul ei fizic, și o plăcea indiferent cum arăta sau se îmbrăca. Imaginea acestuia din urmă răsări din nou în mintea ei – același rânjet ironic și ochi scăpărători.

Nu mai avea mult până acasă, și bătu în geamul șoferului cerând s-o lase acolo, sperând ca o mică plimbare să-i limpezească mintea.

Capitolul 8

A doua zi, Gordon Craig apăru la birou cu ochii umflați, suflându-și încontinuu nasul. Pe la prânz, starea lui se înrăutăți vizibil, încât Amanda îi pregăti un whisky cu lămâie.

– Cred că o să mă duc acasă. O zi la pat o să mă întremeze. O

să-l sun pe domnul Foster să-i spun că nu sunt în stare să termin rapoartele alea până vineri.

– Poate nici după aceea, observă Amanda. Mă îndoiesc că o să veniți la birou luni.

– Nu pot lipsi atâta. Domnul Foster le voia vineri cel târziu.

– Să-l sun eu să-i explic? Craig păru oripilat de ideee. Doar e om, nu animal! zise ea blând. N-o să vă învinovățească fiindcă ați răcit.

– O să-l sun eu însumi. Să închizi te rog ușa când ieși…

Nici nu apucă Amanda să se instaleze bine la birou, că șeful ei plecă, promițând s-o anunțe când se întoarce. În absența lui, Amanda realiză că nu va putea culege informații pentru Clive. O cuprinse brusc un sentiment de fericire interioară, încât simțea că

plutește; chiar și la Red se putea gândi acum, fără ranchiună.

Lucră tot ce prevedea agenda, și totuși îi rămase mult timp la dispoziție, așa că după-amiaza o petrecu admirând mostrele de mâncare ce se perindară prin birou. Știa că majoritatea acestora aveau să fie respinse datorită prețului mare; producătorii n-aveau decât să le ieftinească dacă voiau să fie acceptați în marile lanțuri de magazine. Îl urmărise adesea pe domnul Craig obținând reduceri substanțiale, iar acum îl urmărea pe domnul Grock făcând același lucru. Ba chiar mai primea și mostre pentru acasă.

Zilele ce urmară trecură foarte repede. După cum era de așteptat, doctorul lui Craig insistă ca acesta să rămână în pat toată săptămâna, așa că în fiecare zi după ce termina scrisorile și ce mai avea de făcut, Amanda petrecea restul timpului alături de Grock. Ajunse astfel la concluzia că vrea să devină un cumpărător, deși era un moment prost ales. Ca soție a lui Clive, nu va mai putea lucra și tot timpul și-l va petrece cu el, sau prin diferitele lui case.

Într-un fel sau altul, ideea n-o atrăgea prea tare. Ar fi fost mult mai plăcut dacă ar fi apărut și copiii. Abia acum realiză, înfrigurată, intimitatea pe care o presupunea o căsnicie. Cum ar fi fost copiii lor? Tempramentali ca ea, sau calmi și raționali precum Clive? Dar culoarea părului? Citise undeva că cei mici moștenesc, de regulă, trăsăturile partenerului pozitiv. În cazul acesta, copiii ar fi fost bruneți. Dacă s-ar fi căsătorit cu Red, nici măcar nu s-ar ști cine e șeful în casă! Din nou se gândea la el și de furie izbi cu pumnii în carcasa mașinii de scris, ca și cum ar fi vrut să dea chiar în Red.

Miercuri seara, Clive o scoase la cină. Din cauza stresului de la birou, nu reușiseră să se vadă de duminică, dar o sunase seară de

seară și-i trimisese flori. În mașină, îl urmări cu atenție cum conducea calm prin traficul aglomerat și se gândi că alături de el se simțea în siguranță.

O duse la un restaurant de pe malul Tamisei și luară o masă chiar cu vedere la râu. Nu era tocmai genul de restaurant la care ar fi dus-o de regulă, fiindcă le prefera pe cele mai epatante. Abia când văzu că serviciile sunt excelente, ca și mâncarea, bărbatul se mai liniști.

– E plăcut aici, nu? remarcă el privind în jur spre mesele ce abia se distingeau din cauza luminii pale. Deși, personal, prefer alte locuri.

– Ar trebui să te mulțumești că mă vezi pe mine.

– Vreau și ca alții să te vadă.

– Te fălești.

– Oricine s-ar simți norocos să te poată arăta. Data viitoare mergem la Hilton.

– Mă răsfeți.

– Aș putea să fac și mai multe, și-i luă mâna într-a sa. Mă gândeam să mergem la Tanger într-un sfârșit de săptămână. Am putea sta și mai mult, dacă vrei.

– Ar fi frumos să facem Crăciunul acolo, recunoscu ea. Altfel, ar fi primul Crăciun pe care nu-l fac cu mama.

– Atunci, așa rămâne! O idee excelentă.

Amanda plecă ochii în ceașca de cafea – Crăciunul la Tanger, cu Clive. Atunci, cu siguranță va trebui să-i dea răspunsul; sau să se hotărască a nu-l mai vedea niciodată. Dar cum să nu-l mai vadă când banii lui asigurau sănătatea mamei? Dacă banii n-ar fi fost atât de

importanți, gândi ea tristă; și totuși, trebuia să aibă în vedere și acest lucru când se va decide.

– Aș da orice să știu la ce te gândești, zise el.

– Nu-mi place să mă știu îndatorată față de tine…

– Numai în mintea ta există această datorie, nu și în a mea.

Apoi tăcură, admirând un cuplu de dansatori pe ring. La un moment dat, Amanda se întoarse spre Clive și zări un cuplu intrând în restaurant și așezându-se la bar. Abia când lumina căzu pe părul bărbatului, accentuând culoarea aprinsă a acestuia, inima Amandei începu să bată necontrolat. Bărbatul se întoarse spre a vorbi cu cea de alături și bănuielile tinerei se confirmară. Amanda își mută scaunul pentru a nu mai fi în vizorul lor, dar tot îl vedea clar pe Red, la fel și pe tipa care-l însoțea, o blondă superbă.

De ce tocmai în seara asta se nimerise să vină aici? Pe ea n-o adusese niciodată în astfel de locuri scumpe. O cuprinse nu atât furia cât gelozia, care se transformă imediat în teama de ce s-ar fi putut întâmpla dacă el ar fi venit să-i vorbească. Cine știe la ce-l ducea ciudatul simț al umorului pe care-l avea, și cât de nervos ar fi fost Clive să afle că în loc să stea acasă, ea ieșea cu alți bărbați. De-ar fi avut curajul să-i spună!

– Nu te simți bine, draga mea? Ești tăcută.

– Sunt obosită… murmură ea, deși știa că e o scuză de mult expirată.

– Te duc acasă.

Făcu semn să i se aducă nota, în vreme ce Amanda căută din nou din priviri cuplul de la bar. Intraseră în restaurant și se îndreptau spre colțul opus. Tânăra se ridică repede, și se agăță de brațul lui

Clive.

– Am parcat la câteva minute de aici. Așteaptă-mă să aduc mașina.

– Claxonează, ca să nu mai ieși.

El plecă, și Amanda se îndreptă spre garderobă pentru a-și lua haina, după care se întoarse în hol.

– Pe când nunta, Amanda? auzi o voce sarcastică din spate, și nici nu se deranjă să se uite cine este.

Se întoarse încet. Deși foarte palid, Red arăta superb în costumul lui închis la culoare. Cu ea se îmbrăcase întotdeauna normal, dar pentru alta…de durere, îi dădură lacrimile.

– Nu ne-am decis, zise vioaie, dar am să te invit dacă am să aflu vreodată cum te pot contacta. Sau toate prietenele tale rămân în ceață în ce privește adresa ta?

– Stau pe-o coadă de mătură, râse el, ca majoritatea vârcolacilor!

– Dacă ai venit până aici ca să fii obraznic…

– Am venit ca să te întreb cum e mama ta.

– E bine, mulțumesc, înghiți ea în sec. Dacă tot ai venit, stai să te prezint lui Clive, sau deja l-ai cunoscut?

– Ți-am spus că nu e din gașca mea, zâmbi el; și dacă Amanda nu i-ar fi văzut cu ochii ei pe cei doi, l-ar fi crezut pe cuvânt.

– Sunt sigură că i-ar plăcea să te cunoască.

– Altă dată… și vru să plece.

– Ne mai vedem? strigă ea fără a se putea stăpâni.

Preț de câteva secunde, el rămase împietrit locului.

– Tu ai fost cea care mi-a spus să plec, zise el rece. Și încă n-am destui bani ca să mă ridic la așteptările tale.

Cu ochii încețoșați de lacrimi, Amandaa păși spre ieșire și aerul rece de afară o izbi direct în față. Ea singură ceruse ultima replică răutăcioasă. Tensionată cum era, ultimul lucru pe care și-l mai dorea acum era o scenă de dragoste din partea lui Clive. Neatent la starea ei și purtat de val, bărbatul o urmă în scara blocului când intră, dar imediat ce puse piciorul pe scară, îl opri.

– Nu poți urca la ora asta. Proprietarei nu i-ar plăcea.

– Dar e apartamentul tău.

– Știu că n-ar spune nimic, dar…nu i-ar conveni.

– Voiam doar să te sărut.

Replica nevinovată o făcu pe Amanda să se rușineze de ea însăși, conștientă că dacă era vorba de Red, n-ar fi avut nimic de obiectat.

– Dragul meu Clive, și-l îmbrățișă, ești prea bun pentru mine.

– Nu te subestima, și o sărută ușor, după care vru să iasă. Mâine seară, luăm cina la mine. Dacă vrei să ții lupul departe de tine, trebuie să vii tu la el!

Aceste ultime cuvinte amuzante o destinseră. Mai târziu, se întrebă dacă un mariaj avea să-l deformalizeze pe Clive; sau poate că ea însăși se va formaliza. Deocamdată erau oricum mult prea diferiți pentru ca relația lor să decurcă armonios. Și oricât de mult s-ar fi străduit, pur și simplu nu-l vedea pe Clive la fel de deschis ca Red.

Marți după-masă, Amanda primi un telefon de la domnul Craig. Încă răgușit, dar simțindu-se mai bine, șeful ei o chemă a doua zi la el acasă, ca să-i dicteze câte ceva.

– Vreau să termin rapoartele alea pentru domnul Foster, explică. E aiurea să spun că nu pot din cauza răcelii.

Cu promisiunea de a fi la el la prima oră, Amanda plecă mai

devreme de la birou. Nu mai trecu pe-acasă să se schimbe, așa că se îndreptă direct spre casa lui Clive. Din cauza traficului aglomerat, coborî la un moment dat din autobuz, preferând să meargă pe jos zece minute, decât să se sufoce înăuntru. O luă pe niște străduțe ca să nu inhaleze fumul țevilor de eșapament. Cu cât se apropia de casa lui, cu atât încetinea ritmul pașilor, iar când clădirea din cărămidă roșie îi apăru în fața ochilor, se opri, inspirând adânc de câteva ori.

Erau ridicole senzațiile pe care le trăia. Clive era tânăr, bogat, atrăgător; un bărbat pe care majoritatea femeilor l-ar fi luat de soț. Ea în schimb, stătea la colț de stradă, dorindu-și să nu-l mai vadă niciodată.

Îmbărbătându-se, păși înainte, dar tocmai atunci ușa lui se deschide, iar dinăuntru apăru o siluetă înaltă. Recunoașterea bărbatului o determină să se retragă în umbră. Red însă vorbea cu Clive, și observă nimic. De data asta venise cu o altă mașină, un Porsche mic, foarte scump, chiar după puținele cunoștințe despre mașini ale Amandei. Cu siguranță, o împrumutase de la birou, pentru a face impresie, gândi ea. Deși, după cum îi mergeau afacerile, avea să-și permită una la fel și el, în curând. Amanda așteptă până când luminile mașinii dispărură după colț pentru a se apropia de casă.

Clive ieși din birou imediat ce ea intră.

– Draga mea, zise surprins, ce bine că ai venit mai devreme.

– Am venit direct de la muncă. Nu m-am schimbat; sper că nu te superi?

– Ești la fel de frumoasă ca de obicei, și o conduse pe canapea, oferindu-i un pahar de șampanie. Este un excelent aperitiv.

– La fel ar fi un ceai bun!

– Ești mai degrabă genul care bea șampanie.

Preferând mai degrabă o cană cu lapte, fata sorbi din pahar – păcat că nu-i mai plăcea șampania, însă ar fi fost nepoliticos să o refuze.

– Sper că nu te superi să rămâi până la cină?

– Abia aștept. Ești de mult acasă?

– Da, am avut o întâlnire aici.

– Știu, zise ea foarte firesc. L-am văzut când a plecat. Îl cunosc, să știi, de la birou.

– Pentru Dumnezeu, păli el, să nu spui nimănui nimic.

– Nu sunt genul care să dea sfoară-n țară…Nu ți-e teamă?

– De ce? miji el ochii. Ceea ce facem este foarte normal; adesea se întâmplă același lucru când e vorba de două mari companii.

– Nu mă poți convinge, zise ea resemnată, știind că mai avuseseră aceeași discuție și altă dată. Aș fi vrut doar să nu fi fost vorba tocmai de el. Presupun că o să iasă mulți bani, nu?

– Foarte mulți.

Pe tot parcursul serii, aceste cuvinte rămaseră întipărite în mintea Amandei, care nu mai reuși să se concentreze la nimic din ce spunea Clive. Cu toate acestea, probabil că se comportase foarte normal, iar Clive îi vorbi despre prima lui căsătorie.

– Aș vrea ca și rudele mele să te cunoască, spuse el la un moment dat. Dacă nu mergeam la Tanger de Crăciun, mi-ar fi plăcut să mergem în Canada.

Amanda începuse a se gândi cu groază la Crăciunul din Tanger, dar era de mii de ori mai bine decât să ajungă în Canada. Măcar

acolo o avea pe mama ei, ori cu familia lui ar fi fost prea multă ipocrizie. La ora unsprezece se ridică să plece, dar el o trase în brațele lui.

– Mă simt așa de însingurat când pleci. De-aș putea să te farmec cu banii mei!

– Cineva m-a acuzat recent că aș vâna averi.

– Înseamnă că nu te cunoaște. Data viitoare când ți se întâmplă la fel, trimite-l la mine.

Ea zâmbi, iar el, incitat de forma buzelor ei, i le sărută cu o intensitate căreia tânăra nu-i putu răspunde. Îi simțea bătăile puternice ale inimii, respirația accelerată, dar ea însăși simțea o dorință inexplicabilă de a pune toată încăperea între el și ea. Când o eliberă, într-un final, Amanda mai rămase puțin pe loc pentru a nu-l răni, dar ajunsă în apartamentul ei se întrebă dacă avea totuși curajul de a trăi tot restul vieții alături de el.

După o noapte aproape albă, se trezi mai obosită ca de obicei, încât se machie mai intens ca altă dată pentru a ascunde efectele nesomnului. Chiar și părul parcă-i era lipsit de culoarea intensă pe care o avea de regulă, așa că-l prinse într-o coadă. Fața ei căpătă astfel o puritate aproape infantilă. Or, ea nu mai era o copilă. Apoi se îmbrăcă repede și se îndreptă spre casa domnului Craig.

Șeful ei locuia într-o casă tipică pentru categoria din care făcea parte – o casă cu două etaje, în Wimbledon, cu o alee micuță, aranjată, și cu interfon la poartă.

– Domnul Craig mă așteaptă, zise ea când sună.

O fată o conduse într-un salonaș în care nu exista mobilă, ci doar un cățel, care se retrase mârâind la geam când o văzu că intră.

Amanda se așeză cuminte, întrebându-se dacă domnul Craig avea să coboare sau va urca ea. Se deschise ușa și ea se întoarse, dar se blocă imediat ce-l zări pe cel care intră.

– Tu! îngăimă. Ce cauți aici?

– Aveam ceva de discutat cu domnul Craig. A încercat să te caute acasă, dar deja plecaseși.

– I-am spus că vin devreme.

– Te scutea de un drum. Nu e în stare să lucreze astăzi.

– Dar m-a rugat să vin.

– Iar eu te rog să pleci.

– Vreau să-l văd cu ochii mei, dacă nu te superi.

– Nu te mint, Amanda. Ce motive aș avea?

– Domnul Craig a insistat că vrea să lucreze, se încruntă ea. Are de făcut un raport important, iar domnul Foster are să se supere altfel.

– A zis Foster asta?

– Normal că nu, dar domnul Craig…

– A vorbit deja cu domnul Foster, care i-a spus să se odihnească, și Red păși înainte, iar ea se retrase, parcă temându-se să n-o atingă.

Mișcarea nu rămase neobservată și ochii lui aruncară fulgere.

– Dormitorul domnului Craig este la capătul culoarului cum urci pe scări. Du-te sus, dacă încă mai crezi că mint.

Amanda ieși mândră și urcă. Îl găsi pe Craig în vârful patului, în pijama.

– Domnișoară Stewart! tresări el. Îmi pare rău că ai venit degeaba, dar doctorul zice că nu ar trebui să încep să lucrez, se scuză cu voce răgușită.

– Nu mă supăr. Oricum n-am mult de lucru la birou. Vreți să sun eu, să-i explic domnului Foster că nu vă simțiți bine?

– Nu e nevoie. Deja știe.

– Pot să vă ajut cu ceva?

– Cu nimic, mulțumesc. Sună-mă vineri la prima oră. Dacă mă simt mai bine, poate lucrăm atunci.

Jos în hol, Amanda ezită, neștiind dacă trebuie să anunțe pe cineva că pleacă, dar fiindu-i jenă ieși pur și simplu afară. Ploua, și n-avea umbrelă.

– Te duc undeva?

Glasul lui Red o făcu să tresară și-l zări imediat alături de ea.

– Nu, mulțumesc.

– Nu fi prostuță. N-ai pelerină și o să te uzi până la piele. Urcă, și din cauza refuzului ei, o împinse în mașină – același Porche.

– Colegii tăi trebuie să fie foarte bogați, remarcă ea când porni. Văd că împrumuți mașini scumpe.

– De unde știi că nu e a mea?

– Poate că este. Sunt sigură că ai multe posibilități de a-ți suplimenta bugetul.

– Vorbești aluziv? și schimbă brutal vitezele, semn că nu-i plăcea deloc situația.

– Dacă tot știi despre ce e vorba, nu cred că e o aluzie, oftă ea. M-am văzut cu Clive aseară. Am cinat la el acasă.

– Bravo ție. Sper că te-ai simțit bine.

– Atâta ai de spus?

– Ce-ai vrea să spun?

– Orice! izbucni ea. Absolut orice altceva.

– N-am nimic de adăugat, și duse mâna la frunte pentru a-și îndepărta o șuviță.

Amanda simți nevoia imperioasă de a-l atinge, dar de teamă că nu-și va putea înfrâna această pornire, se afundă în scaun. Se gândea dacă să-i spună sau nu că-l văzuse plecând de la Clive, dar nu dorea o ceartă, așa că tăcu.

– Cum e mama ta? întrebă el.

– Se descurcă, mulțumesc.

– Bun.

După alte minute de tăcere, ea vorbi:

– Mă duc la Tanger de Crăciun, cu Clive.

– O să fie frumos. Se pare că ai viitorul asigurat. Ce-ți cumpără prietenul de Crăciun – o mașină de numărat bani?

– Ți-o dau ție dacă e așa. Sunt sigură că și tu vei avea nevoie!

– N-am interesul tău pentru bani. Prefer să muncesc pentru ai mei.

– Cum îndrăznești…

– Nu că tu n-ai munci pentru ai tăi… continuă el, văzând-o aprinsă la față. Presupun că Brand are așteptări mari de la soția lui.

– Adică?

– Nu mă gândeam la sex, explică Red, amuzat de expresia feței ei. Doar că e genul care se așteaptă să dansezi ori de câte ori îți va cânta în strună.

– Are să merite toți banii, așa că nu mă supăr!

Alte câteva minute trecură în tăcere.

– Nu te înțeleg Amanda. Chiar m-ai prostit. Credeam că te cunosc.

– Niciodată nu poți fi sigur de caracterul oamenilor. Am aflat-o pe propria piele.

– De parcă te-a dezamăgit cineva.

"Tu!" ar fi zis, dar se stăpâni.

– Nu contează. Nu mai am așteptări la fel de mari din partea oamenilor.

– Să nu devii cinică, Amanda. Încrederea ta în bunătatea oamenilor era unul din avantajele tale.

– Mie nu mi s-a părut.

– Haide, știi bine că așa e. Doar te-am scos de multe ori în oraș, nu? Și n-a fost datorită ochilor tăi mari și albaștri. Și totuși… rânji el, mai sunt și altele.

– Mă bucur că te-ai resemnat.

– Niciodată n-am crezut că ești singurul pește din baltă.

– Și ce-ai mai prins acum?

– Sigur, nu o altă roșcată! E blondă.

– Am văzut.

– Desigur, uitasem de întâlnirea noastră.

– Unde mergeți de Crăciun? se interesă ea cu lacrimi în ochi.

– La New York, răspunse Red în grabă, semn că-l luase pe nepregătite.

– Văd că trăiești pe picior mare. Ai dat peste vreo comoară?

– Nu e de-ajuns ca să-ți satisfacă lăcomia, și schimbă din nou vitezele brusc.

Realizând inutilitatea acestei conversații, Amanda își înfundă bărbia în gulerul hainei. Îi era greu să creadă că stătea alături de singurul bărbat pe care-l iubise vreodată și nu era în stare să-și

exprime sentimentele față de el. Măcar de-ar fi putut să-i deschidă ochii! Și înainte de a se putea opri, puse o mână peste a lui.

– De ce te legi întotdeauna de atitudinea mea față de bani? A ta cum e? N-ai făcut multe ca să obții bani?

– Nu înțeleg ce are a face una cu alta. Dacă mi-ai explica…

– Știi bine și fără să-ți spun eu.

– Urăsc femeile care afirmă ceva, dar refuză să explice! se enervă el. Dacă vrei să spui ceva, spune– o până la capăt, sau taci din gură!

Amanda își retrase mâna. Îi oferise șansa de a vorbi și el refuzase. Să-i explice ea însăși n-ar fi avut niciun rost.

– N-am nimic de zis…

Și din nou se lăsă tăcere. Amanda închise ochii, prefăcându-se a ațipi și nu-i deschise până când mașina opri la intrarea din spate a sediului Homefare.

– Scuze că nu te duc prin față, dar mă grăbesc.

– Nu te scuza. E bine și aici.

El mormăi ceva, apoi plecă îndată ce ea închise ușa.

– Cine era? întrebă o secretară dinăuntru.

– Nimeni important, și Amanda intră la ea în birou.

Capitolul 9

După cum anticipase, domnul Craig își reveni până vineri, încât Amanda își petrecu mare parte din zi la el acasă. Nu era nevoie a-i mai spune că tot ce-i dicta era strict confidențial, căci ea însăși știa, pe măsură ce-și nota toate detaliile, că aceste informații ar fi fost de mare importanță pentru Clive. Aici erau toate detaliile și calculele pe care el voia să le afle – locațiile a trei hipermarketuri Homefare în afara Londrei, și alte trei locații în provincie.

– Am să-ți dau cheia de la biroul meu, zise Craig când terminară. Să pui copiile acolo. O să găsești un dosar albastru în sertarul de jos.

– Și raportul original? Presupun că nu-l trimiteți prin poștă.

– Normal că nu. Când e gata, o să vine unul din curierii principali să-l ducă domnului Foster.

– Pot s-o fac și eu.

– Nu e nevoie, se grăbi el să spună.

Amanda își strânse lucrurile și se ridică să plece.

– O să le redactez în după-masa asta, deci domnul Foster le va

primi tot azi.

– Excelent, și Craig cotrobăi prin noptiera lui, scoțând un mănunchi de chei. Vezi să încui după ce le pui acolo.

Amanda plecă, nu înainte de a-i promite să facă exact așa cum o sfătuise. Pe tot drumul spre serviciu, încercă să-și păstreze mintea limpede, iar când începu să lucreze se strădui să se gândeacă exclusiv la ceea ce făcea, pentru ca nu cumva să-i vină cine știe ce idei. Dar știa că este doar liniștea dinaintea furtunii, și că mai devreme sau mai târziu va trebui să ia o decizie în ce privește rugămintea lui Clive de a-l ajuta. Acum, avea informațiile la dispoziție – tot ce o împiedica să i le dea, era loialitatea față de Homefare.

Dar de ce să fie loială față de o companie care-l tratase cu atâta indiferență pe tatăl ei? Aceasta era întrebarea care o măcina de luni de zile. Acum însă era cu totul altfel; începuse a accepta că cei de la Homefare nu fuseseră atât de lipsiți de scrupule prin oferta pe care i-o făcuseră, și că nu-l mai putea disculpa pe tatăl ei pentru lipsa lui de spirit antreprenorial.

Termină, împături foile și le puse într-un plic alb, adresat domnului Foster. Copiile le duse în biroul lui Craig. Chiar când se aplecă să deschidă sertarul, sună mama ei. Părea că vorbește nu din Tanger, ci chiar din Londra.

– Am primit o scrisoare de la Clive, o anunță, și am înțeles că veniți aici de Crăciun. O să fie minunat să te văd, draga mea.

– Nu sunt sigură dacă vin…

– Ce te oprește? Red?

Amanda își căută cuvintele potrivite, dar negăsindu-le, tăcu.

– Mai e cineva în birou, draga mea? De-aia nu poți vorbi?

– Da…E mai greu…

– Atunci, îți vorbesc eu.

Și doamna Stewart începu să-i povestească fericită cum petrecuse ultimele zile, despre oamenii pe care-i întâlnise.

– Îmi vine greu să cred că sunt aici de-atâta timp; și mai ciudat e că vine Crăciunul, iar aici e vară.

– Exact de asta ai nevoie, zise Amanda.

– Ai dreptate. Niciodată nu m-am simțit mai bine, și totul datorită ție.

– Nu mie.

– Bine, înțelegi ce vreau să spun. Dacă nu te iubea Clive… Ai să vii de Crăciun, nu-i așa?

– Poate, dar am să-ți scriu. Acum nu mai pot vorbi.

Închise tremurând din toate încheieturile, și rămase mult timp neclintită. Un lucru era clar – datoria ei față de Clive era enormă și exista un singur mod în care-l putea răsplăti, și trebuia s-o facă. Aceasta era prima ei datorie – față de Clive.

Fără a-și mai da răgaz de gândire, puse copiile în geanta ei, apoi fugi din cameră ca și cum cineva o urmărea.

Și dacă ar fi dus o bombă, Amanda n-ar fi fost mai conștientă de conținutul genții. Dacă apoi Clive va acționa în conformitate cu datele pe care avea să i le ofere, oare domnul Craig își va da seama ce făcuse? O va acuza? Încercă să-și amintească dacă mai auzise vreodată despre un caz asemănător, dar nu găsi nimic. Incapabilă să dea ochii cu propria-i reflecție în oglindă, se pudră repede, și nici măcar nu-l salută pe gardianul de la poartă când plecă, de parcă

cineva îi verifica măruntaiele cu infraroșu și descifra ce avea de gând să facă.

Intră în casă și se duse direct la bar, unde-și turnă un pahar de sherry și-l dădu pe gât dintr-o înghițitură, după care mai turnă încă unul. Apoi se grăbi să se schimbe pentru că venea Clive s-o ia și nu dorea să-l țină în așteptare. Douăzeci de minute mai târziu, îi ieși acestuia în întâmpinare, mai tensionată ca niciodată.

– Te-am așteptat, spuse ea fără suflare chiar când el suna la ușă.

– Așa se pare…

Pe drum, încercă să se concentreze la ceea ce-i povestea el, perfect conștientă că ochii lui vedeau tot. Mâna însă și-o ținea strânsă pe mânerul genții.

– Cum a fost ziua ta? o întrebă el, la care ea tresări iar el o privi mirat. S-a întâmplat ceva? Ești palidă.

– Cred că sunt doar obosită. Am foarte mult de lucru.

– Credeam că șeful tău nu e la birou.

– Așa e. Dar am…lucrat cu el acasă, azi-dimineață, și de îndată ce rosti aceste cuvinte, realiză că greșise, căci stârnise pe loc interesul lui Clive.

– De ce te-ai dus la el? Nu-mi spune că Homefare nu-și permite să cumpere un reportofon.

Acum i se oferiea șansa pe care o așteptase. Trebuia doar să deschidă geanta, să-i dea lui Clive hârtiile și să i le lase puțin să se uite pe ele. Degetele ei se mișcară spre fermoar, însă brațul îi rămase imobil. Nu putea; indiferent ce-ar fi făcut Clive pentru mama ei, indiferent câți bani ar fi cheltuit cu ea, nu se putea preta la o asemenea josnicie.

– Ceva nu e în ordine, observă el și trase mașina pe dreapta.

Descurajată, Amanda își dori să se fi decis înainte ca el să fi ajuns la ea acasă. Cel puțin puteau să fi vorbit sus, unde se putea feri în caz că furia lui va izbucni. Aici însă, ochii lui o țintuiau fără scăpare.

– Ce este, Amanda? Ții de geanta aia de parcă ar sta să explodeze.

Ea îi dădu drumul, tremurând. De ce nu lăsase oare foile acasă? Acum era însă prea târziu. Se retrase pe scaun până simți clanța ușii în coaste.

– Nu pot să fac ce-mi ceri, zise pe nerăsuflate. Ai fost minunat cu mama și știu că ar trebui s-o fac, dar nu pot. Nu pot!

– Ce anume?

– Să-ți dau datele pe care le vrei.

– Ce date? Draga mea, nu înțeleg ce vrei să spui.

– Ba da, zise ea întrebându-se dacă nu cumva el evita în mod voit ce era atât de evident. Vrei să știi unde are Homefare planuri și nu-ți pot spune. Adică pot…dar nu vreau!

Clive nu răspunse pe moment, încât teama ei atinse cote maxime.

– Deci, de-aia ai stat ca pe ace toată seara. Iar după felul în care ții de geanta aia, cred că le ai la tine, și se întoarse spre ea, dar Amanda ascunse repede geanta la spate.

– Nu ți le dau! strigă.

– Bine, zise el calm. Ți-am mai spus că nu mă aștept să faci ceva pentru mine.

– Dar mi-ai cerut să spionez pentru tine.

– Atunci când te-ai angajat la început la Homefare, recunoscu el, dar apoi mi-am dat seama că ești atașată de ei și ți-am spus că nu mai

e nevoie.

– Dar nu vorbeai serios.

– Poate că nu, dar ți-am oferit o cale de salvare.

– Știi bine că n-aș fi acceptat-o.

– O accepți acum.

– Așa e… oftă ea din greu. Clive, îmi pare atât de rău. Ai fost așa de bun cu mama…

– Nu-mi spune că ești recunoscătoare. Singurul lucru pe care nu l-ai făcut până acum a fost să fii ipocrită.

Era primul semn de iritare, ceea ce o bucura. Îi era mai ușor să-l înfrunte așa.

– Hai să uităm totul. Ducem foile înapoi și uităm totul. Eu am uitat deja.

– Nu te supăra pe mine.

– Nu, draga mea. Oricum, am toate informațiile care îmi trebuie. Le aveam de câteva zile.

Și porni motorul. Amanda încercă să citească ceva pe chipul lui din profil, însă expresia feței îi era complet opacă.

Reacția lui o surprinsese încât încercă să se gândească de unde putuse obține informații despre costuri când ea însăși le aflase abia în acea dimineață. Iar răspunsul veni ca o lovitură dată în moalele capului – Red. Când se întâlniseră la domnul Craig acasă, probabil despre asta discutaseră cei doi. De aceea se dusese la Clive în aceeași seară, ca să-i dea toate datele.

– Du-mă acasă, izbucni ea, aproape în lacrimi. Nu mai vreau să ies.

Clive se conformă. Pe tot parcursul drumului, rămase nemișcată

în scaun, iar în fața casei nici măcar nu acceptă mâna întinsă de Clive la coborâre, străduindu-se singură, ca nu cumva el să-i fure geanta.

– Chiar te temi de mine, remarcă el. Înseamnă că e ceva la mine care nu-ți place.

– Nu e nimic, Clive. Eu sunt singura vinovată.

Sus, după ce se dezbrăcă, bărbatul se duse direct la bar. Chiar dacă observase paharul de sherry nu menționă nimic, în schimb, umplu alte două pahare.

– Să bem pentru viitorul nostru, Amanda, și să uităm trecutul.

– E viitorul tău, Clive, nu al nostru.

– Adică?

– Știi bine ce vreau să spun, și el păli instantaneu.

– De fapt, știam de ceva vreme, dar nu voiam să accept. Îmi tot spuneam că te rușinai de mine; că te îngrijorează diferența de vârstă, sau căsnicia mea anterioară.

– Nici vârsta și nici căsnicia ta n-au nimic a face. Doar că nu te iubesc așa cum meriți.

– Dacă mă iubeai așa cum merit…Nu m-ai iubit deloc ceea ce e adevărat!

– Aș fi vrut să fie altfel, Clive…

– Și eu, și se jucă puțin cu paharul în mână. Dar nu văd de ce nu ne-am mai vedea. Faptul că nu mă iubești nu face nicio diferență.

– Ba da.

– Nu vreau să dispari din viața mea, zise el cu glas tremurând. Te iubesc; te-am iubit încă din prima clipă. Chiar nu însemn nimic pentru tine?

– Aproape că te iubesc, rosti ea rar, dar nu îndeajuns.

– Mai e cineva?

– Nu e nimeni, minți ea – măcar atâta îi datora.

– Înseamnă că mai există o speranță.

– Nu, se grăbi să spună Amanda. Te rog, nu-mi mai cere să mă căsătoresc cu tine.

– Nu e nevoie. Știi bine ce simt pentru tine, și dacă vreodată ai să te răzgândești…

Ea însă negă din cap.

– Presupun că excursia la Tanger cade, oftă Clive.

– Doar nu vrei să mă mai duci?

– De ce nu? Cel puțin aș fi cu tine de Crăciun.

– Mă faci să mă simt ca o scorpie. Clive, îmi pare atât de rău.

– Să înțeleg că mai vrei?

– N-aș putea…n-ar fi corect.

– Prea bine, se îndreptă el. Ești terminată , draga mea. Culcă-te.

Abia când închise ușa, Amanda își dădu seama că nu-și luaseră la revedere. Să fi fost înadins? Oricum, nu mai conta. Nu s-ar fi căsătorit cu el; ezitările ei de la început ar fi trebuit s-o avertizeze că nu-l va iubi niciodată îndeajuns. Dar știa, pe de altă parte, că nu se va liniști până când nu-și va plăti toată datoria față de el.

După cum se așteptase, dormi foarte greu și se trezi mai obosită decât se culcase. Imediat, își aminti de geanta ei. O deschise și verifică dacă avea copiile acolo – trebuia să le pună la loc. Oare ce făcuse cu cheia de la domnul Craig? Se căută în geantă și, negăsind-o, intră în panică. Apoi își aminti că schimbase gențile. Nu conta că era sâmbătă, trebuia să ajungă la sediu, ca să pună copiile unde le era locul.

***

Mai ușor de zis decât de făcut, căci pe măsură ce se apropia de sediul firmei, Amandei îi venea s-o ia la fugă înapoi. Ce impozantă părea clădirea cu stilul ei arhitectural modern și cu parcarea goală! Deși lucra de doar câteva luni aici, tânăra se atașase foarte mult de tot ce însemna Homefare, și devenise o parte din companie, ceea ce la Brands nu se întâmplase. Aici, normele de lucru impuse de Charles Foster dădeau angajatului senzația că are într-adevăr un cuvânt de spus în organizarea firmei. Se insista ca fiecare om să știe noile planuri, fără a trebui să afle din alte surse indirecte. Dacă munca aici nu i-ar fi schimbat complet viața, Amanda s-ar fi putut bucura și ea de toate acestea.

Oftă, amintindu-și de Red, care pentru ea era sinonim cu Homefare. Într-o zi avea să-i spună de ce nu se căsătorise cu el. Dar oare cum se va simți el? Probabil că până atunci nu-i va mai păsa, și-i răsări în minte blonda cu care-l văzuse în seara aceea la restaurant și se deziluzionă.

Ajunse în fața clădirii. Ușile principale erau închise; la fel și cele secundare. Nu găsi nicio sonerie, așa că încercă să caute o metodă de a-l anunța pe gardian. Sau să vină luni la prima oră? Rămase pe loc un timp, dar din cauza frigului începuseră să-i amorțească picioarele. Chiar când să renunțe, zări ceva mișcându-se înăuntru, și bătu în uși. Într-un final, gardianul o văzu – norocul ei că mai

discuta cu el câteodată și o recunoscu; altfel, n-ar fi avut nicio șansă să intre.

Amanda îngăimă că uitase ceva, și fugi pe scări, fără a se mai deranja să aștepte liftul. Intră repede în biroul domnului Foster, vârî cheia în broasca sertarului, care se deschise destul de greu. Găsi dosarul albastru și tocmai era pe punctul de a scoate copiile din geantă, când zări o umbră prin geamul mat al ușii de la intrare, care era întredeschisă. Așteptă nemișcată, neștiind ce să facă, deși probabil era doar gardianul, curios.

Însă bărbatul care-i apăru în fața ochilor o puse imediat pe jar. Ce căuta Red acolo? Oare o urmărise?

– Ce cauți aici, Amanda?

– Eu ar trebui să spun asta, răspunse ea cât mai calm cu putință. Ce cauți tu aici?

– Eu am întrebat primul, și păși înainte.

Amanda realiză că avea mâna încă în geantă, strângând copiile între degete. Nu că Red cunoștea aceste detalii, ceea ce o mai încurajă.

– Ce cauți în biroul domnului Craig? Știi bine că nu e nimeni aici sâmbăta.

– Am venit să văd ce faci aici. Plecam și gardianul mi-a spus că te-a lăsat să intri.

– Și ai venit să-mi spui bună dimineața, nu?

– Am venit să văd ce faci aici, repetă, cu ochii țintă la mâna ei. Puneai sau luai?

– Nu te privește.

– Dimpotrivă, și dintr-o mișcare rapidă luă geanta cu tot cu mână

ei și o închise, prinzând-o cu fermoarul.

– Mă doare!

– Pardon, și desfăcu puțin pentru ca ea să-și scoată mâna, însă el nu-i dădu drumul, astfel că nu reuși să lase foile înăuntru.

– Ce faci cu hârtiile? Le luai sau le puneai?

– Le puneam înapoi.

– De-aia ai venit fuga de dimineață, ca și cum te-a prins cineva cu mâța-n sac?

– Am uitat să le pun bine aseară, și cum este vorba de ceva confidențial, am venit să-mi repar greșeala. Nu-mi plăcea să le țin acasă.

– Câtă conștiinciozitate, și desfăcu foile, pălind. Înțeleg de ce nu voiai să rămână la tine. Sunt de mare importanță pentru o anumită persoană.

– Tu știi mai bine.

– Așa e.

Amanda vru să-i smulgă foile, dar el făcu un pas înapoi.

– Nu te grăbi. Vreau să știu dacă le-ai arătat cuiva.

– Nu înțeleg, răspunse ea repede, dar se aprinse în obraji, trădându-se.

– Ba cred că știi, și privirea albastră i se întunecă. N-ai uitat pur și simplu să le pui la loc, ci le-ai luat acasă ca să i le dai lui Clive Brand.

– Ești nebun!

– De-asta ai venit să lucrezi aici? continuă el fără a o lua în seamă. Ca să spionezi pentru el? Doar asta-l interesează la tine, sau chiar vrea să te ia de soție?

– Mă iubește, strigă ea, și nu spionez pentru el!

– Atunci, de ce ai luat rapoartele acasă și de ce încerci să te furișezi aici ca un hoț? Pentru Dumnezeu, Amanda, adevărul se vede de la o poștă!

– Ce adevăr? răbufni ea. Când tu nici măcar nu știi înțelesul acestui cuvânt; tu însuți nu ești mai prejos.

– Adică? și o prinse din nou de braț, dar ea se smuci.

– Știi prea bine. Te-am văzut cu Clive; de două ori, și când plecai de la el de-acasă. Așa că nu mă acuza pe mine când și tu faci același lucru.

– Asta era! Eu sunt cel care trădează secretele Homefare, nu?

– Da! De-aia Clive nu mai avea nevoie de ajutorul meu – pentru că tu îi spusesei deja totul.

– Deci, aveai de gând să i le arăți…

– Nu, pentru că nu puteam.

– Adică nu mai era necesar.

– Nu de-aia. N-am găsit puterea s-o fac.

– Și vrei să te cred?

– Ăsta e adevărul. Jur.

– Ai putea să te și rogi, și o împinse cât colo, încât Amanda se lovi de colțul biroului. Ești o mincinoasă și o trădătoare, Amanda. Trebuia să-mi dau seama de ce-ai venit să lucrezi aici, încă de când am aflat că ieși cu Clive Brand.

– Vrea să mă ia de soție. De-aia mă văd cu el.

– Și ce te oprește să-i devii soție? Sau mai trebuie să strângă bani?

– Știi foarte bine de ce n-am acceptat…

– Normal că știu! sări el nervos. Ai venit aici să spionezi și nu

puteai pleca până când nu ducei sarcina la bun sfârșit.

– Nu-i așa! Clive habar n-avea că vreau să mă angajez aici. Iar când s-a îndrăgostit de mine, n-a mai vrut să lucrez la Brands; ca să-i fac în ciudă, m-am angajat la rivalii lui.

– Fără alte intenții, presupun…? o ironiză el. Minți, Amanda, dar niciodată n-ai știut să minți cum trebuie. De fapt, niciodată n-ai știut să faci multe cum trebuie, nici măcar să-ți repari greșeala asta. Păcat că a trebuit să vii acum aici. Sper că-ți dai seama că nu mai ai cum să rămâi în firmă.

– Nici n-aveam de gând.

– Din cauza conștiinței încărcate, sau pentru că el nu mai are nevoie de tine aici?

– Persoana lui Clive n-are a face cu decizia mea, la care el o privi neîncrezător, înfuriind-o și mai tare. Cum îndrăznești să ai o astfel de atitudine? Sunt decisă să-i spun domnului Craig despre tine și Clive.

– Și ce te oprește? Dacă te preocupa soarta Homefare o făceai de mult.

Între timp apăruse și gardinalul în cameră, fără ca Red să observe, și Amanda îi făcu semn acestuia din urmă să tacă, fugind să închidă sertarul. Bărbatul se dădu îndată înapoi, jenat.

– Nu mi-am dat seama că sunteți aici, domnule. Am auzit țipete și am vrut să văd care este problema.

– Nu e nimic, răspunse Red.

– Prea bine. Ați putea să-mi spuneți cam când plecați, vă rog? E pauza mea de ceai, dar o să mi-o iau doar după ce plecați dumneavoastră.

– În cinci minute.

– Nu e nicio grabă, domnule Foster, și salută, ieșind.

Amanda rămase mută de uimire cu ochii țintă la Red. Auzise bine, dar nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Tu ești…Charles Foster? murmură.

– Da.

– Adică, tu deții…M-ai scos în oraș pretinzând că ești…Nu ești agent imobiliar?

– E parțial valabil. Sunt calificat să evaluez terenuri.

– Dar conduci Homefare.

– Caut și locații.

– Știi la ce mă refer…M-ai dus de nas.

– La fel cum ai făcut și tu față de companie.

– De-aia ai continuat să ieși cu mine? șopti. Pentru că mă suspectai? El nu răspunse, încât durerea ei se amplifică. Acum înțeleg. La început a fost o joacă; ți-ai bătut joc de o fată care nu știa cine este marele Charles Foster. Apoi ai aflat de Clive și ți-ai zis că m-a pus să spionez.

– Bănuiam.

Tânăra nu reuși să continue, de durere și de furie. Luă geanta și ieși în fugă, hotărâtă să scape, să nu-l mai vadă niciodată pe Red.

Red era Charles Foster. Oricât de incredibil părea, laconicul Red Clark stăpânea Homefare. Cât trebuie să-și fi râs de ea de fiecare dată când o scotea în oraș! Avea talent actoricesc, căci nu se trădase absolut deloc, și povestea ar fi continuat dacă nu venea gardianul.

Toată după-masa Amanda o petrecu încercând să găsească răspunsuri la multe întrebări nerostite. De ce o ceruse Red în

căsătorie, sub identitate falsă? Vorbise serios, sau era o încercare, să vadă, dacă se lăsa ademenită de bani? Și cât de ușor îi căzuse în plasă, cu aluziile ei la bani.

Dar nu-i putea spune adevăratul motiv pentru care-l refuzase. De fapt, acest motiv nu mai exista. Dacă Red era Foster, însemna că toate gândurile negre din cauză că vindea secretele Homefare lui Clive se anulau! Și totuși, de ce se întâlniseră cei doi în taină? Sau de ce nu-i spusese Clive că se vedea cu Foster? Meditând mai adânc asupra acestui din urmă aspect, realiză că de fapt Clive nu-și dăduse seama că ea nu-i cunoștea adevăratul nume. Era clar că cei doi se întâlniseră ca directori a două firme importante în competiție, dar motivul îi era încă necunoscut.

Și cât de greșit îl judecase pe Clive. În sinea ei îl acuzase de practici necinstite, când de fapt el chiar vorbise serios. Acest fapt îi spori furia împotriva lui Red. N-o atrăsese doar pe ea în acest joc, ci și pe Clive. Îi datora scuze acestuia din urmă.

Totuși, nici starea deplorabilă în care o adusese Red, nici atitudinea lui nu reușiră s-o facă să uite acei ochi albaștri, scăpărători. Îl disprețuia până la ură aproape, dar nu-și putea înfrânge dragostea pentru el.

Capitolul 10

O oră mai târziu, Amanda intra în casa lui Clive, dar regretă numaidecât că venise. Bărbatul o întâmpină vesel, plin de speranță.

– Nu m-am răzgândit, se grăbi ea să-i explice. Dar am venit să-ți spun ceva…am venit să-mi cer scuze.

– Pentru că m-ai refuzat?

– Pentru unul din motivele refuzului meu, zise ea, dar el nu părea că înțelege. Nu mi-am dat seama că-l cunoști pe Charles Foster, ci pe Red. De aceea am fost așa de supărată.

– Pe Red? se miră el.

– Da, Red Clark. Eu așa l-am cunoscut. În biroul domnului Craig, și mi-a spus că lucrează pentru Homefare. Abia azi-dimineață i-am aflat identitatea.

– Drept cine se dădea? întrebă el, încă nedumerit.

– Agent imobilar. Zicea că el caută locații pentru Homefare…Nu e deloc amuzant, se aprinse tânăra, văzând un zâmbet pe buzele lui.

– Scuze, draga mea, dar fiindcă-l cunosc pe Charles Foster, mi se

pare tipic. Are un simț al umorului care mă depășește.

– Și pe mine, zise ea nervoasă. Când mă gândesc cum m-a dus de nas, m-a scos în oraș, s-a dat drept… se opri, văzându-i expresia chipului.

– Se pare că v-ați văzut des.

– Nu chiar. Am crezut că dacă ies cu altcineva o să…mă ajute să iau o decizie.

– Nu trebuie să te scuzi că ai ieșit cu altul. Nu ți-am cerut să n-o faci.

– Dar tu n-ai ieșit cu nimeni.

– Pentru că n-aveam dubii în ce privește sentimentele mele, și-și scoase o țigară. Cum ai aflat că de fapt e Foster? Ți-a spus el?

Deși se temea de o asemenea întrebare, Amanda se îmbărbătă și-i povesti scena din acea dimineață. Omise și acum a-i spune că Red o ceruse în căsătorie și motivul pentru care refuzase. N-ar fi făcut altceva decât să-l rănească.

– Ciudat joc, comentă el, ducându-se la șemineu. Dar, cum spuneam, are un simț al umorului ieșit din comun. Ia în serios cele mai neașteptate lucruri, și pe multe dintre ele le ignoră.

– Înțeleg…

– Dar tot ce ți-a făcut e că nu mai poți rămâne la Homefare. Aș vrea să mă lași să te ajut. Fără obligații.

– Nu, Clive. Deja am luat de la tine mai mult decât se cuvenea, pentru mama…

– Ba nu, Amanda. Faptul că am putut s-o ajut pe mama ta e singurul mod în care am reușit să-ți arăt că te iubesc. Nu-mi întoarce darul, te rog; și încetează să-ți mai faci probleme din cauza asta.

– Dar…

– Gândește-te că ceea ce am cheltuit cu mama ta n-are valoare pentru mine. În astfel de momente, Amanda își dorea din tot sufletul să-i poată spune că-l iubește. Și cât de fericit ar fi fost el; iar tentația era atât de mare, încât aproape rosti acceptul. Dar el se întoarse cu spatele, rupând astfel șirul iluziilor fermecate, făcând-o să realizeze că o căsătorie din recunoștință i-ar fi nefericit pe amândoi. Așa că se îndreptă spre ieșire.

– Ce ai de gând să faci acum?

– Nu sunt sigură.

– Mă lași să te trimit la Tanger de Crăciun? Ar fi păcat s-o dezamăgești pe mama ta.

Deși din mândrie ar fi spus nu, putea să-și acorde acest lux.

– Mulțumesc, Clive; e foarte frumos din partea ta.

– Dacă vreodată te răzgândești în privința mea, Amanda, îi spuse el chiar înainte s-o conducă afară, să nu-ți fie teamă să vii la mine.

– Nu m-aș teme să-ți spun că te iubesc. Dar n-am să mă schimb, Clive, n-ar fi cinstit față de tine.

Această a doua despărțire, spre deosebire de prima, o lăsă cu un gust mult mai amar, care persistă mult timp. Luni, la prima oră, Amanda primi o scrisoare de la curierul Homefare, cu demisia ei și un cec pentru trei luni. Indignată că Charles Foster îndrăznea s-o insulte pe de o parte și să-i dea un salariu mare pe de alta, Amanda puse cecul într-un plic, cu adresa managerului.

Gestul o făcu să-și reamintească declarațiile lui de iubire, dar acum ea le punea sub semnul întrebării. Cu siguranță, sentimentul nu era bazat nici pe înțelegere, nici pe încredere, și asta o durea cel

mai tare. Dar nu putea sta toată viața cu gândul la el; în plus, trebuia să-și caute o slujbă într-o altă companie, care să nu aibă nimic în comun cu cele trăite aici.

Dar cum Crăciunul venea peste o săptămână, n-avea rost să caute acum. Petrecu restul zilelor până la plecare făcând curat în apartament și cumpărând cadouri.

Clive îi rezervase bilet la clasa întâi, însă ei i se părea o risipă inutilă de bani. La câte renunța prin refuzul ei de se mărita cu el? Și ce să-i spună mamei? Căci mai mult ca sigur va trebui să-i dea explicații, să-i povestească despre Red, și aproape regreta acum plecarea la Tanger. Și totuși, aceste explicații aveau să apară la un moment dat, și cu cât se întâmpla mai repede, cu atât îl va uita mai curând pe Red. O găsi pe doamna Stewart mai tânără și mai odihnită ca niciodată, astfel că orice regrete cu privire la călătorie se rispiră imediat. Ce mai conta mândria proprie când mama ei era atât de fericită?

– Îmi pare rău că n-a putut veni și Clive, remarcă bătrâna ceva mai târziu, când stăteau pe terasa camerei lor. Mi-a scris o scrisoare foarte frumoasă și mi-a spus că-mi povestești tu de ce nu e cu tine…Presupun că te-ai hotărât să nu te mai căsătorești cu el.

– Da.

– Ești sigură că e o decizie corectă?

– Oricare alta ar fi fost greșită.

– Pentru că-l iubești pe Red?

Aceasta era portița de salvare pe care o așteptase Amanda.

– Ar trebui să-ți spun ceva despre Red, și-i povesti totul.

– Și crezi că n-are să mai încerce să te vadă? întrebă mama ei în

cele din urmă.

– N-ar avea niciun rost. Dacă ai fi văzut ce față avea când ne-am certat în birou…Nimic din ce i-aș fi spus, nu l-ar fi convins că spun adevărul sau că puneam copiile înapoi. Zicea că le-am adus deoarece Clive nu mai avea nevoie de ele.

– Și totuși, cum altfel să știe domnul Brand cifrele? insistă doamna Stewart.

– Nu știu, dar le-a refuzat, și asta e ciudat. Credeam că Red i-a vândut informațiile, dar dacă Red e Foster….Cum a aflat Clive detaliile? se încruntă fata.

– Poate are alți spioni.

– Mă îndoiesc.

– Mă rog, nu mai contează. S-a terminat.

– Ai dreptate, hai să nu-i mai pomenim pe niciunul.

Însă era mai ușor de zis decât de făcut, iar zilele ce-au urmat o surprinseră adesea pe Amanda gândindu-se la ambii bărbați. Mai mult de-atât, ajunsese a-și da seama ce-ar fi însemnat să fie căsătorită cu Clive. Câtă atenție, cât devotament, câtă dragoste ar fi primit. Pe de altă parte însă, tocmai acest aspect al relației cu Clive o îngrijora, pentru că el o văzuse întotdeauna ca pe un obiect frumos pe care să-l posede, mai degrabă decât ca o ființă cu care să-și împartă viața. Un mariaj cu Red nu i-ar fi adus nimic din toate aceste atenții; și nici fericire. O provocase, o ademenise și o înnebunise cu atitudinea lui indiferentă. O mințise și o acuzase de spionaj.

– Ce spui despre veștile din țară? zise mama ei într-o după-amiază, când Amanda intră pe terasă.

– Ce vești? N-am auzit nimic și nici n-am citit ziarele de când sunt

aici.

– În The Times. Uită-te pe măsuța din spatele tău.

Amanda luă ziarul; ca de obicei, principalele titluri erau de domeniul politicului, dar pe pagina următoare găsi o poză cu Red și Clive împreună. "Preluare surprinzătoare" titrau. Deci, de-asta se întâlniseră cei doi în mare secret; de asta o avertizase Clive să nu spună nimănui, iar Red nu voia să admită că-l cunoaște pe Brand.

Iar o astfel de preluare însemna milioane de lire; Homefare cumpăra Brands. "Domnul Charles Foster" declara că nu se așteaptă la schimbări majore în viitorul apropiat, și că cei care vor fi dați afară din cauza schimbărilor, vor fi recompensați substanțial. Abia la final se menționa că domnul Clive Brand avea să se întoarcă în Canada, "din motive personale". Iar Amanda realiză cu durere în suflet că ea este acel motiv personal. Articolul, în mare parte, accentua renumele și averea celor doi în egală măsură. Iar Red…privi poza lui minute în șir. Chiar și îmbrăcat formal arăta extrem de chipeș – fusese nevoie deci de o conferință de presă pentru a-și pune cravată! Fata închise repede ziarul.

– Încă ai mai putea să mergi în Canada, observă doamna Stewart.

– Ce-ai zice să merg cu tine la o plimbare, în schimb?

După cum se așteptase, revederea lui Red în poză o neliniștise, încât toată noaptea își reproșă cât de repede se pierduse cu firea și cât de mult regreta acum. Și cât de fericiți ar fi fost ea și cu Red dacă ar fi avut încredere în ea; sau invers!

Soarele dimineții veni parcă precum un balsam pentru a-i alina durerea. Încercă să se încurajeze, hotărâtă să-l dea uitării pe Red. Îmbrăcă o rochiță viu colorată și coborî pentru a merge în grădină.

Se așeză cu o carte pe un scaun de răchită, citind, dar întorcând paginile fără să știe ce citește. Doar foșnetul frunzelor sau câte un avion în trecere mai perturbau liniștea deplină din jur. Aerul dogoritor aproape, care amorțise până și florile, o moleși complet, încât la un moment dat închise pleoapele.

Nu atât sunetul cărții izbite de pământ, cât conștientizarea faptului că cineva o privea, o determină să se trezească. Se pomeni în fața unor ochi deosebit de albaștri ai unui bărbat îmbrăcat lejer, cu un chip amuzat, și cu un zâmbet ironic pe buze. Trase adânc aer în piept și vru să se ridice, dar brațul lui Red o țintui de scaun.

– Nici să nu te gândești. Am venit de departe pentru tine și n-am să te las să fugi tocmai acum. Trebuie să vorbim.

– N-am nimic să-ți spun.

– Mă bucur. Atunci, o să vorbesc eu; am destule de spus.

– Nu vreau să te aud, și-și întoarse fața de la el.

– Înainte să încep, vreau să-mi cer scuze pentru ceea ce ți-am spus ultima oară când ne-am întâlnit. Îngenunchez dacă vrei, ca să mă crezi.

– Și dacă te-ai târî pe jos nu te-aș crede! Vru din nou să se ridice, dar fără succes. Bine, fie…cedă în cele din urmă. Îți accept scuzele. Acum, pleacă.

– Nu vreau să-mi accepți scuzele, Amanda. Vreau să mă ierți.

– Să te iert că m-ai acuzat de furt? și se îndreptă, mândră. Furam raportul. Doar l-ai văzut în geanta mea; ce vrei mai mult?

– Îl puneai înapoi.

– Deoarece Clive nu mai avea nevoie de el, îi aminti. Și ieri, când am citit ziarul, mi-am dat seama și de ce.

Pe chipul lui Red trecu o umbră de jenă.

– Chiar dacă ar fi vrut ceva, nu i-ai fi dezvăluit nimic.

– De unde știi? Data trecută erai de o cu totul altă părere.

– Pentru că eram nervos pe tine și nu gândeam limpede.

– Și acum?

– Acum, da.

– Ți-a luat zece zile ca să-ți revii, e mult.

– De o săptămână încerc să dau de tine, izbucni el. Doamna Chadwalla n-a vrut să-mi spună unde ești, iar când am vorbit cu mama ta, mi-a spus că nu ești cu ea.

– Mama?

– Da! Minte la fel de bine ca tine!

Amanda tăcu, foarte surprinsă de atitudinea mamei.

– Nu te mai uita la mine cu ochii ăștia mari, că n-o să pot termina ce am de spus, și se ridică. După scena din birou, am simțit nevoia să mă calmez. Și mi-am dat seama că fusesem un prost. Și atunci am încercat să dau de tine. Știam că indiferent ce ți-ar fi oferit Clive, nu m-ai fi trădat. Nu erai genul.

Amanda nu crezuse că-l va auzi vreodată pe Red vorbind astfel, și nici că va citi în ochii lui o dorință mai mare ca în acele clipe. Nici urmă de superficialitatea de altădată. Era serios, hotărât s-o facă să-l creadă. Dar ea nu voia să-i cadă din nou în plasă atât de repede.

– De ce nu mi-ai spus cine erai, atunci când m-ai cerut în căsătorie?

– Singura mea scuză…e că am fost un biet romantic. M-am îndrăgostit de tine din prima clipă și voiam să mă asigur că și tu simți la fel. Am trecut prin mai multe aventuri, care m-au făcut să devin

cinic în ce privește femeile. De aceea n-am vrut să-mi arăt identitatea, și ochii-i luciră. Și mi-ai dat serios de furcă din cauza prietenului tău bogat. Iar când am aflat că e Brand, îmi venea să te strâng de gât.

– Ai tras repede concluzia că aveam să mă căsătoresc cu el, îi reproșă.

– Tu m-ai făcut să cred asta, și din nou trebui să-i blocheze calea pentu a nu scăpa. De ce-ai făcut-o?

– Pentru că te văzusem cu Clive și am crezut că-ți trădezi firma.

– Asta era! făcu el ochii mari. Dacă-mi spuneai…

– Am tot făcut aluzii.

– Cred că sunt prea bătut în cap ca să-nțeleg. Ne-am fi scutit de-atâtea probleme.

– Cum m-ai găsit? încercă ea să schimbe subiectul.

– Prin Clive. Ne-am văzut ieri ca să semnăm contractul și eram deja prea disperat ca să aflu despre tine, așa că l-am întrebat.

Deși vorbea foarte calm, Amanda bănuia că-și călcase pe mândrie pentru a apela la ajutorul lui; dar și lui Clive trebuia să-i fie recunoscătoare pentru generozitatea sa.

– Bieul Clive, murmură ea.

– Nu-l compătimi pe el, ci pe mine. Cu un gest brutal, o ridică în picioare și o lipi de el. Te iubesc, Amanda. Nu pot trăi fără tine. Nu mă respinge.

– Nici să vreau n-aș putea, șopti tânăra. Am fost atât de nefericită fără tine. Viața mea n-are sens altfel.

– Știu cum e, și-și lipi obrazul de al ei. Dar dacă nu veneam după tine, tu n-ai fi venit la mine.

– Așa e…Nu poți avea dragoste fără încredere, iar dacă tu nu-ți recăpătai încrederea în mine, ne-am fi distrus viețile amândoi.

– N-am să mă îndoiesc niciodată de tine, draga mea, și o privi atât de intens în ochi încât parcă-și văzu reflecția în adâncul lor.

– Promiți să mă protejezi, să mă alinți și să nu mă mai necăjești niciodată?

– Fac orice-mi ceri. Tu ești roșcata mea…

Râsul ei se pierdu în sărutul după care tânjea de atâta vreme, în îmbrățișarea lui, în fiorul care le cuprinse trupurile, în bătăile accelerate ale inimilor. Ea răspunse la fel de pasional, știind că n-avea de ce să se mai teamă de el, căci în brațele lui era în siguranță și acolo voia să-și petreacă întreaga viață.

– Avem atâtea de recuperat, zise el, fără a se dezlipi de ea. O să ne întoarcem în Anglia mâine, să ne căsătorim printr-o cerere specială.

– Așa de curând? întrebă ea, dar lumina din ochii lui o emoționă până-n adâncul sufletului.

– Aș face-o și mai repede, dacă ar fi posibil. Vreau ca primul nostru născut să fie legitim, draga mea, frumoasa mea Amanda.

– E prima oară când îmi spui că sunt frumoasă, râse ea timid, apoi îl îmbrățișă. Ne întoarcem și-n noaptea asta, dacă vrei.

– Pentru că ți-am spus că ești frumoasă?

– Pentru că ai menționat o Amanda sau un Red junior, șopti ea, iar râsul lui sincer veni ca o confirmare a vieții fericite care îi aștepta.

Sfârșit